

lib. 19. Die feriatio, &c. Plin. in Epistol. Nam & menstruum meum calendis Septembris finitur, & sequens mensis complures dies feriatos habet. Idem lib. 18. cap. 6. Malum patremfamilias, quisquis interdiu faceret quod agerit possit, nisi tempestate cœli: pejorem, qui profectis diebus noceret quod feriatos debere: pessimum, qui sereno die, sub tecto potius operaretur, quam in agro. Contra, Profecti dicuntur, qui feriatos non sunt. Feriatam machæra, qua quis non uritur. Plaut. Milit. sc. 3. act. 1. Hanc machæram mihi consolari volo: Ne lamentetur, neve animum despondeat, quia se jam pridem feriatam gestitem: Quæ misera gestit fractum facere ex hostibus. Malè feriatos, id est, Ignavus, inutili otio vacans, ait Budæus. Et, malè feriatos homines dicti sunt à Gellio cap. 22. lib. 10. ii pseudophilosophi, qui abutentes bono otio, in tricis & futili argutiarum puerilium meditatione, nihil ad vitam vel tuendam, vel ordinandam promovendum consenscunt. Malè feriatos Troes, Horat. 4. Carm. Ode 6.

Feriatos, idem quod feriatos, vel festus, ut dies feriatos, pro feriatos. Ulpian. lib. 2. de feriis: Divus Marcus effecit de aliis speciebus Prætorum adiri, etiam feriatos.

Ferire, is, ire, sine præterito & supino, idem quod percussio, à φέρω. חָכַר hichchâb, חָרַר charâth. פָּעַל, חָרַר. GALL. Ferir, frapper. ITAL. Percuotere, ferire. GERM. Schlagen. HISP. Herir. ANGL. To strike or smite. Virg. 9. Eclog.

Occursare capro, cornu ferit ille, carveto.

Plautus in Amphitryone, Non tu scis, Bacchæ bacchanti si vis advorsari, ex infana infaniorum facies, feriet sæpius. Idem Menach. sc. 1. a. 1. Fores ferio? feri, placidè pulsa. Idem Prolog. Amphitry. Adest, ferit (id est, pulsat ostium.) Idem Milit. sc. 2. a. 2. feriens femur dextrum. Senec. epist. 89. Ea, quæ oculos feriunt maximè movent. Quintil. feriri simili ictu (de repentino vulnere orbitatis.) Idem, Feriunt animum sententiæ. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Quos dum ferias tibi plus noceas. Senec. cap. 9. de consol. ad Marc. Ferimur à fortuna ex inopinato. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Dum ferit Ausonia carmina culta lyræ.

Ferire item, est sancire, firmare. Unde ferire fœdus dicimus. Virg. 10. Æneid.

— haud mora, Tarchon

Jungit opes, fœdusque ferit.

Cicero pro domo sua, Sed uno tempore cautiones fiebant pecuniarum, fœdera feriebantur provinciarum. Origo harum loquutionum inde tracta est, quod antiqui fœdus & pacem solenni pompa cum hostibus incuntes, porcam saxo silice feriebant. Id constat ex lib. 1. Livii, ubi vetustissimi fœderis ritus describit. Ferire item pulsare est, φέρω. Plautus in Amphitry. sc. 1. a. 4. Feriam fores, aperte. Ferite jugulum, est inferre mortem, jugulare. Ferire munere, est mulctare munere, seu munera emungere. Terentius Phorm. Porro autem Geta ferietur alio munere, ubi hera pepererit: porro autem alio, ubi erit puero natalis dies. Spectris feriuntur oculi. Cicero Cassio lib. 15. epist. Ferire aures, pro excitare. Quint. lib. 9. cap. 3. Quæ etiam si fuerint crebriores, aures consuetas minus ferient. Hujus compositum est Referio, quod est Repercussio, ἀντίπτω. Plaut. in Asin. Patitor tu idem quum ego te referiam.

Ferio, as: vide Feria.

Feritas: vide Feras.

Ferme, & fermi, à ferè: ut à gero germen, vel ab φέρω. Ferè, penè, propè, propemodum. חִמְבָּחִים chimbâth. גֵּרְדִים. GALL. Presque, peu s'en faut, à peu près. ITAL. Quasi, poco meno. GERM. Schier/gar nach. HISP. Quasi, à poco mas à menos. ANGL. Almost. Terent. in Andr. Jam ferme moriens me vocat, id est, quum parum abesset, quin moreretur. Ponitur quandoque pro facile, φέρω. Terent. in Andria, Fidelem haud ferme mulieri invenias virum. Ubi Donatus, ferme pro facile posuit: Ferme facilitatem significat, quia sunt adverbia extenuationis. Plaut. Pœnulus. Facio quod manifestè deprehensi mœchi haud ferme solent.

Fermentum, i, à ferreo. Farina quæ subigitur priusquam addatur sal, ad pulvis modum decocta, & relicta donec acescat. פָּעַל פֶּרְמֵט. ζύμα, ζυμα. GALL. Levain. ITAL. Lievito. GERM. Hefel/saurteig. HISP. Levadura. ANGL. Leaven or sower dough. Dictum quia fermentum, quod fervendo crescat. Plin. lib. 18. cap. 7. Spuma ita concreta pro fermento utuntur. Jacere in fermento, ἐν τῇ ζύμῃ κείσθαι, per translationem dicebantur qui animum essent ægro, qui quæ iracundia turgerebant. Plaut. in Merc. Nam mea uxor propter illum tota in fermento jacet: id est, inflata est & irata. Idem in Cas. Dii te servasint mihi. Nunc in fermento tota est, ira turgere mihi. Ædepol ego illam mediam dirupram velim. Fermentum translatum ad terram, id significat quod glebas resolvit, tumidamque terram ac raram reddit: quemadmodum consperisionem rarefacit fermentum. Col. lib. 3. cap. 11. parum quod superest inferioris soli, rastris licet effodere, & in fermentum congerere atque componere. Idem lib. 4. cap. 1. Repastinata humus, dum est recens, soluta, laxataque, velut fermento quodam intumescit.

Fermentum, as: Fermento misceo, seu crescere facio. φέρω chamâts. ζύμα. GALL. Mettre du levain, faire lever ou enfler la pâte, assaisonner de levain. ITAL. Far lievitare la pasta. GERM. Hefen/vers setzen. HISP. Levadar. ANGL. To leaven, to mixe leaven with dove. Plin. Quum fieret panis hordeaceus, cicerulæ farine admixtione fermentabatur. Transfertur etiam hoc verbum ad terræ culturam, quæ tunc fermentari dicitur, quum rarefit, & spissæ illæ glebæ resolvuntur & augentur, & veluti inflantur: quemadmodum consperisio, hoc est, farina illa subacta, & in massam redacta, intumescit, addito fermento. Varro lib. 1. de re rustic. cap. 38. Stercus optimum scribit esse Cassius volucrum, præter palustrium, ac nantium. De hisce præstare columbinum, quod calidissimum sit, & fermentare possit terram. Colum. lib. 2. cap. 15. Maximè tamen columbinum probamus, quod modicè sparsum, terram fermentare comperimus. Quo in loco nonnulli exposuerunt fermentare pro stercore, & pinguefacere, quod viderent Columellam de stercore columbino loqui, quo agrum pinguiorem reddi credunt. Sed eam non

Calopini Pars I.

esse mentem Authoris, ex diversis ejus locis facile potest deprehendi. Ita enim habet lib. 4. cap. 1. Quid quod repastinata humus, dum est recens, soluta, laxataque, velut fermento quodam intumescit: quum deinde non longissimam cepit vetustatem, condensata subfidit? Quo in loco vocat terram fermento intumescens, quam alibi vocat fermentatam. Pro eodem etiam dixit Humum resolutam, eique opposuit densam lib. 2. cap. 2. Sed ex his nihil non melius resoluta humo, quam densa provenit. Quod nos quoque Virgilius, quum & alias fœcundi arvi laudes retulisset, adjecit:

Et cui putre solum, namque hoc imitatur arando.

Neque enim aliud est colere, quam resolute & fermentare. Ex quibus Columellæ verbis clarissimum est, fermentare terram, nihil aliud esse, quam diligentem culturam, pastinationem, sive etiam calidis stercoreibus, qualem dicit columbinum, terram putrefacere, resolvere, & rariorem reddere.

Fermentescere, est crescere, & rarefcere, addito fermento: & proprie de pane dicitur. φέρω batesék. ζυμα. GALL. Estre levé ou enflé de le vain, s'enfler ou lever comme la pâte. ITAL. Lievitarsi, enfiare. GERM. Aufgehen/oder geschredlen von dem saurteig. HISP. Levadar. ANGL. To swell by leaven. Quamvis etiam ad terram transferatur, quæ tunc fermentescere dicitur, quum densitas illa glebarum rarefit, & resolvitur. Plin. lib. 28. cap. 8. Quum teratur inter digitos fermentescens. Idem lib. 17. cap. 2. Tellus quoque illo modo fermentescit, & succi plena, ac lactescens satis non effœta, quum tempus aperit, tepidis aridet horis.

|| Fera, Feras. V. E. Hiberniæ, sub A. Cassiliensi. ||

FERO, fers, tuli, latum. à φέρω. Proprie significat porto. נָשָׂא nasa, שָׂא sabal. φέρω. GALL. Porter. ITAL. Portare. GERM. Tragen. HISP. Llevar à traer. ANGL. To carie, to beare. Virg. lib. 5. Æneid.

Vix illam famuli Phlegæus Sagarisque ferebant.

Ferri etiam præteritum, tetuli, ut apud Terent. teste Diomede lib. 1. Grammat. Huc tetulisse pedem. Ferre annos dicitur vinum. Quintilian. cap. 4. lib. 2. Item, Ferre ætatem. Plinius. Catull. de com. Beren.

Digna ferat, quod si quis inaniter adjuravit.

Ovid. Eleg. 8. lib. 1. Trist.

Augurium ratio est, & conjectura futuri:

Hac divinavi, notitiâque tuli (i. adeptus sum.)

Idem Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Ingeniique minor laude ferere mei (i. dicere.)

Ferri ordine (id est, ordinem sequi.) Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Pro Accipere. Plaut. Hinc dimidium, aut plus feres.

— Laves delubra tulerunt.

Ovid. 6. Fast. Pro ire. Suet. in August. cap. 32. sese ferebant succincti ferro. Pro adferre. Gell. cap. 1. lib. 5. Ferre medicinas. Et Plaut. Aulul. sc. 5. a. 3. Mores pro dote ferant. Et Asin. sc. 2. a. 2. Feras argentum, id est, aufetas, accipias. Ovid. 13. Metam.

Quidve domum feris decimo, nisi dedecus, anno.

Tibull. 4.

(Sol) — astivum fertur in orbem.

Ferri, pro funere efferrî. Plaut. Aulul. sc. 3. a. 1. Cras veniat, perendie feratur foras. Et Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist. sine funere ferri (id est, auferrî.) Pro Dignari. Idem in Epist.

Servus eras, servo nubere Nympha tuli.

Aliquando pro Inferre. Livius lib. 4. bell. Pun. Vitandæ, non inferendæ fraudis causa, hoc consilii capimus. Pro Auferre, sive accipere. Ovid. 13. Metam.

Ipsè tulit pretium jam nunc certaminis hujus.

Item Sueton. in Tiber. cap. 16. Ferre pretium perseverantia. Aliquando Tolero, patior. Terentius in Heautont. Nam quem ferret, si parentem non ferret suum? Aliquando duco, dirigo, φέρω. Livius lib. 1. Pergit ad proximam speluncam, si forte cò vestigia ferrent. Virg. 6. Æneid.

Hinc via tartarei qua fert Acherontis ad undas.

Cels. lib. 7. cap. 4. si intus fistula fert, i. tendit, fertur. Sæpe etiam accipitur pro dicere, præsertim in tertiis personis. λίζω. ut, Sic ferunt homines, hoc est, sic loquuntur, aut dicunt. Tacit. lib. 1. Ex Caio Cæsare se genitum ferebat. Liv. lib. 1. ab Urbe. Faustulo fuisse nomen fertur. Cicero de Amic. Quod Tarquinium dixisse fertur tum quum esset exul. Virg. 1. Æneid.

Quam Iuno fertur terris magis omnibus unam

Post habita coluisse Samo.

Aliquando Exhibeo. Idem 3. Æneid.

Sacra Dionaæ matri, divisque ferebam.

Aliquando Concupisco, φέρω, ἐπιθυμώ. Salust. in Catil. Tunc Catilina polliceri tabulas novas, proseriptiones locupletum, magistratus, sacerdotia, rapinas, atque alia omnia quæ bellum, & libido victorum fert. Lucan. lib. 1.

Fert animus causas tantarum exponere rerum.

Ovid. 1. Metam.

In nova fert animus mutatas dicere formas

Corpora.

Aliquando Extollo. φέρω. Salust. Consulares omnes, itémque Senatus magna pars sententiam ejus laudant, virtutem animi ad cœlum ferunt. Aliquando Gigno, produco. γινώω. Virg. 11. Æneid. Si duo prætereantales Idæa tulisset

Terra viros.

Suet. in Aug. cap. 63. Ex Livia nihil liberorum tulit. Idem in Tib. cap. 47. & in Calig. cap. 7. Aliquando Habeo. Virg. 5. Æneid.

Ferre sui dederat monumentum & pignus amoris.

Aliquando Affero. Idem 11. Æneid.

Legati responsa ferunt.

Aliquando Confero. φέρω, ἐπιτίθημι. Idem 3. Æneid.

— quibus acer Eryx in prælia fuetus

Ferre manum.

Aliquando Disturbo. φέρω. Idem lib. 1. Æneid.

Quippe ferant rapidi secum, vertantque per auras.

¶ Aliquando Ostento. *ὄσδειναι*. Idem 11. *Aeneid.*
— *capitvo sive ut se ferret in auro*

Venatrix.

¶ Aliquando Consulo, *ῥεπιπέζω*: ut, Pompeius tulit ad populum. Sic ferre ad Senatum, est Senatum aliqua de re consulere, *ἀναφίρειν αὐτὸς τῶν ἀνγκλησῶν*. ¶ Aliquando Aufero, *ἀναφίρειν*. Virg. in *Daphnide*,

— *postquam te fata tulerunt.*

Idem 9. *Eclog.*

Omnia fert atas: id est, aufert.

¶ Aliquando Refero, seu recipio. Terent. in *Adelph.* Pro labore ab his fero odium: id est, *φίρειν*, ἢ *φίρομαι* *φθίνω*. ¶ Aliquando Afferor. Terent. *sc. 9. a. 5. in Eunuch.* Hoc si effeceris, quodvis donum & primum à me optato, id optatum feres. Et in *Adelphis*, Ni faciant quod illos æquum est, haud sic ferent, id est, obtinebunt. ¶ Quod si cum his verbis, præ me, præ te, vel præ se, addatur, significat dicto, vel facto, vel gestu aliquid ostendo, confiteor. *ἀγλάω, ὄσδειναι*, ut, Præ te fers iram. Quintil. Fiduciam igitur præ se ferat orator, semperque ita dicat tanquam de causa optime sentiat: id est, ex ipso aspectu oratoris, ex ipsa voce, ex ipsa oratione eluceat fiducia: quemadmodum qui pugnaturi sunt, in vultu & gestu indicant tacitam vel formidinem, vel fiduciam, hoc est, præ se ferunt fiduciam, formidinemve. Cicero, Nam ille qui accepit injuriam, meminit, & præ se fert: id est, se mentem persequendæ injuriæ habere ostendit. ¶ Ferre aërem, est alluescere aëris varietati, quæ obest. Virg. *lib. 2. Georg.*

Quum semel haferunt avvis, aurásquo tulerunt.

¶ Ferre tribum, ferre centuriam dicitur is qui tribum, vel centuriam habuit sibi suffragantem. Cic. *pro Plancio*, An tandem unius centuriæ prerogativa tantum habet autoritatis, ut nemo unquam prior eam tulerit, quin renunciatus sit? Idem 4. *Philipp.* An tum quum es factus, unam tribum sine Curione ferre potuisses? Ferre suffragium, est suffragari, judicare, sententiam ferre. Cic. *Attic. lib. 1.* Idemque refert ut universus populus in campo Marrio suffragium de cæde P. Clodii ferat. ¶ Ferre sententiam, est pronuntiare. Idem *pro Cluentio*, Vos autem Judices de hominum fortunis sententiam fertis. ¶ Ferre fortunam, pro uti. *ῥεπείω τῆ τύχης*. ¶ Ferre expensum, est id quod alicui dederis, in rationes referre. Cui opponitur referre acceptum, quod est, id quod acceperis ab aliquo, in rationes referre inter accepta. Qui plura ea de re nosse cupit, videat Adrian. Cardinalem, qui diligentissimè hæc explicuit. ¶ Ferre judicem alicui, pro judicio aliquem lacessere, & judicem offerre. Cic. *pro Q. Roscio*, Quem ego si ferrem judicem, refugere non deberet; quum testem producam, reprehendere audebit? ¶ Ferre conditionem, pro offerre & præscribere. Idem *pro Quintio*, Conditionem tuli, si vellet pecuniam petere, Quintium judicatum solvi, satis daturum. Idem *pro S. R.* Hanc conditionem misero ferunt. Ferre annos & vetustatem, sive perferre, dicuntur vina propriè: quod ad alia quoque transfertur & significat, Vetustate non exolescere. Quintil. *lib. 2. cap. 4.* Quare mihi ne maturitas quidem festinet, ac multa in lacum statim austera sint: sic & annos ferent, & vetustate proficiunt. Idem *lib. 10. cap. 1.* Paucos enim, vel potius vix ullum ex iis qui vetustatem pertulerint, existimo posse reperiri, qui judicium adhibentibus non allaturus sit utilitatis aliquid. Sumpta à vinis metaphora, quæ non fugiunt. ¶ Ferre natura, id est, Per naturam licet. Cæsar 3. *belli civil.* ¶ Natura fert ut extrema ex altera parte graviter, ex altera autem acutè sonent: id est, naturâ comparatum. Cic. in *Somnio Scip.* Quintil. Si res in contrarium tulit. Ovid. 5. *Fast.*

— *Si quid fert impetus, opta:*

Omne feret.

Senec. *lib. 16. de consol. ad Marc. cap. 16.* Si benè fers (amissum filium) magna solatia (relictis nepotes :) si malè, magna onera. Ovid. *Eleg. 1. lib. 4. Trist.*

Et tulerit quò me casus, & unde subit.

¶ Ferre se pro civè. Liv. *lib. 4. d. 4.* ¶ Composita sunt, Affero, aufero, antefero, conferto, circumfero, superfero, transfero, quæ habent penultimam correptam. Tetuli: Plaut. *Amph.* Et manum prehendi, & osculum tetuli tibi. ¶ Ferens, entis. Ovid. *Eleg. 2. lib. 1. Trist.*

Vt mare subsidat, ventisque ferentibus utar.

¶ Latus, a, um. Plaut. *Amph.* Divinitus non metuo, quin uxori late suppetiæ sint. ¶ Lator, is, verbale. { *ἄνωσε*, *ἄνωσος*. Gall. *Porteur*. Ital. *Latore*, portatore. GERM. Ein *träger*. HISP. *El portador*. ANGL. *A caryer*, or *bearer*. } ut, Lator legis, qui & legislator uno verbo dicitur, ille est qui promulgavit, vel instituit, vel tulit legem, *νομοθέτης*. Cic. 1. *de natura deorum*, Ferrène civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius, &c. Aliquando ponitur pro Tabellario, *ῥαμματῶφός*. Suet. in *Caligula*, Quasi universa tradita insula magnificas Romam litteras misit, monitis sæpe latoribus, vehiculo ad forum usque & curiam pertenderent. Latorius, adject. ut, Latoria lex. Cic. 3. *Offic.* Atque iste dolus malus etiam legibus erat vindicatus, ut tutela 12. Tab. & circumscriptionis adolescentium, lege Pletoria, à Pletoro lata. Sed legendum, *Latoria*. Latio, nis. Liv. *lib. 8. dec. 4.* Latio suffragii.

¶ Ferraculum, feraculum, instrumentum ferendo aptum. Ulp.

FÉRAX, acis: Fertilis, fecundus. { *ἄνωσε*, *ἄνωσος*. Gall. *Qui porte & rapporte beaucoup, fertile, de grand rapport*. Ital. *Fertile, fecundo, abundante*. GERM. *Fruchtbar*. HISP. *Cosa fertil*. ANGL. *Fertile, fruit full, rancke*. } Plaut. in *Epidic.* Nullum esse agrum opinor in agro Attico æquè feracem, quàm hic noster Periphanes. Colum. *lib. 1. cap. 3.* Nullus feracior, & uberius locus, &c. Plin. Ut tam ferax bonarum artium seculum videremus.

FÉRACISSIMUS, superlativus: Fertilissimus: *ἄνωστος*. Plin. in *Panegyrico*, Tantis segetibus induebatur, ut cum feracissimis terris quàm nunquam cessura certaret.

¶ Feraculus, aliquantum ferax, Cath. ¶

FÉRACITĀS, atis: Fertilitas, fecunditas. { *ἄνωσε*, *ἄνωσος*. Gall. *Fertilité, abondance, fecondité*. Ital. *Fertilità, abbondanza*. GERM. *Fruchtbarkeit*. HISP. *Fertilidad*. ANGL. *Fertilitie or fruitfulness*. } Colum. *lib. 3. cap. 2.* Ubi nihil erit, aut non multum, quod prioritet feracitatem, potius sequemur, &c.

¶ Feritas, fertilitas, à ferendo dicta. Tertull. ¶

FÉRILIS, e, adjectivum: Ferax. { *ἄνωσε*, *ἄνωσος*. Gall. *Fertile, abondant, de grand rapport*. Ital. *Fertile, abondante, grasso, fruttuoso*. GERM. *Fruchtbar, das vil tregt*. HISP. *Fertile, abondante, fructuoso*. ANGL. *Fertile or fruitfull, rancke*. } Col. *lib. 4.* Ut ex his partibus trunci sumantur, quæ & genitales sunt, & maximè fertiles. Uberrimos, maximèque fertiles agros incolere. Cic. *de Div. Virg. Georg.*

— *hic fertilis uva,*

Hic laticis, qualem patetis litamus & auro.

Plin. *lib. 14. in Proem.* Tanto priscorum cura fertilior, aut industria felicitior fuit. Ovid. 4. *de Pont.*

Fertile peccus habes, interque Heliconæ colentes
Vberius nulli provenit ista seges.

Tibull. *lib. 4.*

— *Dum terna per orbem*

Sacula fertilibus Titan decurrerit horis.

Plin. Captatio in quæstu fertilissimo. Ovid. 1. *de arte*,
Fertilior seges est alienis semper in agris. Hinc

FÉRILITĀS, sicut à ferax feracitas: Uberritas agrorum, bonitas agrorum. { *ἄνωσε*, *ἄνωσος*, *ἄνωσος*, *ἄνωσος*. Gall. *Fertilité, abondance*. Ital. *Fertilità, abbondanza*. GERM. *Fruchtbarkeit*. HISP. *Fertilidad*. ANGL. *Fertilitie, pleintie, abundance*. } Colum. *lib. 2. bell. Gall.* Cic. 1. *de divinat.* Quæ sit vel sterilitas agrorum, vel fertilitas futura. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

— *magna fertilitatis opus (i. res Augusti.)*

FÉRĒNTĀRII, orum: Levis armaturæ milites, auxiliores, à ferendo auxilio, ut quicquid opus esset, auxilio ferrent, ex cursu leves, arma gravibus non impediti, sed ense & telis tantum instructi. Hæc Nonius. *ἀεροβολοίται*. Varro autem ferentarios vocat milites, qui fundis, lapibusque pugnabant: quæ tela feruntur, non tenentur. Salust. in *Catil.* Postquam eò ventum est, unde à ferentariis prælium committi posset. Hi & Velati vocabantur, ut inquit Festus, quod vestiti in armis sequerentur exercitum. Tacit. *lib. 12.* Sed eò quoque irrupere ferentarius, gravisque miles, illi telis assultantes, hi confecto gradu. *Ibid.* Ferentarios vocat Auxiliares, Graves autem Legionarios.

FÉRĒCŪLUM, teste Nonio, Missus cibi, ita dictus, quod ad mensam inferatur. { *παραθήκη*, *παραθήκη*, *παραθήκη*. Gall. *Vn mets de viande, qu'on porte & met sur la table, un service de table*. Ital. *Vivanda, che si porta in tavola*. GERM. *Ein tracht*. HISP. *Manjar à cosa que se lleva en plato*. ANGL. *A messe or dish of meate borne to the table*. } Juven. *Satyr. 1.*

— *quis fercula septem*

Secretò cœnavit avus.

Horat. 2. *Sermon. Satyr. 6.*

Multaque de magna superessent fercula cœna.

¶ Aliquando sumitur pro gestamine, quo pompa deferritur solet. Suet. in *Cæsare*, Pontico triumpho, inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum, *Veni, Vidi, Vici*. Hoc est, inter pompæ triumphalis gestamina. Quo nomine continentur simulachra oppidorum, spolia hostium, coronæ, machinæ, & id genus alia quæ ferri solent in pompa triumphali: sicut fercula ludorum, quæ in ludis: factorum, quæ in sacris. Acron etiam docet, fercula esse pulpita, in quibus Deorum simulachra reponerentur: quia in pompa Circensium (hoc est, celebritate ludorum Circensium) huiusmodi simulachra deorum ferebantur. Cic. *lib. 1. Offic.* Cavendum est, ne tadtatibus utamur in egressu mollioribus, ac similes pomparum ferculis esse videamur. Liv. *lib. 1. ab Urb.* Ferculum fabricatum ad ferenda spolia. Senec. *cap. 25. de vita beat.* In ferculum alienum imponi (sup. captivum.) Item Sueton. in *Cæs.* *cap. 76.* Theulam & ferculum Circensium pompa (sup. decerni sibi passus est.) Et Senec. *cap. 5. de Tranquill.* Fercula illi pro congiariis numerant. Item, fercula de funere. Suet. in *Calig.* *cap. 15.*

FÉRĒTRUM, i, àfero: Lectus, vel quid aliud quo mortuus efferri solet: capulus. { *ἄνωσε*, *ἄνωσος*. Gall. *Vn cercueil, ou bierre à porter les morts, lièriere*. Ital. *Feretro, barca, cataletto*. GERM. *Ein todtenbahr*. HISP. *Las andas para llevar muertos*. ANGL. *A bier or coffin where on de ad menar caried*. } Plin. *lib. 7. cap. 52.* Varro quoque author est xx. vitis agros dividitibus Capuæ, quandam qui efferretur feretro, domum remeasse pedibus. ¶ Feretra item dicebantur, quibus fercula spoliave in pompis gestabantur. Liv. 1. *ab Urb.* Spolia ducis suspensa, fabricato ad id aptè feretro, gerens in Capitolium descendit.

FÉRŌNĀ, æ: *ἄνωσε*, *ἄνωσος*. Nemorum dea, à ferendis arboribus. { Ein *waldgöttin*. } Virg. 7. *Aeneid.*

— *& viridi gaudens Feronia luco.*

Tradunt enim cum lucus ejus fortuito arsisset incendio, & ob id transferre inde deæ simulachrum incolæ vellent, nemus subito eviruisse. ¶ Fuit & Feronia civitas sub monte Soracte, in qua ejusdem nominis dea erat, quam finitimi mira religione venerabantur.

FÉRŌX, ocis, à Ferus: Elatus, savus, crudelis, vehemens, immanis. { *ἄνωσε*, *ἄνωσος*, *ἄνωσος*, *ἄνωσος*. Gall. *Fier, courageux, orgueilleux, farouche*. Ital. *Feroce, fero, coraggioso*. GERM. *Fräch, stots, grimm*. HISP. *Bravo y fiero*. ANGL. *Fierce, cruell, outrageous*. } Horatius, *Vrbes gensisque Latium ferox.*

Salustius, Ille animo feroci negat se fufum tories Numidam pertimescere. Virg. 4. *Aeneid.*

Stat sonipes, & frana ferox spumantia mandit.

ἄνωσε, *ἄνωσος*, *ἄνωσος*, *ἄνωσος*. Plaut. in *Mil.* Et quia tecum eram, propeccata

pterea animo etiam ferocior. Suet. in August. cap. 65. Ingenium fortidum ac ferox. Plaut. Menach. sc. 2. a. 5. Junctos equos capere, indomitos, feroces. Ovid. 13. Metam.

Ego Marte feroci
In acie valeo.

Idem Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Ille ferox, & adhuc oculis hostilibus ardens.

Plaut. Curc. sc. 3. a. 4. Nec te mihi facias ferocem. Idem Asin. sc. 4. a. 1. Ferox est viginti minas tractare se.

Feroculus, adjectivum. ἄγριος. GALL. Un peu trop fier & orgueilleux. ITAL. Alquanto feroce. GERM. Stolzrechtig / etwas strach. HISP. Bravo un poco. ANGL. Somewhat fierce. Hircius de bell. Afric. Quid tu, inquit, miles tyro tam feroculus es. Turpil. Eia, quam ferocula est.

Ferocitas, ferocitas. ἄγριότης. GALL. Fierté & orgueil. ITAL. Ferocità, crudeltà. GERM. Grimme / stolze. HISP. Bravura, sintino. ANGL. Fierceness, cruelty. Cic. lib. 6. de Repub. Qui comprimit ejus vim, & effrenatam illam ferociam. Idem de Arusp. resp. Duobus inceptis verbis omnem impetum gladiatoris, ferociamque compressi. Tacit. lib. 2. Per communes liberos oravit, exueret ferociam. Senec. cap. 8. de consol. ad Marc. Ferocia miriganda tempus efficacissimum (i. dolori infano.)

Ferocitas, aris : Superbia, elatio animi, crudelitas, savitia, & (ut inquit Speusippus) excessus audaciae, haud metuens quae metuenda sunt. ἄγριότης. GALL. Fierté, orgueil. ITAL. Ferocità, ferezza, orgoglio. GERM. Hochmuth / strachheit / grimmigkeit. HISP. Bravura con desatino. ANGL. Fierceness, arrogancia in showing, cruelty. Cic. 1. Offic. Sicut equos, propter crebras contentiones, praetiorum ferocitate exultantes domitoribus tradere solent, ut his facilius possint uti, &c. Idem in Vatim. De ferocitate in tuam istam comprimerem, & audaciam frangerem. Et de sen. Infirmitas puerorum, ferocitas juvenum, & gravitas jam constantis aetatis.

Ferociter : Superbe, elate, immaniter. ἄγριως, δεισιδαιμόνως. ANGL. Fiercely, cruelly. Plaut. in Amphitr. Superbi nimis ferociter legatos nostros increpant. Livius 3. ab Urbe, Legatique caput ferociter ostentantes. Idem 3. bell. Punic. Cum quo ferocissime pro Romana societate adversus Punicum foedus steterat. Multo ferocius. Cic. Quint. Frat. lib. 2.

Feroco, is, iui, vel ferocii, itum : Ferox fio, vel ferociam exerceo. ἄγριος. GALL. Estre fier & farouche. ITAL. Farsi feroce, incrudelire. GERM. Strach sein / grimme vnd vngestum sein. HISP. Embravecere. ANGL. To wasse fierce, cruel or hostile. Gell. lib. 1. Nihil adeo in congregandis hostibus, atque in principiis praetiorum ad salutem, virtutemque aptius rati, quam si permulcti tonis mitioribus, non immodice ferocirent. Ovid.

Disce bonas artes, nullis assueta juvenum
Mox intractati more ferocit equi.

Ferraria, vulgo Ferraria. Ferraria. Nomen urbis celeberrimae in Italia Circumpadana. Item promontorium in Hispania non procul a Carthagine nova : ita nominatum quod habeat ferri fodinas feracissimas. Vide Melam lib. 2.

Ferrum, i, vel a ferendo, quod in agro colendi gratia feratur : vel a feriendo, quod caetera eo feriantur, hoc est, domentur. Sua enim savitia feriendo domat reliqua metalla, attenuat, & extendit. ברזל. GALL. Fer, ferrement, ferraille. ITAL. Ferro. GERM. Eisen. HISP. Hierro. ANGL. Iron. Plin. lib. 12. c. 25. Ferro laedi vitalia odit. Cic. de nat. Deor. Nos ex terra cavernis ferrum elicimus, tem ad colendos agros necessariam. Quint. lib. 2. cap. 4. Quod etiam rusticis notum est, qui frondibus teneris non putant adhibendam esse falcem, quia reformidare ferrum videntur, & nondum cicatricem pari posse. Ferrum aliquando pro gladio accipitur. Cic. 1. Tusc. In fervorem ferrum & manus incidisset. Idem pro Rose. Amer. Vulneratus ferro Phrygio. Ovid. 13. Metam. Ferro devastare. Senec. cap. 11. de Tranq. Ad se ferrum recipere. Apud Gell. cap. 2. lib. 11. Ferro simile esse vitam docet Cato. Catull. de com. Beren.

Quid facient crines, cum ferro talia cedant?

Ibidem. Ferri frangere duritiam. In ferrum atque in vincula conjecti. Cic. 7. Verr. Ubi ferrum videtur posuisse pro compedibus ferreis. Ferrum & flamma rem geri, quadam proverbii specie dicimus, quum exitiale bellum significamus. Idem pro Luc. Flac. O dii immortales! quid hoc miserius. Nos qui P. Lentulo ferrum & flammam de manibus extorsimus, imperitiae multitudinis iudicio confidimus. Sic pro Sylla. Ferrum natate doces, ἄγριος τολών διδάσκεις : de iis qui tem conantur, quae repugnante natura nequaquam fieri possit. Ferrum damnari, & ad ferrum, dicuntur non qui ad bestias damnantur, sed qui damnantur ut cum gladiatoribus pugnent. Itaque Sueton. de munere gladiatorio loquens, in Neron. cap. 12. Exhibuit (inquit) ad ferrum etiam quadringentos Senatores.

Ferrus, a, um : quod ex ferro est. ἄγριος. GALL. De fer. ITAL. Di ferro. GERM. Eisin. HISP. Cosa de materia de hierro. ANGL. Of yron. ut, Massa ferrea, Annulus ferreus. Plin. lib. 10. cap. 42. Haec quum loqui discit, ferreo verberatur radio : non sentit aliter ictus. Ferream fabricam invenere Cyclopes. Plin. lib. 7. cap. 56. Virg. 3. Aeneid.

confixum ferrea toxite
Telorum seges.

Idem lib. 12.

it toto turbida caelo

Tempestas telorum ac ferreus ingruit imber.

Ferreus per translationem, pro duro, & inexorabili. Cic. ad Treb. Ferreus essem si te non amarem. Idem ad Attic. lib. 13. O te ferreum! qui illius periculis non moveris. Liv. lib. 9. dec. 4. Ferrei corporis & animi M. Cato. Plaut. Curc. sc. 3. a. 5. Delicatum te faciam cum catello ut accubus ferreo. Ovid. Eleg. 4. lib. 5. Trist.

Ferrea fors vita difficilisque premis.

Ferrarius, a, um : quod ad ferrum pertinet. ἄγριος. GALL. Des appartenances de fer. ITAL. Cio che à ferro si appartiene. GERM. Das zu dem eisen gehort. HISP. Cosa perteneciente à hierro. ANGL. That belongeth to yron, ut, Faber ferrarius, fodina ferraria, officinae fer-

rariae, metalla ferraria. Plin. lib. 34. cap. 14. Quum ferraria metalla in his locis non sint. Ferraria aqua, qua utuntur fabri ferrarii ad extinguendum candens ferrum. Idem lib. 28. cap. 16. Quidam utinam equi aquae ferrariae ex officinis miscent.

Ferraria, a, substantivum. Locus in quo ferrum foditur. ἄγριος. GALL. Une mine de fer, une forge. ITAL. Minera del ferro. GERM. Ein eisengrub. HISP. Herreria, lugar donde se haze y labra el hierro. ANGL. An yron mine. sicut auraria, argentaria, araria, in quibus aurum, argentum & aes effoditur. Caes. lib. 7. bell. Gall. Apud eos magna sunt ferrariae. Liv. 4. bell. Maced. Parata provincia, vecligalia instituit ex ferrariis, argentariisque.

Ferratilis, e. Plaut. Mostell. sc. 1. a. 1. Augebis ruri numerum, genus ferratile.

Ferratus, a, um : nomen est, non participium, quum verbi originem non habeat, sicut pileatus, manicatus, & similia : significatque id cui ferrum inductum est. ἄγριος. GALL. Ferré. ITAL. Ferrato. GERM. Mit eisen beschlagen. HISP. Cosa herrada por defuera. ANGL. Having yron upon it. Unde ferrata spicula, & ferratas lanceas dicimus. Virg. lib. 3. Georg.

Vndique iam tergo ferratos sustinet orbes.

Juvenal. Satyr. 1.

quantum ferrata distet ab arca
Sacculus.

Tacit. In fronte aciei statuerat ferratos, in cornibus cohortes, a tergo lemermos. Ferratos intelligit crupellarios. Vide Crupellarius.

Hujus compositum est, Praeferratus, de quo suo loco.

Ferramentum, i : Instrumentum ex ferro. ἄγριος. GALL. Instrument de fer, ferraille, ferrement. ITAL. Ferramento, instrumento fatto di ferro. GERM. Eisen wert / eisen wercklug. HISP. Herramiento, d instrumento de hierro. ANGL. An instrument or toole of yron. Unde ferramenta fabrilis, & ferramenta tonforia. Cic. 1. de natur. Quae mollitio, quae ferramenta, qui vectes, quae machinae, qui ministri tanti muneris fuerint? Col. lib. 3. Nonnunquam etiam quum frondere ceperint arbores, cacumina sicut acutissimo ferramento summa amputare prodest. Hinc Ferramentarius faber, ferramentorum confector.

Ferraria, Ferraria. Academia, & urbs Episcopali, & Ducali titulo illustis, quam Principes Aetelini diu tenuerunt, nunc ditionis est Pontificiae, nimirum ab anno Christi 1597. quo Alphonsus II. Estensis, Dux Ferrariae obiit, filio legitimo non relicto. Vide supra.

Ferricrepidina Insula. Plaut. Asin. sc. 1. a. 1.

Ferriterium, ubi ferrum teritur : ut in carcere & catenis. Vox ficta à Plauto Mostell. 3. 2. Alii legunt ferriteritium. Sic &

Ferritribax, qui ferrum teritur, i. terit : ferreis vinculis compeditus. Plaut. Mostell. 2. 1.

Ferrugo, inis : Rubigo ferri. ἄγριος. GALL. Rouilleuse de fer. ITAL. Ruggine del ferro. GERM. Eisen rost. HISP. Orin, color morado, oscuro, d de hierro. ANGL. The roust of yron. sicut arugo aris. Plin. lib. 23. cap. 8. Sudor virgae corni arboris, lamina candente ferrea exceptus, non contingente ligno, illitque inde ferrugo, incipientes lichenas sanat. Per translationem ferrugo color rufus dicitur nigrioris tubedinis, similitudine coloris ferri rubigine exesi. Virg. lib. 9.

Pictus acu chlamydem, & ferrugine clarus Ibera.

Ferrugineus, a, um : quod refert colorem ferruginis. ἄγριος. GALL. Ressemblant le fer enrouillé, soit en couleur ou autrement, par unie. ITAL. Di color di ruggine, ferrigno. GERM. Rostfarbig / eisenfarbig. HISP. Cosa de aquel color morado, negro. ANGL. Roustie colour. Talis est color quem Galli sua lingua Perfumatum, veteres (ut opinor) Impluviatum dixerunt : aut certe is est quem hodie colorem regium vocamus, qui à superiori non ita multum distat. Quid quod Ovid. 13. Metam. dixit,

viridem ferrugine barbam.

Sunt qui velint ferrugineum colorem esse, quem alio nomine vocamus caeruleum : adducti, opinor, autoritate Plauti in Milit. qui eundem colorem thalassicum vocat & ferrugineum. Sed non idcirco Plaut. vocat colorem ferrugineum thalassicum, quod maris colore referat, sed quod nautae ejusmodi colore soleant uti in mari. Jabet enim ibi Palaestrio Pleusidem, qui meretricem abductorus erat, ferruginea veste exornatum venire, ut facilius persuadeat militi se esse nauclerum. Verba ejus, ut res facilius intelligi possit, adscribemus. Facito (inquit Palaestrio) ut venias ornatu huc nauclerico, causiam habeas ferrugineam, culturam ad oculos lanceam, palliolum habeas ferrugineum, nam is color est thalassicus, hoc est, mari, & nautis qui in mari versantur, idoneus. Non absimilis error est eorum, qui ferrugineum colorem arbitrantur esse colorem hyacinthi, eo quod Virg. 4. Georg. hyacinthos vocat ferrugineos. Constat enim vel Ovidii testimonio, florem hyacinthum purpurei coloris esse, utpote qui Hyacinthi pueri sanguinem, ex quo enatus fertur, dicitur referre. Certum est itaque Virgilium hyacinthum non dixisse ferrugineum, quod ferrugineum colorem imitatur : sed eadem ratione qua 6. Aeneid. cymbam Charontis dicit esse ferrugineam, quod scilicet funesta putabatur & luctuosa. Solent enim lugentes vestibus ferrugineis coloris uti, quod is color fuscus sit, & subobscurus. Sic etiam Virg. hyacinthum florem vocat ferrugineum, hoc est, lugubrem & funestum, alludens nimirum ad fabulam illam, qua fertur hunc florem ex sanguine Hyacinthi pueri ab Apolline jactu disci occisi, primum fuisse enatum. Haec paulo verbosius visum est discutere, quod videamus eruditos nostri seculi tam discrepantia de hoc colore tradidisse, ut quid de eo sentire debeat, non facile fuerit constituere. Sed certe verisimile est hunc colorem esse, quem supra diximus, qui scilicet ferruginis (à qua nomen habet) colorem imitatur : huncque eundem esse quem veteres appellaverunt Baticum, seu Hispanum. Quod etiam non obscure ostendit Virg. lib. 9. Aeneid. quum vocat ferruginem Iberam, hoc est, Hispanicam. Quo coloris genere etiam hodie nautae Hispani, atque adeo omnes tenuiores utuntur : ut non immerito Plautus colorem hunc videatur appellasse thalassicum, hoc est, mari maxime convenientem. Nam quum hic color sit natus, & penè terrae similis, neque facile mutat

colorem, neque maculae in eo apparent. Constat autem hunc colorem fuisse vilissimum, vel eo argumentato, quod Plautus in loco jam citato ferrugineas vestes piscatoribus tribuit. Nam quum iussisset Pleusidem advenire exornatum causa & palliolo ferrugineo, ut probe nauclerum ementiretur, subdit: Atque apud hunc senem omnia haec sunt, nam is piscatores habet. Huc accedit, quod Plin. lib. 29. cap. 6. scribit lacertas virides ferrugineis maculis esse distinctas. Lacertae autem maculas ejus esse coloris, quem jam indicavimus, nemo ad dubitat qui vel semel lacertam viderit. Non tamen inficias iverim, pro ea verborum inopia, quae est apud Latinos in distinguendis coloribus, vel ipso Plinio teste, colores aliqua ex parte ad hunc accedentes, etiam ferruginis nomine fuisse appellatos. Hinc etiam apud Claudianum lib. 2. de raptu Proserpina, violas etiam ferrugineas invenimus appellari, & à magnae autoritatis scriptoris colorem ferrugineum inter gratissimos colores numerari. Quamobrem ut non magnopere repugnaverim iis, qui hunc colorem Gallorum lingua *Tanneum*, aut *Castaneum* interpretantur, pro intensione, aut dilutione obscurae rubedinis, aliis atque aliis appellantes nominibus: ita plurimum ab iis dissentio, qui hunc eundem faciunt cum colore caeruleo, quem alio nomine Venetum appellant. Quorum errorem manasse arbitror ex loco Vegetii lib. 5. cap. 37. male intellecto, quod ibi Vegetius nautis videatur tribuere colorem caeruleum, sive Venetum, quibus (ut supra ostendimus) Plautus assignat vestes ferrugineas. Arbitrati sunt itaque eundem esse colorem quem Plautus ferrugineum, & Vegetius caeruleum, sive Venetum vocat. Sed hoc argumentum quam falsis innitatur fundamentis, facile dijudicabit, qui citatum Vegetii locum non oscitanter excusserit. Neque enim ibi caeruleum colorem nautis omnibus attribuit, sed iis tantum, qui bello navali scaphis quibusdam exploratoriis hostium consilia investigant, quibus etiam velum navis, atque ipsos adeo rudentes caeruleo colore tinctos esse jubet, ut aquae marinae similitudine hostium oculos facilius fallant. Imò hic error natus ex Nonio cap. 16. ubi clarè loquitur.

Ferrumēn, inis, quoddam quasi gluten, junctura, seu ligatura, qua metallata, sive etiam aliae res consolidari solent. { קבץ *dévek*, קבץ, סווא-פן. GALL. *Soudure*, liaison de metaux ensemble. ITAL. *Saldatura*, colla, ligamento de metalli. GERM. *Edmetall*. HISP. *Saldadura*. ANGL. *Solder*, glue, or any such thing vobere with mettallé or other thing is fastened together. } Plin. lib. 36. cap. 23. Ruinarum urbis ea maxima causa, quod furto calcis sine ferrumine iuo caementa componuntur. Calcem vocat ferrumen caementorum, id est, lapidum, quod illa consolidentur & conglutinentur caementa. Ferrumen auri (ut suo loco diximus) vocatur chrylocolla. Gell. cap. 25. lib. 13. Tanquam ferrumine immisso fucator versus. Cels. lib. 7. cap. 7. de pilis palpebr. Et imponendum medicamentum, quo ferrumen quoque (mendosè *foramen*, in impressis) glutinetur: infra vocat gluten quo pilus vinctus est.

Ferrumīno, as: Jungo, consolido: propriè de metallis dicitur, quamvis & ad alia transferatur. { קבץ *hidhvik*, סוואפן, קבץ. GALL. *Souder*, & joindre ou coller ensemble. ITAL. *Saldare*, congiungere. GERM. *Edten* / *zusammen Edten*. HISP. *Soldar la mesma materia, como hierro*. ANGL. *To gluer or solder*. } Pompon. Jureconsultus, si tuum scyphum alieno plumbo plumbaveris, argento ferruminaveris, non dubitatur tuum scyphum esse. Plinius pro glutinare posuit lib. 36. Vitrum sulphuri incoctum ferruminatur in lapides, hoc est, glutinatur in formam lapidis. Et lib. 35. Calcis quoque usum bitumen praebuit, ita ferruminatis Babylonis muris.

Ferrumīnātio. { קבץ *debék*, קבץ, סוואפן, סוואפן. GALL. *Soudure ou collure de metaux*. ITAL. *Saldamento, saldatura, incollatura*. GERM. *Zusammen Edtung*. HISP. *Saldadura*. ANGL. *A soldering*, } Paul. l. in rem actio, §. item quacunque, ff. de rei vend. Ferruminatio per eandem materiam facit confusionem, plumbatura verò non idem efficit.

Fertillis, vide *Fero*.
Fertores, fertio libantes. Festus: *Fertum*, genus libri dictum, quod crebrius ad sacra ferebatur, nec sine strue, altero genere libri: qua qui adferebant, *struferarii* appellabantur.

|| **Fertor**. Gloss. Isid. Fertores, fertio libantes. ||
Fertum, i. pro libri genere, vide *Fertum*.

Fervēo, vel *ferbeo*, es, *fervi*, vel *ferbui*, à φέρω. || quod & antiquis *feruo*, item *ferbeo*. || Igne supposito caleo, ebullio. } קבץ *rathach*, זיו. GALL. *Boüillir*. ITAL. *Bollire*. GERM. *Heiß sein / siedig sein*. HISP. *Hervir, bullir*. ANGL. *To seet, to be chaufed*. } Inde aqua propriè fervere dicitur, quum vi ignis commoveretur & agitur: quod etiam bullire dicimus. ¶ Transfertur tamen ad ea, quae quovis modo calefiunt, sive aliquo aestu agitantur. Sic vinum fervere dicimus, quod ex musto transit in vinum. Plin. lib. 14. cap. 9. Medium inter dulcia vinum est, quod Graeci *ἀγλυκός* vocant, hoc est, semper mustum. Id evenit cura, quoniam fervere prohibetur; sic enim vocant musti in vina transitum. Sic etiam mare fervere dicitur, quum aestu & fluctibus agitur: unde & fretum appellatum volunt. Ovid. 11. *Metam.*

— *pontus vertigine fervet.*
 ¶ Fervere opus dicimus, dum studio & diligentia elaboratur. Hominem quoque ira, odio, aut calore fervere dicimus, dum ira, aut odio, aut calore incensus est. Cic. pro Quintio, Usque eò fervet ferturque avaritia, ut de suis commodis velit aliquam partem admittere, ne quam partem huic propinquo suo illius ornamentum relinquat. Horat. 1. *Epist.* 1.

Pectus avaritiā miserāque cupidine fervet,
 Ovid. 2. *Metam.*
 — *utque animus tumida fervebat ab ira,*
Arma assueta capit.

Martialis.
 — *fora litibus omnia fervent,*

¶ Hujus contrarium est *Defervere*, quod est mitescere & placidum fieri, seu à calore deficere. Composita à *ferveo* sunt *Deferveo*, *Efferveo*, *Reserveo*. A quibus *Defervesco*, & *Reservesco*. Vide suis locis.

Fervēns, participium, quod bullit, aut calidum est. { קבץ *rothach*,

זיו, זעמס, בעזז. GALL. *Boüillant*, fort chaud, fervent. ITAL. *Bogliente*, calidissimo. GERM. *Siedend*. HISP. *Cosa herviente à que hierve*. ANGL. *That seethed, mery hoat*. } Plin. lib. 7. cap. 2. Feruntque ictas saliva, ut ferventis aquae contactum fugere. Plaut. *Curt.* sc. 2. a. 4. Quasi aquam frigidam ferventem ita esse putatis leges. Idem in *Amph.* Facere aliquem ferventem flagris. Idem *Capt.* sc. 1. a. 4. Epulas fovere focalis ferventibus. ¶ Migrat interdum in nomen, admittitque comparationem. Horat. 1. *Serm. satyr.* 10.

Quale fuit Crassi rapido ferventius amni Ingenium.

Columella lib. 12. cap. 59. Ad praesidium aquae calidae curritur, sed id non ferventissima fieri oportet. Cic. 1. *Officiorum*, Nam fortis animus & magnus in homine non perfecto, nec sapiente ferventior plerumque est.

Fervētēr, adverbium, vehementer. { קבץ *rathach*, קבץ, זעמס. GALL. *Fervement*, ardemment. ITAL. *Ardentemente*. GERM. *Hitziglich*. HISP. *Hervientemente*. ANGL. *Hately, earnestly, hastily*. } Caelius *Ciceroni*, Quod Pilius necessarius Attici nostri de repetundis cum postulavit, magna illico fama surrexit, & de damnatione ferventior loqui est coeptum.

Fervēscō, is: *Ferveo*. { GALL. *S'échauffer, devenir chaud, commencer à boüillir*. קבץ *rathach*. ANGL. *To boyle over*. } ut, Tertae fervescunt sole. Lucret. lib. 6. Ventus mobilitate sua fervescit. Apud eundem. Plaut. *Capt. sc. ult. a. 4.* Possentne feriae fervescere?

Fervo, is, ui, ejusdem significationis est cum *ferveo*. { קבץ *rathach*, קבץ, זעמס, בעזז. GALL. *Boüillir*. ITAL. *Bollire*, GERM. *Heiß sein / siedend*. HISP. *Hervir*. ANGL. *To seeth, to be chaufed*. } Propert.

Incipit & sicco fervere terra cane.
Gellius lib. 2. cap. 29. Dominus quos rogaverat operitur, sol feruit, & sit nihil. Terentius in *Adelph.* Ego illius sensum pulchre calleo, quum feruit maximè, tam placidum, quam ovem reddo. Virg. 3. *Georg.*

Omnia tunc pariter vento, nimbisque videbis Fervere.

Fervēscō, is: ut *ferveat* efficio. { קבץ *rithach*, קבץ, זעמס. GALL. *Faire boüillir*. ITAL. *Far bollire*. GERM. *Sieden machen*. HISP. *Hazer hervir à bullir*. ANGL. *To cause to seeth, to mak scaldinth hoate*. } Cato de re rust. Et portionem polentae eidem addito, & oleum *fervefacito*. Idem cap. 123. Eam *fervefacito* cum congio vini veteris. ¶ *Fervefacio*, pro *calefacio*. Plaut. *Pseud.* Ea ipsa se patinae *fervefaciunt* illicò. *Fervefacta* jacula. Caes. 5. *bell. Gall.* ¶ Hinc componitur *infervefacio*, quod est, in re aliqua operam do, ut quid *ferveat*. Cato, Sumito brassicam, conjicito in aquam ferventem, coquito paulisper, uti suberuda sit: postea aquam defundito, non omnem: eò addito oleum benè, & salem, & cumini paululum, *infervefacito* paulisper.

Fervūdūs, a, um: *Fervens*, maximè calidus, ardens. } קבץ *rathach*, קבץ, זעמס. GALL. *Fort ardent, & brûlant, boüillant*. ITAL. *Bollente*. GERM. *Heißsiedentig*. HISP. *Cosa herviente à que hierve*. ANGL. *Scalding hoat*. } Plin. lib. 13. cap. 4. Nulla est in Italia sponte genita, nec in alia parte terrarum, nisi in calida: frugifera verò mi-quam nisi in fervida. Cic. de nat. deor. Jam verò reliqua quarta pars mundi, ea & ipsa tota natura fervida est, hoc est, ardens maximè. Ovid. *Eleg.* 10. lib. 3. *Trist.*

Nec cumulant altos fervida musta lacus.
 ¶ Ponitur & translata pro vehementi, feroci, diligenti. Liv. 7. *bell. Pun.* Quum toto eo bello damnosa, praepropera, ac fervida ingenia Imperatorum fuissent. Et Cic. de clar. Orat. Appii Claudii volubilis, sed paulò fervidior erat oratio. Hinc fermentum dictum est, quod fervendo crescat.

Fervidē, Adverbium. { קבץ *rithach*, קבץ, זעמס. GALL. *Fervement*, ardemment. ITAL. *Ferventemente, ardentemente*. GERM. *Hitzig mit djo*. HISP. *Hervientemente*. ANGL. *Hoatlie, ardentlie*. } Plaut. *Trucul.* Fervidè ut tota floret, ut oleum nitidè nitet.

Fervōr, is: Calor vehemens, qualis est ignis, vel Solis aestus. } קבץ *chom*, זעמס. GALL. *Ardeur, ferveur, grande chaleur*. ITAL. *Bellone, ardore, fervore*. GERM. *Hitz*. HISP. *Hervor, obra de hervir*. ANGL. *A burning heat or vehemencie*. } Plin. lib. 11. cap. 31. Inde furantur aestivo fervore aurum erutum à formicis tempore hyberno. Horat. 1. *Carm.* Ode 16.

— *me quoque pectoris Tentavit in dulci juventa Fervor, & in celeres iambos Misit furentem.*

Lucret. lib. 5.
 — *nimiis torret fervoribus atherius sol.*
Maris fervor. Cic. de Prov. Consul.
 — *siccis aer fervoribus ustus.*

Ovid. 1. *Metam.* ¶ Fervor, ut arbor pro aethere, vide in *Ardor*.
Ferūla, a, à feriendo. Baculus, sive virga quae puerorum manus feriuntur, unde & nomen habet: quanquam sint qui à ferendo malint deducere, quod propter levitatem senes ferula pro scipione solent uti. { קבץ *schobéh*, זעמס. GALL. *Baguette, verge*. ITAL. *Bacchetta, sferza*. GERM. *Ein stab / steck oder rugt*. HISP. *Cayado à palmatoria*. ANGL. *A rodde to strike children on the palme of ther bandes*. } Suet. in *Calig.* cap. 20. Objurgare scripta mala ferulis. Juven. *Satyr.* 1.

Et nos ergo manum ferula subduximus.
Martial. lib. 10.
Ferulaque tristes scoprapadagogorum Cessent.

Columell.
Nec manibus mites ferulas.
 Item,
 — *ferulaque minaces Plantantur.*

Græcè *ἀγλή*: & per diminutionem *ἀγλήκιον* dicitur. Inde apud Platonem in *Phaedone*, *ἀγλήκιον*, ministri Bacchi, quasi feruligeri nominantur. Baccho enim ferula assignantur, quae a finis grata sunt in pabulo. Ideo a finis grata hostia Baccho cadit. Seneca in *Apocolocyntosis*,

Jocynthefi, Et proximo munere inter novos auctoratos ferulis vapulare placet. Martial.

Denique videri ante delectet contra retiarum ferula.

Ferula annumerata est inter externos frutices à Plinio: lignum corticis loco habet, ligni autem loco fungosam intus medullam, quemadmodum caulis feniculi, quamvis in multo majorem altitudinem, & crassitudinem excresecat. Nascitur in locis calidissimis, & vix alibi quam in Africa. Nulli fruticum levitas major, ob id gestata: facilius baculorum usum senectuti præbet. Col. li. 5. In quo serobe destinantur semes ferulæ, terram minutam in modum semina ponito, ibique semes ferulæ jacito: quum ferula fuerit enata, eam findito, & in medulla ejus nucem Græcam, vel avellanam abscondito. Frangere ferulas dicitur is in quo ferulæ franguntur. Juvenal. Satyr. 6.

hic frangit ferulas, rubet ille flagellus.

Ferulacæus, a, um: μαράκινος. Plin. lib. 18. At milium & paniculum in culmen geniculatum & concavum: zizania verò in ferulaceum scilicet fastigiatur.

Ferulæ, sylvestris raphia. Dioscor. lib. 4. cap. 159. Ferulæ descriptionem lege apud Dioscor. lib. 3. cap. 75. Plin. lib. 13. cap. 22. lib. 20. cap. 22. & lib. 14. cap. 1.

Ferulago, raphia Diosc. lib. 4. cap. 152.

Ferūs: vide Fera.

Fescennini versus, aut author est Festus, qui canebantur in nuptiis. Carminis genus erat omni obscenitate & flagitio plenum, ita dictum quod ex Fescennia urbe primum fuerit allatum, sive quod fascinum arcere putabatur, quasi fascinum. Macrob. lib. 2. Sat. Temporibus Triumviralibus Pollio, quum fescenninos in eum Augustus scripsisset, ait: At ego taceo, non est enim facile in eum scribere, qui potest proferbere.

Fescennia, teste Plin. lib. 3. cap. 5. Hetrurix civitas est, cujus populi originem trahunt ab Atheniensibus. { Ein statt in Hetruria jenz Castelsano gen antt. }

Fescenninus, a, um. Virg. 7. Æneid.

Hi Fescenninas acies, equosque Faliscos.

Fescennina clausibilis vallatio circa castra. Gloss. Isid. Vulcanus legit fascina, tanquam à falce dicatur.

Fescum, seu Viseum, Viseo. V. E. Lusitania, olim & nunc sub A. Bracarenfi.

Fesnoe vocabantur, qui depellere fascinum credebantur. Fest. Scalliger legit, fascinoë, i. e. fascini, ut olim oë erat pro i, populoë, pro populi.

Fessus, a, um, à fatisco. Fatigatus: & tam ad animum, quam ad corpus refertur, author est Valla lib. 4. Eleg. de quo in dictione Deseritior. { מרבה נילה, נעו יאהפ. כממנה, אנונה. } GALL. Lassé, travaillé, qui n'en peut plus. ITAL. Stanco, laso, stracco. GERM. Ers müdt. HISP. Cansado. ANGL. wedried, tyrod. } Virg. 1. Æneid.

Tum Cererem corruptam undis, Cerealiaque arma Expediunt fessi rerum.

Ubi Servius, fessi rerum, hoc est, penuria fatigati. Idem 2. Eclog.

Thestylis & rapido fessis messoribus astu

Allia, serpyllumque herba contundit olentes.

Plin. lib. 7. cap. 52. Puerum astu & itinere fessum. Ovid. 13. Metam.

fessum senilibus amnis.

Idem Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Da placidam fesso, Lector amico, manum.

Festino, as, à festum: quia celeritas hinc requirebatur. Hinc Confestim. Propeto, maturo, celero, accelero. { מהר מהר, חפז חפז. } GALL. Se haster, s'avancer, diligenter. ITAL. Affrettare, affrettarsi. GERM. Eilen. HISP. Apresurarse, darse priessa. ANGL. To mak haste, to speede. } Quid sit, & unde, & quid differat festinare à properare, docet Gellius cap. 14. lib. 16. Plaut. Aul. sc. 3. a. 3. Coquite, facite, festinate. Idem Asin. sc. 3. act. 3. Qui nunc festinat, atque ab ea minatur abire. Virg. 2. Æneid.

Festinate viri: nam qua tam sera mutatur Segnities?

Plin. de viris illustr. Sed quum ad Camerinam ab hostibus obsessam festinaret, à Pœnis in angustis clausus est. Plaut. in Asin. Remigio, veloque quantum poteris, festina, & fuge. { Item pro Festinanter conficere. Ovid. 11. Metam.

Et jam quas induat illa

Festinat vestes.

Sic Virg. 4. Æneid. dixit festinare fugam. { Cum infinitivo. Plin. lib. 9. cap. 8. Solùmque locum pandendis retibus habilem effugere festinant. Quint. lib. 9. cap. 4. Finem imponere aggresso destinatum modum volumini festino. } Interdum festinare est trepidare, & turbare. Salust. Festinantibus in summa inopia patribus. Ter. in Adelp. Quid festinas, mi Geta? animum recipe. Idem in Eunucho. Quid istuc? quid festinas? aut quem quæris Pythia?

Festindor, atis, passivum. Tacit. de moribus Germ. Nec virgines festinantur, id est, citò ad conjugium arripiuntur.

Festinatūs, participium. { ממהר מהר, מהר מהר. } GALL. Hasté & avancé, fait en haste. ITAL. Affrettato. GERM. Geilt. HISP. Apresurado, aquezado. ANGL. That is doone in haste, hasted. } Plin. in Paneg. Quinimò festinatis honoribus amplificat, atque auget, & majoribus suis reddit. Tacit. in vita Agricola, Ita festinatae mortis grande solatium tulit.

Festinatio, Properatio. { ממהר מהר, מהר מהר. } GALL. Hasté, empressement, diligence, promptitude. ITAL. Velocità, fretta. GERM. Eilung, eil. HISP. Priessa à quexura. ANGL. Hastiness, speediness. } Cic. pro Milone, Quæ causa, cur Romam properaret? cur in noctem se conjiceret? quid afferebat festinationem. Col. lib. 11. cap. 2. Quò cautior villicus vel abstinere possit operibus, vel festinationem adhibere.

Festinantēr, adverbium: Celeriter, & citò. { מהר מהר, מהר מהר. } GALL. Hastivement, en diligence, soudainement. ITAL. Frettolosamente. GERM. Eilend, schnell. HISP. Apresuradamente. ANGL. with speede, hastelie, quickelie. } Cic. 5. de finib. Illud mihi à

te nimium festinanter dictum videtur, Sapientes omnes esse beatos. { Festinantius. Suet. in Aug. cap. 29. Festinantius publicaturam caurumque est. Plin. lib. 17. cap. 11. Quia festinantius germinant. Tacit. lib. 15. in principio, Occulto præcepto compositus cuncta, quam festinantius agerent, quippe bellum habere, quam agere maliebant.

Festinatō, adverbium à festinatus. { מהר מהר, מהר מהר. } GALL. Hastivement. ITAL. Frettolosamente. GERM. In eil. HISP. Apresuradamente. ANGL. Hastelie, with speele. } Plin. lib. 18. cap. 10. Quod nihil festinatō peragatur, lurido colore mucescere. Quint. lib. 4. cap. 2. Quàm nihil properatō, nihil festinatō fecisse videtur Milo. Sueton. in Cas. cap. 16. Festinatō coactus senatus. Col. lib. 1. cap. 6. Ubi ligna caesa festinatō siccantur.

Festiniūs: Celer, properans. { מהר מהר, מהר מהר. } GALL. Hastif, soudain, prompt, diligent. ITAL. Veloce. GERM. Eilend. HISP. Presto y pressuroso. ANGL. Hastie, quicke or speedie. } Cic. Attic. lib. 19. Festino enim simillimus decuro, atque in decursu hinc inde commentari non desino. Ovid. 11. Metamorph.

— cursu festinus anhelō

Advolat amenti custos Phocæus Anctor.

Festine, adverb. { מהר מהר, מהר מהר. } GALL. En haste, promptement. ITAL. Frettolosamente. GERM. Eilend, sur. HISP. Apresuradamente. ANGL. Hastelie, quickelie. } Cic. Attic. lib. 4. Si quid fortè de Republica (soles enim tu hæc festine odorari) scribas ad me.

Festivitas, festivitatis: vide Festus.

Festra: Ostium minusculum in sacratio, ab fenestra per detractionem mediæ syllabæ. Festus.

Festuca, a, à festum. Minima quæque res, & levissima. { פסטה, פסטה. } GALL. Un festu, un jetton & seion d'arbre. ITAL. Ramuscelle, festuca. GERM. Ein ägel, stupel. HISP. La paja à palillo à cosa semejante. ANGL. A festu, a greasse or yonge sette of a tree. } Col. lib. 8. cap. 15. Per festucas, surculique in aviariis passim spargendi sunt. Plin. lib. 19. cap. 10. Fœminam coitum fugere, donec mas festucam aliquam imponat aversa. { Festuca, virga Prætoria quæ imponebatur servo, quem dominus apud Prætozem manumittebat: unde & vindicta dicebatur, quod eâ in libertatem vindicaretur, ut colligi potest ex Plutarchi libello, quem de Sera numinis vindicta inscripsit. Plaut. in Milit. Quid ea? ingenua, aut festuca facta? serwa, an libera est? Perf. Sat. 5.

Non in festuca licet quam jactet ineptus.

Ne move festucam, μη κινεσθαι κινε. Proverbium, ubi quis omnis strepitus impatiens est.

Festucarius, adjectivum. { καρφαλίος, καρφαλίος. } GALL. De festu, de jetton. ITAL. Di ramuscello, di festuca. GERM. Das von der ägel ist. HISP. Cosa de paja à palillo. ANGL. Of a festu or younge sette. } Gell. cap. 9. lib. 30. Idcirco Ennius significare volens bellum, non ut ad Prætozem solitum est, legitimis actionibus, neque ex jure manu confertum, sed bello, ferroque, & vera vi, atque solida: quod videtur dixisse, conferens vim illam civilem, & festucariam, quæ verbo diceretur, non quæ manu fieret, cum vi bellica, & cruenta.

Festus, ab ista, dea quæ ab Hebræo Esch dicta, vel ab ισχυρ. Domitiani aëna, qui dum mentagra usque ad desperationem laboraret, gladio se trajecit: prius tamen amicos consolatus. Ejus mortem Martial. lib. 1. descripsit.

Festus, a, um: Dies festus, feriatu, ferix. { ἱερῆς, ἱερῆς. } GALL. Festé, célébré, solennel. ITAL. Festa, di festivo, di festa. GERM. Feiertaglich / zu einem fast gehörend. HISP. Cosa de festa que es de guardar. ANGL. A festivall day when one maketh good cheere. } Unde festi dies, in quibus vel sacrificia diis offerebantur, vel epulationes celebrabantur, vel ludi in honorem deorum agebantur, vel ferix observabantur. { ἱερῆς. } Plaut. in Aul. sc. 5. a. 2. Festo die si quid prodegeris, profesto egere liceat, nisi peperceris. Virg. 1. Georg.

Quippe etiam festis quadam exercere diebus Fas & jura sinunt.

Idem lib. 6. Æneid.

— festosque dies de nomine Phæbi

Instituam.

Senec. cap. 15. lib. 5. de tranq. Per ludos & festa tempora tripudiar. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Hæc (dies) est armigera festis de quinque Minerva.

Festum solenne. Idem 2. Fast.

Forte jovis Phæbus festum solenne parabat (Mox, pia sacra.)

Idem 3. Fast.

Idibus est Anna festum geniale, &c.

Hujus compositum & contrarium est Profestus: ut, Profesti dies, qui hominibus ad rem vel privatam, vel publicam administrandam concessi erant. Quandoque festus dicitur, ad festum diem pertinens: ut, Festæ frondes, quæ festis adhibentur.

Festatus est semper Dialis. Gell. cap. 15. lib. 10.

Festivus, a, um, à faudo: Lepidus, urbanus, facetus. { γλή, γλή. } GALL. Plaisant, joly, recreatif. ITAL. Piacevole, faceto. GERM. Lustig, lieblich. HISP. Cosa bien criada y donasa. ANGL. Pleasant in talk mirie, pretie. } ut, Festiva oratio, dictum festivum. Cic. li. 1. Offic. De Græcis dulcem & facetum, festivique sermonis. Plaut. Pseud. se. 1. a. 5. In festivo loco festivè accepti sumus. Idem Cure. se. 1. a. 1. Festiva fores, supra bellissimum ostium. Ibid. Aperiuntur aedes festivissimæ. Plaut. in Milit. se. 6. a. 2. Nimium festiva mulier operam præbuit. Terent. in Adelp. O mi pater festivissime. Quidam etiam festivum pro festo accipiunt, sive ad festum pertinente: ut, Festiva gaudia. In hac tamen significatione apud veteres non invenies. Festiva veste indutus. Interpret Juvenal.

Festivè, adverbium: Bellè, facetè. { ἡδονή, ἡδονή. } GALL. Plaisamment, joyusement, jolyment. ITAL. Piacevolmente, allegramente. GERM. Lieblich / holdseliglich. HISP. Con buena criança y donayre. ANGL. Toyfully morely. } Cic. ad Quint. frat. lib. 2. Quamquam à te actam fabellam video esse festivè, nullo modo probavi. Idem

Idem *ad Att. lib. 4.* Soles enim tu hæc festivè odorari.
 Festivè, adverb. *πεπνῆς*. Festivè. Gell. *lib. 1. cap. 2.* Severè simul ac
 festivè se junxit. Item Nævius apud Nonium, Domus parata festi-
 viter.
 Festivissimè, *πεπνῆστῆς*. Gell. *lib. 8. cap. 5.* Atque ibi Julianus festi-
 vissimè, nolite quærete, inquit, quid sentiam.
 Festivitas, atis: Lepor, & urbanitas sermonis. *ἡ γὰρ ἁπλ. ἀρεῖος, ἀ-
 τασπία*. GALL. *Plaisance, joyeuseté, jolyveté, recreation.* ITAL.
Piacerevolezza, gentilezza. GERM. *Steblichkeit / holdseligkeit.* HISP.
Aquella buena crianca y donayre. ANGL. *Mirth joy fulness, jolytye.*
 Sueton. *in Calig. cap. 7.* Insigni festivitate puer. Author ad Heren.
lib. 1. Illud genus narrationis quod in personis positum est, debet ha-
 bere festivitatem. Cicer. *de Clar. orat.* Festivitate igitur & facetiis,
 inquam, C. Julius, L. F. & superioribus & æqualibus suis omnibus
 præstitit. Plaut. *Capt.* Lucrum, ludum, iocum, festivitatem, ferias,
 &c. Terent. *Eunuch.* An fortunam collaudem, quæ gubernatrix
 fuit? An mea patris festivitatem, & facilitatem? Festivitates vocum.
 Gell. *cap. 1. lib. 5.*

Fesulæ, arum. Olim Hetruriæ insignis civitas fuit: hodie modicus vi-
 cus non procul à Florentia: conditam autem volunt ab Atlante
 Mauritanæ rege.

|| Ferialis: vide *Fecialis*.

Ferutina. Non. *cap. 1.* Moletrina à molendo, quod pistrinum dicimus:
 ut feratrina, ferutina, videtur esse locus fœtidus. || Vide *Facutinus*.
 Alii legunt *Feratrina*: alii *Scatrina*, quæ omnia ignota sunt.

Fœdum, fœdum, à fide, seu fidelitate, aut fœdere dictum: sive, ut alii,
 à Longobardico & Italico *fede*, vel *faide*, aut *pheden*, seu Germa-
 nico *Fæd* & *Dogthey*/præfectura. Barbarum vocabulum à Gortis or-
 tum, quo significatur genus clientelæ, quo vel dignitas, vel vesti-
 gal, vel prædium aliquod ea lege alicui datur, ut ipse, & ipsius po-
 steri atque hæredes beneficii authorem perpetuè agnoscant, & qua-
 si pro patrone colant: ejusque caput, existimationem, & fortunas
 tucantur.

F I

Fi, imperativus ex *fi*: sed rarus. Plaut. *Curr. 1. 1.* Fi mihi obsequens.
 Fite mihi volentes propitiæ. Horat. *2. Sat. 5.*

— si cognitor ipse.

Fi si, vocula, quæ fœtidus abigimus: vide *Fu*.

Fiatola, piscis marinus. Rondel.

Fibebella, lumina, Solis ortus, vel Lunæ. Pap.

Fiber. Varro *lib. 4. de L. L.* Fiber, ab extrema ora fluminis dextra & si-
 nistra, maximè quod solet videri, & antiqui fibrum dicebant extre-
 mum; unde & in sagis extrema sumpria, & in jecore extremum fibra.
 Hinc fiber dictus. Ergo

Fiber, a, um: est adjectivum, i. e. extremus. ¶ Et fiber, substant. animal.
 aliàs castor. ¶ GERM. *Biber*, sicut alix gentes hanc vocem ferè reti-
 nent, levi tantum mutatione: ut ITAL. *Bévaro*. HISP. *Biverio*.
 GALL. *Bièvre*. ¶ Ratio nominis est, quia fibra, id est, extremitates
 amnium colit. Vide paulò antè *Fiber*. ¶ Est & fiber, genus vespræ
 quadrupes incitatissimum, teste Festo. Plaut. Sic me subis quotidie,
 quasi fiber salicem.

Fibrinûs, a, um: Plin. *lib. 17. cap. 28.* Fibrina pelle detergunt.

Fibræ, arum: Fibra, a, à sine. Nam in sagis, & extis, extrema dicuntur
 fibræ. Omnium extremitates rerum. Ab antiquo adjectivo Fiber, a,
 um, quod idem erat quod extremum, Varr. teste *4. de ling. Lat.* fa-
 ctum, ut arbitror, à verbo finio, eodem modo quo à tumco, tuber, à
 suo, suber, à cræco, craber. ¶ *ἴναι, λοβοί*. GALL. *Petites veines & me-
 nues comme cheveux, petits filets, extrémités de toutes choses.*
 ITAL. *L'estremità di tutte le cose.* GERM. *Der dufferste theil eines jedes*
*dings als an der leber die zäseln/ an blettern die aderlin so dadurch ge-
 hen/ an den wurtzeln/ die kleinen wurtzeln wie haar/ &c.* HISP. *La par-
 te cabera de todas causas.* ANGL. *Small veines like beares, or the*
bordes of any thing. ¶ Unde & iecoris, & cordis, & cujusunque vis-
 ceris extremæ partes, fibræ dicuntur. Suet. *in August. cap. 95.* Ab
 ima fibra replicata iecinora patuerunt. Virg. *lib. 6.*

— nec fibris requies datur ulla renatis.

Et Celsus pulmonis fibras nominat, *lib. 4. cap. 1.* Pulmo spongio-
 sus, ideòque spiritus capax, & à tergo spinæ ipsi junctus, in duas fi-
 bras unguis bubulæ modo dividitur. Plin. *lib. 11. cap. 37.* Marium
 jecusculis fibræ, ad numerum Lunæ dierum in mense congruere di-
 cuntur, totidèmq; inventi. Quin & minuta radicem in arboribus
 herbisque capillamenta, hoc nomine appellantur, *ins.* Idem *lib. 17.*
cap. 10. de arborum sationibus ait, solum eligi oportere quàm ma-
 ximè rimosum, ne penetrans sol exurat fibras. Virg. *1. Georg.*

— & amaris intuba fibris.

Columella *de allio*. Quum ternas, inquit, fibras emiserint spicæ, sat-
 riantur. Idem *lib. ult. de rapis*, Post tertiam diem mediam fibræ
 rapi gustato, si receperit salem. Cicer. *1. de Divinat.* Similiter quid
 fissum in extis, quid fibra valeat, accipio: quæ causa sit nescio. Per-
 sius *Satyr. 1.*

— nec enim mihi cornea fibra est:

id est, non sunt ita dura præcordia, ut laudis amore non capiar, in-
 quit Budæus. Idem *Satyr. 5.*

— Quod latet arcana non enarrabile fibra.

|| Fibella, parva fibra. ||

Fibratûs, a, um: adjectivum. *ἡ ἰώδης*. ANGL. *That hath small things*
lik beare, as in onyons. ¶ ut, Fibrata radix cepatum modo. Plinius
lib. 25. cap. 5.

Fibulæ, a, à figo, fixum, ut à fatum fabula. Propriè ornamentum cingu-
 li ad vestem subligandam. *ἡ γὰρ χόβηχ. πόννη, πόννη*. GALL. *Une*
boucle, ou agrafe. ITAL. *Fibia*. GERM. *Ein hafft/ das beschleech an einem*
gurtel. HISP. *La hevilla de la cinta d vestidura.* ANGL. *A buckle or*
classe. ¶ Virg. *1. Æneid.*

— Aurea purpuream subnectit fibula vestem.

¶ Ponitur quandoque pro circulo æneo quo adolescentulorum viri-
 lia solent coërceri, conservandæ vocis gratia, quæ ex veneris usu de-
 bilior reddi solet, & asperior. Solet etiam hujusmodi fibula Comæ-
 dorum, Histriónumque pudendis adhiberi, quod illi potissimum

hominum generi vocalitas sit necessaria. Mart. *lib. 7.*

Menophili penem tam grandis fibula vestit,

Ut sit Comædis omnibus una satis.

Die mihi simpliciter, Comædis & Citharædis

Fibula quid præstat?

Hinc deducitur verbum Fibulo, & ejus compositum Infibulo, hoc
 est, circum æneum peni induco. Item, Refibulare, hoc est, fibulam
 hujusmodi solvere. Vide plura de fibula apud Corn. Cels. *lib. 7.*
cap. 25. Col. *lib. 6. cap. 5.* de bobus sic habet: Ænea fibula pars au-
 ricularæ latissima circumscribitur: ita ut manante sanguine, tanquam
 o literæ ductus appareat orbicularis. In emendationibus exemplaribus
 fibula legitur, non *fibula*. Aurea fibula donabantur antiquitus mi-
 litès. Liv. *27.* Tum puero anulum aureum, tunicam lato clavo, cum
 Hispano sagulo & aurea fibula, equumque ornatum donat. Idem *9.*
bell. Maced. Quintius alter Prætor suos equites catellis, ac fibulis
 donavit. ¶ Fibulæ item in ædificiis dicuntur ferramenta, quibus ti-
 gna conjunguntur. Cæs. *4. bell. Gall.* Hæc utraque insuper bipedalibus
 trabibus immisissis, quantum eorum tignorum junctum distabat,
 binis utrinque fibulis ab extrema parte distinebantur. Ab hoc no-
 mine dicitur Suffibulum, vestimentum album, prætextum, quadran-
 gulum, oblongum, quod in capite Vestales sacrificantes habebant,
 idque fibula comprehendebatur.

Fibulo, as, are: Fulcire, conjungere. *ἡ χιββέρ, χιββί, χιββί, χιββί,*
ἰμπερπείν. GALL. *Boucler, agraser, conjoindre avec une boucle ou*
agrafe. ITAL. *Affibiare*. GERM. *Zusammen haften / den ring einhan.*

HISP. *Poner hevilla, ayuntar.* ANGL. *To buckle or fasten together.* ¶
 Colum. *lib. 1.* Omnesque parietum & soli juncturæ testacis pulvi-
 nis fibulantur: quoniam ferè his partibus ædificia rimas egerunt,
 cava præbent, ac latebras subterraneis animalibus. ¶ Hujus com-
 posita sunt, Confibulo, diffibulo, refibulo, & infibulo. Est autem in-
 bulare, super glandem penis fibulam, hoc est, circum æneum in-
 ducere: quod fiebat duabus de causis, vel vocis servandæ gratiâ, vel
 valetudinis, id quod jam dictum est. Vide de hoc Corn. Cels. *lib. 7.*
cap. 25. Refibulare, est fibulam tollere, sive solvere. Mart. *lib. 7.*

— Et cujus refibulavit turgidum jaber penem.

Idem significat Diffibulare. Papinius,

— Emicat & torto chlamydem diffibulat auro.

Ficariûs, vide *Ficus*.

Ficedula. *ἡ σικαλίς, Hesychie κικίς*. GAL. *Rousette, Becquefigue.* ITAL.
Beequefigo, Piccascio. GERM. *Ein schnepf.* HISP. *El tordo, d ave ti-
 medora de bigos.* ANGL. *Anightingale, a birde that eateth figes.*

Avis est, luscinæ colore ac magnitudine similis. Ficedula autem
 & Aticapilla vicibus commutantur. Fit enim incunte autumno fi-
 cedula: ab autumno protinus atricapilla, nec inter eas discrimen
 nisi coloris ac vocis. Plin. *lib. 10. cap. 29.* Alia ratio ficedulis. Nam
 formam simul colorèmq; mutant. Hoc nomen nonnisi autumno
 habent, postea Melancoryphi vocantur. Atricapilla, melancoryphus.
ἡ μελακόρυφος. GALL. *Pivoine.* ITAL. *Caponero.* ¶ Gapsifuscula: in
 Creta *Melanocephalo*. Festus, Melancoryphi, genus avium, quæ La-
 tinè vocantur Atricapillæ, eo quod summa earum capita nigra sint.
 Est & ficedulæ sylvestris species, *αἰγυλάς*. Aristophani: Lotharin-
 gis vulgò *Tarier*. Rursus ex ficedulis ficedula torquata, *αἰγυλάς*
 Aristophani.

Ficedulenses. Plaut. *Capt. sc. 3. a. 1.* Ficedulensibus opus militibus.

Fictura, sectura. Fortè *fissura*.

Ficûs, à *σῦκον*. *ἡ ταννάβ*. GALL. *Figue.* ITAL. *Fico.* GERM. *Ein*
seige. HISP. *Higo, fruta.* ANGL. *A figge.* ¶ Tria omninò significat,
 fructum scilicet notissimum, quem Græci *σῦκον* vocant: deinde ar-
 bore ipsam quæ hunc fructum profert, quam illi *σῦκον* appellant:
 tertio ulceris genus in locis pilosis nascens, à similitudine fici fru-
 ctus ita appellatum. Pro hac significationum varietate diversa ha-
 bet genera & declinationes. Nam quum pro fructu accipitur, tam
 secundæ declinationis est, quàm quartæ. In secunda tamen declina-
 tione tam masculini generis est, quàm fœminini, in quarta verò solum
 fœminini generis. De secunda declinatione hæc erunt exempla, Suet.
in August. cap. 7. Ficos virides biferas maximè appetebat, vesceba-
 tûrque & ante cœnam. Plin. *lib. 16. cap. 26.* Fici mirabiles sunt, &
 abortivi, qui nunquam maturescunt. Macrobi. *lib. 3. cap. 10.* Grossi
 appellantur fici qui non maturescunt. Quanquam Plinii lectio hodie
 sic habet: In ficis mirabiles sunt & abortivi qui nunquam ma-
 turescunt. Item apud Macrobius hodie sic legitur, Grossi appellan-
 tur fici quæ non maturescunt. Et (ut ingenue quod sentio, proferam)
 nulla, aut certè paucissima de genere masculino possunt adduci testi-
 monia: hisce præsertim duobus locis immutatis, quibus maximè
 innitebantur qui in masculino inveniri asserunt. Valla tamen in se-
 cunda declinatione tam masculinum, quàm fœmininum esse credit:
 quod etiam ex hoc apparet, quod hoc nomine pro morbo, qui à fru-
 ctus similitudine dictus est, in masculino genere utamur. Huc acce-
 dit diminutivum, Ficulus, quod quum sit masculini generis, vide-
 tur ipsum etiam primitivum ejusdem esse generis. Solent enim ferè
 semper diminutiva ejus esse generis, cujus sunt primitiva: quan-
 quam hoc nonnunquam fallat. Quicquid id est, frequentius certè
 fœmininum est, ut apud Varr. *lib. 1. de re rust. cap. 41.* Fici (inquit)
 semen naturale intus in ea fico quam edimus. Et paulò post, Tum
 enim testiculos per ficos quas edimus, maturas perferunt, & eas
 quum inaruerint, complicant. Plin. *lib. 15. cap. 18.* E reliquo genere
 pomorum ficus amplissima est. De quarta declinatione etiam fre-
 quentia occurrunt exempla. Juven. *Satyr. 14.*

— si vis aliam decerpere ficum.

Martial.

— Res mira est, ficus non halet unus ager.

¶ Ficus pro arbore, gen. fœm. est, & secundæ, vel quartæ declina-
 tionis. *ἡ σῦκή*. GALL. *Figuiier.* ITAL. *Fico.* GERM. *Ein feigenbaum.*
 HISP. *La higuera, arbol.* ¶ Plin. *lib. 16.* Quidam brevitate radicum
 senescere celerius arbores putant: quod coaruant fici, quatum sa-
 dices longissimæ sunt, & senectus ocyssima. Juven.

— ad qua

— Discutienda valens sterilis mala robora fici.

Cic. de Orator. per quartam declinationem inflexit. Cui quum familiaris quidam quereretur, quod diceret uxorem suam suspendisse se de ficu: Amabo te, inquit, da mihi ex ista arbore quos seram surculos. Ficus pro morbo masculini generis, & secundæ declinationis, & aliter marisca, Germanis Feigwartz, quasi verruca fici: est tuberculum in ano ad fici similitudinem. Martial. lib. 1.

Dicemus ficos Cacialiano tuos.

Sunt qui hoc loco ficus, quarta declinatione legant. Nascitur hoc vitium ferè in capite, tum in capillo, tum in barba, & locis obscænis, quæ pilis integuntur. Celsus lib. 6. cap. 3. Est etiam ulcus, quod à fici similitudine ούκων à Græcis nominatur. Cato excrescit: & id quidem generale est. Sub eo verò duæ species sunt; nam alterum ulcus durum & rotundum: alterum humidum & inæquale. Ex duro exiguum quiddam & glutinosum exit: ex humido, pus mali odoris, fitque in his partibus quæ pilis conteguntur: sed id quod humidum, præcipuè est in capillo, atque ano ex attritu quem cinædi patiuntur. In ficornum genere sunt Chalcidicæ, Chiæ, purpureæ, chelidonæ, matiscæ, callistruchicæ, Livicæ, Libysscæ, Flavicæ, & reliquæ. Ficus duplex, vide Duplex. Ficum petiit, ούκων αϊτεί. In eum dicebatur qui commoditatis alicujus gratiâ blandiebatur. Inde natum tradant, quod olim Athenienses agricolis blandiri solerent, ut ab illis ficos præcoquos acciperent. Aristophan. in Vespiis. Ficos dividere, ούκων μερίζον, proverbialiter dicuntur, qui impendiò parci ac sordidi sunt, etiam si ditissimi. Mart. Ficus ficus, lignonem lignonem vocat, τὰ ούκων ούκων, τὴν σκάφην σκάφην λίγων. Quadrat in eum qui simplici & rusticana utens veritate, rem ut est, narrat, nullis verborum ambagibus ac phaleris obvolute. Ficum Mercurio, ούκων ἐφ' ἑζμῆ. De prompto & quibuslibet exposito beneficio dicebatur. Nam antiquis mos erat, sicubi ficus repertus fuisset, eum veluti Mercurio sacrum suspendere. Ut fici oculis incumbat, ὄψιν τὰ ούκων ἐπὶ τὰς ὀφθαλμούς εἶψον. De iis dicebatur qui pertinaciter urgerent premerentque negotium aliquod. Sumpta similitudine à ficiis, hoc est, à vitio quod oculis innascitur, nec facile potest evelli. oculo incolumi. Aristoph. in Ranis. Similior ficu, ὁμοιωτέρου ούκων, pet iocum dicebatur de vehementer inter se similibus. Ducta metaphora à ficornum inter ipsas similitudine. Plutarchus.

Ficulûs, diminutivum est. ξουκίον. ANGL. A little figge. Plaut. in Stich. Nucibus, fabulis, ficulis.

Ficetum, i. Locus ubi ficus consistat sunt. ξουκίον. GALL. Figueraye, lieu parsemé de figuiers. ITAL. Ficaretto, loco piantato di fichi. GERM. Ein feigengarten. HISP. Figueral, arboleda de higueras. ANGL. A figge yard, a place where figge trees grow. Varr. Ficulusque densa materia non est, ideo sequitur calorem: quo fit ut in locis frigidis ficeta fieri non possint. Mart. iocum captans ex ambiguo, ficetum posuit pro obscænis partibus ficosis, hoc est, multis ulceribus, quæ ficos vocant, obsiris. Sic enim habet lib. 12.

Vt pueros emeret Labienus, vendidit hortum: Nil nisi ficetum nunc Labienus habet.

Ficulus, a, um: quod ex ficu est, aut ad ficum attinet. ξουκίον. GALL. De figuier ou figue. ITAL. De fico. GERM. Das zu dem feigen gehdrt. HISP. Cosa perteneciente a higuera. ANGL. Of a figge, or figge tree. Plin. lib. 11. cap. 35. Ficiarios culices caprificus generat. Cato cap. 48. Eò sarmenta, aut ficarias crates imposito, quæ frigus arceant & solem. Vide ἡλοπιδοσάν, in Lexico Constantini.

Ficulus, x. Locus est ficiis arboribus constitus. ξουκίον. GALL. Lieu parsemé de figuiers. ITAL. Luogo dove sono molti fichi. GERM. Ein ort da viel feigenbaum gepflantz sind. HISP. Higueral d arboleda de higueras. ANGL. A place planted with figge trees. Pallad. lib. 4. Aliqui inter ficarias caprifici arborem serunt.

Ficatum iccut, suillum maximè, quod Græci σικωτόν appellant, à sue fico pasta.

Ficitas, fructus fici. vel ficornum collectio. V. Fictor.

Fictor: Ficornum amator, seu ficornum collector. ξουκίον. GALL. Qui aime les figues, ou les amasse. ITAL. Chi ama d raccoglie fichi. GER. Der gern feigen hat/oder feigen brecher. HISP. El que ama d coger los bigos. ANGL. A lickerous eater of figges. Nævius apud Non. Fictores omnes cupiunt ficitatem.

Ficode, hodie Cervia. Cervia, V. E. Æmilicæ, seu Gallicæ Togatæ, salis copiâ nobilis, sub A. Ravennate.

Ficoia, palus ficulneus. Fest.

Ficosus, ficiis plenus: σικώδης. Onom. intellige de vitii corporis.

Ficulneus, a, um: sive Ficulnus. ξουκίον. GALL. De figue, ou figuier. ITAL. Di fico. GERM. Feigenbaum. HISP. Cosa de higuera. ANGL. Of or belonging to a figge tree. Quod est ex ficu arbore. Plinius lib. 25. cap. 28. Sunt & ficulnei caules. Horat. 1. Serm. sat. 8.

Olim truncus eram ficulneus, inutile lignum.

Eadem autem forma ficulus & ficulneus dicimus, qua salignus, & saligneus, ilignus & iligneus. Cato, Fibulæ unde fiunt aridæ, lignæ, ulmæ, nucæ, ficulnæ, face ut in stercus, aut in aquam coniciantur. Ficulnea arbor. Colum. lib. 5. cap. 11. Ad crus arboris ficulnæ religa.

Fictilis, Fictitius, Fictor, Fictus: vide Fingo.

Fidelicommisum, Fidejubeo, Fidejussio, Fidejussor: vide Fides.

Fidellia, x, à fideliter contineo. Genus vas Samii, teste Nonio, ad usus plurimos accommodati. ξουκίον chemeth. κρημύκων. GALL. Vaisseau de terre. ITAL. Vaso di terra. GERM. Ein gattung eines irdenen geschirs, ein haßen oden krug. HISP. Vaso de barro. ANGL. A vassel of earth. Perlius Satyr. 3.

Disce, nec invidens, quod multa fidelia patet In locuplete penu.

Plaut. in Aul. Multi congialem plenam faciam tibi fideliam. Colum. lib. 12. cap. 38. In fictili fidelia facto loco reponuntur. Perf. Sat. 5.

tumet alba fidelia vino.

De eadem fidelia duos dealbare parietes, est eadem opera duos velle demereri. Curtius Ciceroni. Sed oro te, amice magne, noli hæc epistolam Actico ostendere: sine eum me virum bonum esse putare, nec solere duos parietes eadem dealbare fidelia. Metaphora tracta vi-

detur ab iis qui parietibus albarium inducturi colores habent in fistilibus præparatos. Vide Erasmi Adagia.

Fidelis, vide Fides, ei.

Fidētia, x, φιδλινα, φιδλινα Stephano, & Fidenarum, φιδλινα Straboni. Urbs Latinorum mediterranea. Virg. 6. Æneid.

Hi tibi Nomentum, & Gabios, urbemque Fidenam:

Juven. Satyr. 6.

Vivat Fidenis, & agello cede paterno.

Fidētiarēs, φιδλιναί, φιδλιναί Stephano. Dicti sunt Fidenarum incolæ, quos, φιδλιναί Plin. lib. 3. cap. 5.

Fidētia, x, φιδλινα. Vulgò Fiorenzola. Oppidum est in octava regione Italiae, cujus incolæ dicuntur Fidentini, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 15. Est Fidentia, Hispaniæ Bæticæ urbs, inter Bætinam & Oceanum sita, alio nomine Julia appellata, auctore eodem Plin. lib. 3. cap. 1.

Fidēs, ei, à πίστις, πίστις, πίστις. Nisi malis cum Cicerone à fio: quia fit quod dicitur. ξουκίον emunáb. πίστις. GALL. Foy, loyauté. ITAL. Fede. GERM. Glaub/warheit/ treuw. HISP. La fé. ANGL. Believe, trust, faith. Dictorum est & conventorum constantia & veritas, quia fiat quod dictum est, sic appellata. Cic. 1. Offic. Fundamentum autem justitiæ est fides, id est, dictorum, conventorumque constantia & veritas: ex quo (quanquam hoc videretur fortasse cuiusdam durius, tamen ut videamur imitari Stoicos, qui studiosè exquirunt unde verba sint ducta) credamus, quia fiat quod dictum est, appellatam fidem. Terent. Heaut. sc. 3. a. 2. Sed video, eccos quos volebam. C. O Iuppiter, ubinam est fides? Fides est quod vulgò conscientiam dicimus. Cic. pro Calio. Sed vestra sapientia tamen est, Judices, non si causa justa est viris fortibus oppugnandi M. Cælium, ideo vobis quoque vos causam putare esse justam alieno dolori potius quam vestrae fidei consulendi. Idem pro Archia poeta, Adest vir summa auctoritate, & religione, & fide L. Lucullus, qui se non opinari, sed scire: non audivisse, sed vidisse: non interfuisse, sed egisse dicit. Hæc Budæus. Obstinatio fidei in bonam partem, pro obfirmatione & constantia. Tacit. lib. 19. Bleso super claritatem natalium, & elegantia morum, & fidei obstinatio fuit. Idem lib. 21. vocat fidem obstinatam, pro obfirmata & constante. Fide Græca, pro bona fide, dicebant Græci, de sua gente bene existimantes, quod decoris gratiâ servavit Plaut. in palliata Comædia: hæc enim in Asin. At, Græca mercamur fide, i. optima, representata pecunia. Constans fidei. Tacit. lib. 10. Neque fidei constans, neque stremus in perfidia. Fidei plenus. Cic. de senect. Licet enim versibus iisdem mihi affari te Attice, quibus affatur Flaminium ille vir haud magna cum re, sed fidei plenus. Fides tabularum, id est, auctoritas. Cic. pro Archia, Quam Appii tabulæ negligentius asservatæ dicerentur, Gabinii quædiu incolumis fuit, levitas, post damnationem calamitas omnem tabularum fidem resignasset. Bonæ fidei possessor, qui ignoravit rem quam emittit, alienam esse, aut putavit eum, qui vendidit, jus vendendi habere. Budæus. Bona fide, id est, serio. Plaut. Aul. sc. 10. a. 4. Dic bona fide, tu id aurum non surripuisti? Dare fidem, idem est quod sanctè promittere. ξουκίον. Cic. 2. de finib. Nec dubitat isti vestro beato M. Regulum antepone: quem quidem quum sua voluntate, nulla vi coactus, propter fidem quam dederat hosti, ex patria Carthaginem revertisset: tum ipsum, quum vigiliis & fame cruciaretur, clamat virtus beatiorum fuisse, quam potantem in rosa Thorium. Fides muliebris, id est, inconstans, dubia, sive mala. Plaut. Milit. sc. 5. a. 2. Muliebri fecisti fide. Fides pro fiducia. Idem Aulul. sc. 2. a. 4. Fides, Tuæ fidei concredidi aurum. Ibid. Pro periculo. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Mittam hunc æstimatum tua fide (paulò antè dixerat, tuo periculo.) In fide alicujus esse (i. in tutela.) Cæsar lib. 1. de bell. civili. Accipere fidem & dare, πίστιν δίδόναι καὶ δέχεσθαι. Virg. 8. Æneid. Accipe, daque fidem, sunt nobis fortia bello Pectora.

Dare fidem publicam, est publico nomine securitatem, vel impunitatem promittere. Cic. 3. in Casil. Introduxi Vulturium sine Gallis, fidem ei publicam jussu Senatus dedi: hortatus sum ut ea quæ sciret, sine metu indicaret. Accipere fidem publicam, est id quod dicunt, Impetrare saluum conductum. ξουκίον, seu λαβόν. GALL. Impetrev saufconduit & seureté publique. ITAL. Ottenere salvo condotto y sicurtà publica. GERM. Ein sicher frey gelyet erlangen. HISP. Alcanzar salvo conduto y seguridad del principe. Sic interponere fidem publicam, est alicui fidem publicam dare. Salust. in Jugurtha, C. Memmius Pop. Rom. persuadet, uti L. Cassius, qui tum Prætor erat, ad Jugurtham mitteretur, eumque interposita fide publica Romam duceret. Venire fide publica. Salustius ibidem, Comes ejus qui Romam fide publica venerat. Fides penes. Idem Jugurth. 65. Cæterum fides ejus rei penes auctores erit. Affecta fides. Tacit. lib. 19. Et credebatur affectam ejus fidem prævisse, id est, fidem læsam, sicuti Livius dicit res affectas lib. 6. decad. 1. Quorum legati opem rebus affectis orantes. Hanc eandem lib. 17. appellat afflictam fidem. Non ex fide versare pecunias. Suet. in Galba, cap. 9. Fidei templum struxit Numa, sanctissimumque esse voluit Jusjurandum per fidem. Fidem lædere. Cæsar lib. 2. bell. civ. Fideicommissum accipere exercitum. Fidem autem apud antiquos in utramque partem appellatam esse, videre est apud Cic. lib. 3. Offic. Habere fidem alicui, est credere. Plaut. Pseud. Ut mihi caverem à Pseudolo servo suo, neu fidem ei haberem. Terent. Andr. Propemodum habeo jam tibi fidem. Implorare fidem alicujus, id est, auxilium. Terent. in Adolph. Illa fidem nunc vestram implorat Demea. Ciere fidem, idem quod implorare. Juven. Sat. 5.

Nos hominum divumque fidem clamore ciemus.

Interponere fidem. Cic. de clar. Orat. Quæ quidem vis tum maximè cognita est, Lusitanis à Ser. Galba Prætoris, contra interpositam, ut existimabatur, fidem interfectis. Fidem liberare, est promissis stare, hoc est, præstare quod quis pollicitus est: & propriè dicitur de fidejussore, quum creditoribus satisfacit. Idem pro Flacco, Pecunia petitur ab Hermippo, Hermippus ab Hætaclia petiit: ipse tamen Fusis satisfacit absentibus, & fidem suam liberat. Mutare fidem,

fidem, est pactum rescindere, & violare promissum. Salustius in *Iugurth.* Profecto cuncti, aut magna pars Cirthenfium fidem mutavissent, tanta mobilitate sese Numidæ gerunt. ¶ Fallere fidem, est quod quis sua fide promissit, non servare. Cic. *1. Offic.* Ad supplicium redire maluit, quam fidem hosti datam fallere. ¶ Præstare fidem. Idem *ad Attic. lib. 9.* Itaque nunc Romæ omnia negotia L. nuli procurato, sustineo, meumque officium, fidem, pietatem iis præsto. Ovid. *3. Fastorum.*

*Bacche fidem præsta, nec præfer amoribus ullam
Conjugis.*

¶ Fidem exonerare. Livius *lib. 2. dec. 5.* ¶ Fidem decipere. Seneca. ¶ Fidem abrogare. ¶ GALL. *Perdre le credit.* ¶ Liv. *lib. 6. ab Urb.* ¶ Item bonæ fidei homo vocatur, cui res tutò creditur, vel qui rem sibi creditam fideliter servat, aut etiam qui fideliter præstat quod promissit. Suet. in *August.* cap. 42. Populo promissum congiarium reposcenti, bonæ se fidei esse respondit. ¶ GALL. *Qu'il estoit homme de promesse.* ¶ Cic. *Lent. lib. 1.* fidem pro promissione, & quasi sponfione posuit. Pompeii fides, quam de me Cæsari dederat. ¶ Fide alicujus sumere: sub. argentum, id est, non sua, sed aliena cautione. Cic. *pro Flacco.* Nam hunc Hermippum hominem eruditum, civem suum, cui debeat esse notissimus, percussit: ejus enim fide sumpsit à Fufiis. Securus Hermippus, Tenuum proficiscitur, quum iste sese pecuniam, quam hujus fide sumpsit à discipulis suis, diceret Fufiis perfoluturum. Budæus. ¶ Dubia fides Rhodiorum. Velleius. Plancus, dubia, id est, sua fide. Item Ovid. *Eleg. 7. lib. 1. Trist.*

Et nihil est de quo non sit habenda fides, (i. quod non credi possit.)
Plaut. *Curc. se. 2. a. 4.* Rem fidemque perdere eos aiunt, qui consistunt cum lenonibus. ¶ Facere fidem, est rem per argumenta, tabulas, aut testes probare: *πιστιν δίδόναι, πιστὸν ποιῆν.* Cic. *2. de lege Agr.* Fac fidem, te nihil nisi populi utilitatem querere. ¶ In alicujus fide esse, pro in tutela & protectione alicujus esse, dixit Cæsar. *lib. 1. de bell. civil.* Est aliquem soli dominum agnoscere, ac patronum. Cic. *pro Plancio.* Eorumque preces & vota de meo reditu exaudiens, Dyrachium, quod erat in fide mea, petere contendi. Budæus. ¶ Ubi ejus rei fides est, id est ubi fides constitit, ut loquitur Columella, ubi certum atque exploratum: ubi fides facta est sensuum experientia, apud Cels. *lib. 7. cap. 26.* ubi de calculo. Quod an inciderit, digitis quoque, sicut in curatione docebo, demillis cognoscitur. Ubi ejus rei fides est, pridie, &c. ¶ Fidei causa, id est, fidei faciendæ gratia. Salust. *Iugurth. 121.* Non possum fidei causas, imagines, atque triumphos, aut consulatus majorum meorum ostentare. ¶ Accipitur interdum fides pro fiducia. Terent. in *Andr.* Tristis severitas inest in vultu, atque in verbis fides. ¶ Est item fides vocabulum negotiatoribus proprium, pro constantia illa promissorum, qua debitorum suo loco & tempore præstant quod promiserunt. Cic. *pro Fonteio.* Scimus Romæ solutione impedita fidem concidisse. Idem *Att. lib. 11.* Hujus pecuniæ permutatione fidem nostram facile tuebere. Cæsar *3. bell. Gall.* Quum fides tota Italia esset angustior, neque creditæ pecuniæ solverentur. ¶ Fidei, pen. prod. apud Lucretium *lib. 5.*

— via quæ munita fidèi, &c.

¶ Fide, pro fidei, apud Horat. *3. Carm. Ode 7.*
*Thyna merce beatum,
Constantis juvenem fide
Gygen?*

Idem *1. Serm. satyr. 19.*

Fidèi. Multi versum Paulini hunc,

Quod sic maluerit trepida cautela fidèi,

qui habetur *lib. 1.* in vita S. Martini, emendant & corrigunt, cum certum sit, non emendandum. Nam quanvis in nomine *fides*, penultimam sæpe in genitivo corripit, tamen sæpe producit, nec est cur mendum aliquis suspicetur in eo versu, neque in aliis, quos pro arbitrio mutant: id sensu optimus Juretus ita *lib. 1.*

— non immemor ille fidèi.

Et *lib. 2.* — simul & virtute fidèi.

Et — tanto terrore fidèi.

Et — signacula certa fidèi.

Et in Panegyrico de Celsi obitu,

Præscribens veteri legemque modumque fidèi.

Et in natali Felicis *lib. 8.*

Nuda fides armata Deo est, virtute fidèi

Fortior Ezechia.

Quibus locis, & aliis infinitis, fidèi penultimam producit, nec cur temerè corrigatur.

Fidèjvberò, es, etc. Pro aliquo promitto, fidem meam pro alio interpono, promitto. ¶ *הרבה הרבה, היסוד.* GALL. *Pleiger ou répondre, cautionner.* ITAL. *Far scurtà.* GERM. *Verheyssen / für ein andern versbürgen/sich versprechen.* HISP. *Fiar por alguno.* ANGL. *To be suretiefor, to undersak.* ¶ Ulpianus *l. si dicitur, §. filiusfamil. ff. de fidejuss.* Filiusfamilias pro parte poterit fidejuberè, nec erit sine effectu hæc fidejussio. ¶ Fide mea jubeo. Scævola *D. lib. 17. tit. mandati, l. 60.* Quare scias quodcumque ab ea ex hac causa stipulatus fueris, id me mea fide esse jussisse saluum te habiturum.

Fidèjussio, nis: Sponsio pro alio facta. ¶ *הרבה הרבה, היסוד.* GALL. *Pleigement, réponse, caution.* ITAL. *Scurtà.* GERM. *Verheyssung / verbürgung.* HISP. *Fianza por alguno.* ANGL. *Suertiship, undertakind.* ¶ Javol. *l. sed etsi, ff. de fidejuss.* Quum servos fidejussionis nomine obligari non prodest.

Fidèjussor: Sponsor, qui pro alio fidejuberè, & fidem suam interponit. ¶ *הרבה הרבה, היסוד.* GALL. *Pleige ou répondant.* ITAL. *Mallevadore, chi risponde & promette per altri.* GER. *Ein verheysser / bürg.* HISP. *Fiador por alguna persona.* ANGL. *A suertie or borow.* ¶ Donatus, Fidejussor est author credendi alium aliquid daturum facturumve, sua fide suoque periculo promittens. Ulpianus in *l. 8. §. 8. D. de fidejussor.* Si quis Seichum stipulatus fuerit, & fidejussorem ita acceperit: Stichum, aut decem fide tua esse jubes. Ubi illud obiter animadvertendum est, pro eodem dici, Fidejubeo: & divisus

ditionibus, Fide mea esse jubeo. Paulus *l. ubi autem, ff. de verb. obligat.* Si filiusfamilias ita stipulatus fuerit, Quantam pecuniam Titio credidero, fide tua esse jubes.

Fidèjussorius, adjectivum. *D. de minoribus, l. 7.* Utputa si fidejussorio nomine se, vel rem suam obligavit.

Fidèicōmissus, a, um: adject. *ὁ πιστωδότης, ὁ πιστωτής.* ut, Libertas fideicommissa, id est, fideicommissio relicta. Paul. *l. Titius 45. ff. de actionibus empti.* Cæteri quoque servi cognita voluntate defuncti, fideicommissam libertatem petissent. Cæsar *lib. 8. de bell. civ.* Fideicommissum accipiet exercitum.

Fidèicōmissum. ¶ GALL. *Ce dont nous avons charge. & qui nous est baillé en garde de bonne foy.* ITAL. *Fideicommissio.* GERM. *Das eines andern treu vnd glauben zubehalten oder außzurichten vbergeben vnd vertragen ist.* HISP. *Cosa que se comete à la fé de otro.* ANGL. *A seoffment of trust, a putting of a thing in our handes to dispose upon only credite of his honestie.* Est species dispositionis ultimæ voluntatis, quum testator alicujus fidei aliquid committit quod alteri sit traditurus: quod idcirco Fideicommissum dictum est, quod ex fide ejus, cui committebatur, pendebat. Postea tamen Fideicommissa, ut omnis fraudi humanæ occasio amputaretur, à divo Augusto ad necessitatem Juris sunt retracta, justisque legatis exæquata. ¶ Jurisdicctio de fideicommissis etiam potestatis, id est, præsidibus provinciarum, à Claudio demandata.

Fidèicōmissarius, ii: habet passivam significationem; nam is dicitur qui Fideicommissum, seu rem fideicommissio subjectam accepit. ¶ *πιστωδότης.* ANGL. *A seoffert of trust, one put in trust to dispose a thing.* ¶ Ulp. *l. fideicommissa 11. §. 13. de leg. 3.* Paulatim igitur admittimus, etsi ex parte pecuniæ rem comparavit, quam non hoc animo exegit, ut fideicommissarium privaret fideicommissi, posse adhuc fideicommissi petitionem superesse.

Fidò, is, sifus: Fidem habeo, credo, spem fiduciamque in aliquo repositam habeo: & tam cum ablativo, quam cum dativo constructur. ¶ *πιστιν βατάχ, πιστὸν βεεμιν.* *πιστῆν, πιστῆν.* GALL. *Se fier & croire à quelqu'un.* ITAL. *Confidarsi, fidarsi.* GERM. *Trawen / glauben.* HISP. *Confiarde de alguno.* ANGL. *To trust, or beleve.* ¶ Joven. *Fidimus eloquio Ciceronis.*

Virg. *6. Aeneid.*

— & fidere nocti.

Plin. in *Epist.* Liber fuit & opusculis variis & metris: ita solemus qui ingenio parum fidimus, satietatis periculum fugere. ¶ Hujus composita sunt, Confido, & Diffido, pen. prod. quæ sunt contraria. Nam confidere, idem est quod fidere. Cic. *ad Attic.* Itaque acculabar ab eo, quod parum constantiæ suæ confiderem. Contrà, diffidere, est fidem non habere, *ἀπιστεῖν.* Sen. Nec secundis rebus nimis fidendum, nec adversis diffidendum est.

Fidens, entis. Suet. in *August.* cap. 65. Lærum eum atque fidentem solbole fortuna destituit. Plaut. *Asin. se. 2. a. 3.* Ubi fidentem fraudaveris. Mox, fideli infidus fueris.

Fidènter, adverb. intrepidè & cum fiducia, confidenter, audacter. ¶ *לעבדאח, לעבדאח.* GALL. *Affeuément, hardiment.* ITAL. *Fidatamente, con fidanza.* GERM. *Vertrawlich/sicherlich.* HISP. *Confiando, con buena fé.* ANGL. *Boldie, with trust and assurance.* ¶ Cic. *2. de Orat.* Tum ille fidenter homo periculis confirmare, ita se rem habere ut respondissent. Idem *2. de Div.* Timidè fortasse signifer evellebat quod fidenter infixerat. Fidentius scribere alicui. Idem *ad Attic. lib. 6.*

Fidèntiā, æ: Firma animi confisio, & fortitudinis pars, per quam animus multum in se fiduciam cum certa spe collocavit. ¶ *מביטאח, מביטאח.* GALL. *Fiance, confiance.* ITAL. *Fidanza.* GERM. *Trawung / gewisse zueversicht.* HISP. *Confianza.* ANGL. *Boldnesse, trust, confidence.* Ponitur autem in laude, quemadmodum & fidens, unde deducitur. *πιστῆν.* Confidens autem & confidentia plerumque in malam partem. Cic. *3. Tusc.* Qui fortis, est fidens, quoniam confidens mala loquendi consuetudine in vitio ponitur: ductum verbum à confidendo, quod laudis est: qui autem est fidens, is profectò non extimescit. Idem *2. de invent.* ait, fidentiam partem esse fortitudinis, per quam magnis & honestis in rebus multum ipse animus in se fiduciam cum certa spe collocavit. Idem *4. Tusc.* Et si fidentia, id est, firma animi confisio, scientia quædam est & opinio gravis, non temerè assentiens; metus quoque est diffidentia expectati & impendentis mali.

Fidèlis, e, à fide. Qui servat fidem, vel cui tutò fidem adhibere possumus, fide præditus, fidem suam præstans. ¶ *לעבדאח, לעבדאח.* GALL. *Fidèle, loyal, feal, seur, feable.* ITAL. *Fedele.* GERM. *Treudem wof zuglauben ist.* HISP. *Cosa fiel.* ANGL. *Trustie, faithful, true barted.* Nec fideliosem mittere potest, nec cui plus credas. Plaut. *Capt. se. 2. a. 2. Ibid.* Ubi amica, quam amico fueris magis fidelis. Idem *Capt. se. 3. a. 2.* Fac fidelis sis fideli. Idem *Milit. se. 4. a. 2.* Dum te fidelem facere serò voluisti. Terent. in *Hecyra,* Perpol quam paucos reperias meretricibus fideles evenire amatores, Syra. Cic. *ad Serv.* Aut si quem tuorum fidelium voles, ad me mittas. *Ibid.* Qu. fratri, Græcorum familiaritates parum fideles sunt. ¶ Fidele consilium. Liv. *lib. 2. & 7. dec. 4. Ter. in Hecyra,* Quam fideli animo, & benigno in illam, & clementi fui. ¶ Transfertur etiam ad inanimata. Plin. *lib. 16. cap. 36.* de arundinum comis: Aut enim pro pluma cauponarum strata replet: aut ubi limosiore callo induruit, sicut in Belgis, contusa & interjecta navium commissuris ferruminat textus, glutino tenacior, rimisque explendis fidelior pice. ¶ Fidelior. Plaut. *Milit. se. 5. a. 3.* Mihi quam illi fuisti fidelior.

Fidèlitas: Observatio fidei. ¶ *לעבדאח, לעבדאח.* GALL. *Fidelité, loyauté, feauté, assurance.* ITAL. *Fidelità.* GERM. *Glaubenhaltung / treu.* HISP. *Fielidad.* ANGL. *Trustinesse, loyaltie, faithfulness.* ¶ Cic. *ad Qu. frat. lib. 1.* Quibus in rebus etiam si fidelitas summa est, quod prorsus credo, &c. Idem *ad Attic. lib. 9.* In hac enim fortuna perutilis ejus & opera & fidelitas esset.

Fidèlitér, adverb. ¶ *לעבדאח.* GALL. *Fidèlement, fealement, loyauement, ou loyalement.* ITAL. *Fedelmente.* GERM. *Treulich.* HISP. *Fielmente.* ANGL. *Faithfully, truly.* ¶ Plaut. *Capt. se. 2. a. 2.* Vult te herus do-

mino dare operam fideliter. Quintil. Reddere fideliter, quæ sis animo complexus. Plaut. *Cure. sc. 2. a. 2.* Fideliter sibi esse argenti inopiam respondit. Liv. 3. *bell. Maced.* Constantiter & fideliter permanere in amicitia populi Romani. Horat. 5. *epist.*

Percontatorem fugito : nam garrulus idem est, Nec retinent patula commissa fideliter aures.

¶ Fidelius. Gell. *cap. 13. lib. 17.* Fidelius constantiusque valent quartanam passi.

Fidelè, aliud adverb. Plaut. *in Capt.* Fac fidelè, cave fidem fluxam geras. Apud Non. *cap. 11.*

Fidus, a, um : Fidelis. ἰδνὸς *neemán. mós.* GALL. *Seur. loyal, feal.* ITAL. *Fido, fidato, fedele.* GERM. *Trew / dem wol zuvertrauwen ist.* HISP. *Fiel de quien se puede fiar.* ANGL. *True, harted, trustie, faithfull.* Cic. *de Amicit.* Quod Tarquinius dixisse fertur, quum exul esset, se intellexisse quos fidos amicos habuisset, & quos infidos. Idem 2. *de finib.* Inest ad humanam societatem justitiæ fida custodia. Ovid. *Eleg. 5. lib. 2. Trist.*

malè fidus rebus acerbis.

¶ Hujus compositum & contrarium est Infidus, pen. prod. ἰμεῖος : nam Perfidus, pen. corr. à fides fit. Liv. 1. *ab Vrbe.* Infida regni societas.

Fidior, comparativus. Justin. *hist. lib. 6.* Ut eos sibi fidiore, & dominis infestiores redderet.

Fidè, adverbium : Fideliter. ἰμεῖος. GALL. *Fidellement.* ITAL. *Fidellemente.* GERM. *Treulich.* HISP. *Fielmente.* ANGL. *Faithfully, truly.* Cic. *Cal. lib. 2.* Nec me ista terrent, quæ mihi à te ad timorem fidissimè atque amantissimè proponuntur.

¶ Fidamen, pro fiducia, apud Tertull. ||

ἰδνὸς ἄ, x : Fidentia, hoc est, certa quædam opinio & spes de se, vel de alio concepta. ἰδνὸς *mittach, ἰδνὸς bittachón. ἰδνὸς, ἰδνὸς.* GALL. *Fiance & assurance.* ITAL. *Fiducia, fede, fedanza.* GERM. *Vertrauung / zuversicht.* HISP. *Confianza.* ANGL. *Confidence, trust.* Sumiturque tam in meliorem partem, quam in deteriore. Cic. 2. *Verr.* Habeo hominem præpotentem, cujus fiducia provinciam spolio. Idem *Qu. Fratr.* Nihil est quod posthac artis nostræ fiducia conturbes. Idem *de Amicitia,* Vita tyrannorum in qua nulla stabilis benevolentia possit esse fiducia. Virg. 1. *Aeneid.*

Tantæno vos generis tenuit fiducia vestri ?

Idem 9. *Aeneid.*

Cernis, qua Rutulos habeat fiducia verum.

Plaut. *Aul. sc. 5. a. 3.* Fretus tuâ fide, fiducia. Idem *Most. sc. 1. a. 1.* Mei tergi hoc facio, non tui fiducia. Ovid. *Eleg. 3. lib. 5. Trist.*

Pax tamen interdum est, pacis fiducia nunquam.

¶ Accipitur etiam fiducia, pro contractu quo fidem alterius sequuti, rem ei aliquam simulandam tantum causa mancipamus : inde ducta appellatio, quod fide ac probitate emptoris freti eam venditionem interposuimus. Boëthius *in 4. comment. Topic.* Fiduciam (inquit) accepisse dicitur, cuicumque res aliqua eâ lege mancipatur, ut mancipanti aliquando remancipet: veluti si quis tempus illud dubium timens, amico potentiori fundum mancipet, reddituro quum tempus illud dubium præterierit. Cic. *pro Flac.* Pecuniam adolescentulo grandi scenore, fiducia tamen accepta, occupasti. Hanc fiduciam tibi commissam tenes hodie atque possides. Credidisti, inquit, adolescentulo grandem pecuniam sceneratitiam, accepto tamen fundo fiduciario, quem restituas quum tibi pecunia unâ cum usura fuerit reddita. Inde fiduciarum mancipationem veteres vocaverunt, quam hodie dicimus *Venditionem cum regressu,* sive sub redimendi potestate contractam : & rem ipsam fiduciarum, quæ alteri ea lege traditur, ut postea reddatur ei qui mancipavit. Liv. 2. *de bell. Maced.* Optimum ratus eam Nabidi Lacedæmoniorum tyranno, velut fiduciarum dare, ut victori sibi restitueret; si quid adversi accidisset, ut ipse haberet. Loquitur de Corintho, quam Philippus bellum Romanis illaturus, Nabidi ea lege dederat, ut si victor ex bello rediisset, sibi restitueretur. Inde fiduciarum hæres vocatur à Javoleno *in l. Sejus, ad Trebell.* quem aliàs vocamus fideicommissarium, quod hæreditatem velut fiduciarum videtur accepisse, quam mox alteri sit traditurus. Ad hunc etiam modum Cæsar *bell. civil. lib. 2.* operam Legati vocat fiduciarum, quia Legatus potestatem suam ab Imperatore accipit, quam redeunti ad exercitum Imperatori debet cedere.

¶ Fiducialis, e, ad fiduciam pertinens. Inde

Fiducialiter, i. e. cum fiducia.

Fiduciarus, qui aliquid fiducia accipit.

Fiduciarus, qui pignus, seu fiduciam dedere, recepturi ubi solvissent. Tertull.

Fidus, pro Fædas : Laurenberg. ex Ennio, & Macrobio.

Fidustus. Fest. Fidusta à fide denominata, ea quæ maximæ fidei erant. ||

Fidus, ium, ab ἰδνὸς, cano. Lyra, cithara, instrumentum musicum nervis instructum. ἰδνὸς *metharim, כנור chinnór. λύρα, χίλις, κιθάρα.* GALL. *Vne harpe, ou les cordes qui y sont tendues.* ITAL. *Lira o vero altro instrumeto che habbia harmonia nelle corde.* GERM. *Seysten spil oder seysten auff solchen instrumenten.* HISP. *Instrumento musico de cuerdas.* ANGL. *An harpe, gittern, fiddle.* Cic. 2. *de leg.* Severa illa Lacedæmon nervos iussit, quod plures quam septem haberet in Timothei fidibus, inde demi. Idem *de Orat.* Omnes voces, ut nervi in fidibus ita sonant ut à motu animi sunt pulsæ. ¶ Legitur & in sing. num. fides, is, quod non temerè alibi reperias quam apud poëtas. Cic. *in Arat.*

Cedit clara fides Cyllenia.

Perfius *Satyr. 6.*

Atque marem strepitum fidis intendisse Latina.

Ovid. 5. *Fast.*

Inventor curvæ furibus apte fidis.

¶ Nihil ad fides, ὀυδὲν ἀπὸς τῶν ἰδνὸς. In eos, quorum vita vehementer est inæqualis, quorumve mores ab oratione dissident. Ex Lucian. & Plutarch. ¶ In hac significatione Sosipater masculini generis esse contendit, *lib. 1. Inst. Gramm.* quod tamen falsissimum esse Latine loquentium usus ostendit.

¶ Fides, etiam sydus est. Colum. *lib. 11. cap. 2.* Pridie idus Augusti fides occidit manè, & autumnus incipit. ||

Fidicula, æ, diminut. parva lyra, parva fides. ἰδνὸς. GALL. *Vne petite harpe, ou petite corde.* ITAL. *Ceterina, ceteretta.* GERM. *Ein getgen oder harpen.* HISP. *Trato de cuerda.* ANGL. *A little harpe, a gittern, or rebecke.* Gell. *lib. 1.* Sic enim Achæos Homerus pugnam indipisci ait, non fidicularum tibiaramque concentu conspiratam. Cic. *lib. 2. de nat. deor.* Quid si platani fidiculas ferent numerosè sonantes, idem scilicet censeret, in platanis inesse musicam? ¶ Est & Fidicula inter astra constituta, quæ Fides à Col. & ab Higino Lyra nominatur. Plin. *lib. 18.* Fidicula occasus Autumnum inchoat. ¶ Præterea fidicula, numero tantum plurali, sumitur pro instrumento torquendi, ex duobus, ut putatur, obliquatis lignis compacto: ab extorquenda veritate, ac fide: vel à nervis funibus quibus homines torquendi ligabantur, ἰδνὸς. Sueton. *in Tib. cap. 62.* Excogitaverat inter genera cruciatus, ut larga meri potione per fallaciam oratoratos, repente ureteris deligatis, fidicularum simul urinæque tormento distenderet. Idem *in Calig. cap. 33.* Vel fidiculis se exquisiturum de Cæsonia sua cur tantopere diligeret.

Fidicen, qui cithara lyraque canit. ἰδνὸς *κίθαρας, κιθαρῆς, λυραῖος.* GALL. *Joûeur de harpe, de luth, ou autre instrument à cordes.* ITAL. *Suonatore di tale instrumeto.* GERM. *Der seysten spilten kan / seysten schlager / harpen schlager.* HISP. *El que tañe instrumeto de cuerdas.* ANGL. *An harper.* Cic. *Paro,* Socratem fidibus docuit nobilissimus fidicen. Horat. 4. *Carm. Ode 3.*

Romana fidicen lyra.

Fidicinius, a, um : quod ad fidicinem pertinet. ἰδνὸς *κίθαρας.* ANGL. *Belonging to an harper.* Plaut. *in Rud.* Eam vidit ite è ludo fidicini domum.

Fidiculanus Falcula, Senator levissimus, quem Cic. *in Orat. pro Cec.* splendorem ordinis Equestris, decus judiciorum, & exemplar antiquæ religionis, per ironiam appellat.

Fidius, Jovis filius fuisse creditus est, quem ut fidei præsidem colebant. ἰδνὸς. Plaut. *Asin. sc. 1. a. 1.* per Deum fidium quæris! Necesse est eloqui jurato mihi. Ita legit hunc locum Pass. Unde dicimus Mediusfidius, de quo suo loco.

Fido, is, Fiducia, Fidus : vide Fides.

Figites, ut ait Plin. Sunt animalia Æthiopiæ, fusci coloris, mamillas geminas in pectore habentia, sicut homo : nec fera multum, ut quæ domari non possint, nec ita mansueta, ut nocentibus non nocent.

Figmentum, vide Fingo.

Figo, is, xi, xum, à fingo, quasi valde fingo. Immitto, planto, affigo, adherere facio. ἰδνὸς *tabák, ἰδνὸς mahách. πίρσομι, ἰπειδω.* GALL. *Fiicher, attacher.* ITAL. *Ficcare.* GERM. *Heften / stecken.* HISP. *Hincar.* ANGL. *To thrustin, to fasten.* Colum. Palum humi fixit. Virg. 4. *Georg.*

ipso feraces

Figat humo plantas.

Cic. *ad Attic. lib. 1.* Ast tute scripsisti ad me, quoddam caput legis Clodium in Curia poste fixisse, ne referti, néve dici liceret. Senec. *cap. 1. de tranq.* Ne figat aliis in me vitium consuetudo. Idem *cap. 6. de conf. ad Marc.* Contra fige stabilem gradum. *Ibid. cap. 9.* Quæ alios tela fixerunt, circa te vibrasse. ¶ Figere per translationem, pro firmare, sive stabilire. Cic. *ad Attic. lib. 8.* Et simul scito labare meum consilium illud quod jam satis fixum videbatur. ¶ Interdum pro percutere, ferire. Juven. *Satyr. 1.*

Quum tenet uxorem ducat spado, Mavia Tuscum

Figat aprum, & nudâ teneat venabula mamma.

¶ Figere aliquem maledictis, per translationem. Cic. 1. *de nat. deor.* Zeno quidem non eos solùm, qui tum erant, Apollodorum, Syllum, & ceteros figebat maledictis : sed Socratem, &c. ¶ ¶ Figere cervos, est infixo telo vulnerare, ut capiantur.

Fixit leges precio atque refixit,

ideo *Aeneid. 6.* dicitur, quia incisæ in æreis tabulis leges affigebantur parietibus. Serv. ¶ In Bibliis, figere, de tentoriis usurpatur, ubi Hebr. *קנה, LXX. πηρύνει.* vertitur enim ἰκρῆναι, ἰμῶδῆναι. Frequentius autem *συνπίπτειν,* quando cum tuba jungitur; quia sic canere, est os in tubam infigere & flate. ¶ ¶ Figere arma dicebantur gladiatores jam emeriti, quum arma ad templi parietem, aut columnam suspendebant. Horat. 1. *Epist.*

Vesanius armis

Herculis ad postem fixis, latet abditus agro.

¶ Figere spem in aliquo, est omnem spem suam in eo repositam habere. ¶ Figere beneficium clavo trabali, proverbialis loquutio est, idem significans, quod operam dare, ut perpetua beneficii extet memoria. Cic. 7. *in Verr.* Et ut hoc beneficium, quemadmodum dicitur, trabali clavo figeret, cum consilio causam Mamertinorum cognoscit : & de consilii sententia Mamertinis se frumentum non imperare pronuntiat. Vide Erasmi Adagia. ¶ Hujus composita sunt, Affigo, Configo, Infigo, Præfigo, & Transfigo, quorum significata vide suis locis.

Fixus, a, um : Senec. *cap. 20. de consol. ad Marc.* Fixus cuique vitæ terminus. Plaut. *Asin. sc. 3. a. 1.* Tuus animus apud nos est fixus clavo cupedinis. Idem *Menach. sc. 4. a. 2.* Navis lignea, sæpè trita, sæpè fixa, sæpè excussa malleo.

Filiculus, Filicula : vide Filix.

Figulo, as : Fingo, facio, ceu figulus aliquid efficio. Tert. *ad vers. Valent.* Figulat in hominem Demiurgus, & de afflatu suo animat.

Figlioa, Figulus, Figura : vide Fingo.

Filiafter, vide Filius.

Filius, ii. ἰδνὸς *ben. úos.* GALL. *Fils.* ITAL. *Figliolo, figliuolo.* GERM. *Ein sohn.* HISP. *Hijo legitimo ò natural.* ANGL. *A sonne.* Notæ significationis nomen est, δὸν ἔφιλίος, hoc est ab amore dictum, quod omnium constantissimus amor sit parentum in filios. Imò, ut Pass. conjicit, filius dictus est, quasi fidius, quod filii fidant parentes potius quam servis: vel, ut idem ait, à filo & linea mentis orisque patrum. Cic. 1. *de finib.* Effigies probitatis paternæ filius. Idem

Cacina, lib. 6. Imago animi & corporis filius. Plaut. *Cure. se. 1. a. 2.* Geminos in ventre videor habere filios. Idem *Pseud. se. 5. a. 1.* Istuc est patrem esse, ut æquum est filio. Idem *Amphitr. Atque* illam geminos filios pueros peperisse conspicio. Idem *Men. se. ult. a. 5.* Vestrum patri filii quot eratis? Duo. Gell. *cap. 1. lib. 12.* Auctus nato filio. Plaut. *Cure. se. 2. a. 5.* Anulum mihi dedit, tanquam filio suo, ut æquum fuerat. ¶ Filius familiaris, vide *Familiaris*, supra, & apud Plaut. *Capt. se. 2. a. 2.* & *Asin. se. 2. a. 2.* Item, Herilis filius adolescens. Idem *Most. se. 1. a. 1.* Ex improbo patre probum filium nasci. Cic. *pro Quint. Rose.* ¶ Appellatione filiorum (ut Jureconsulti consentiunt) etiam filia continentur, sed non econtrario. Ad Sueton. *in Calig. cap. 38.* dignus locus est qui legatur. ¶ Fratris filius. Ter. *in Phorm.* Phædriam mei fratris video filium mihi ire obviam. Cæs. *5. bell. Gall.* Quodque ei & filius, & fratris filius ab Cæsare remississent. ¶ Dicitur etiam de brutis. Col. *lib. 6. cap. 37.* Ejusmodi admittantur nepotibus, quam filiis utilior. Terra filii, dicuntur obscuro, ignotoque genere nati, sive quod terra sit omnium communis parens, sive quod, ut poëtae fabulantur, Gigantum genus ignobilissimum è terra procreatum dicatur. Unde etiam apud Juvenalem, Fraterculus Gigantum, pro homine ignobili legitur. Cic. *ad Att. lib. 1.* Sed hæc ad te scribam aliàs subtilius: nam neque adhuc mihi satis nota sunt, & huic terræ filio, nescio cui, committere epistolam tantis de rebus non audebam. ¶ Fortunæ filius, cui omnia prospero fortunæ eventu succedunt. Horat. *2. Serm. satyr. 6.*

Luserat in campo fortuna filius omnes.
 ¶ Filiifamilias, liberi patrisfamilias potestati subditi. Cic. *pro Calio.* Illum filiumfamilias patre parco & tenaci habere tuis copiis devinctum non potes. Filiifamiliarum. Tacit. *lib. 1.* Nunquamne, nisi ad se, filiosfamiliarum venturos? Idem *lib. 3.* Exceptum comiter juvenem, sueta erga filiosfamiliarum liberalitate. ¶ Filii Belial, dicuntur pro verbo quodam omnes injusti, blasphemii, criminosis, & verè peccilentes.

Filiolus, i, diminut. ¶ *περίολος.* GALL. *Vn petit fils.* ITAL. *Figliuolo.* GERM. *Ein tungel sohn.* HISP. *Pequeño hijo.* ANGL. *A little sonne.* ¶ Cicet. *ad Attic. lib. 1.* Filiolo me auctum scito, salva Terentia. Juven. *Satyr. 4.*

Quò tibi filiulus, vel filia nascitur ex me.
 Plaut. *Capt. se. 1. a. 4.* Surrupuit quadrimum filiolum.
 ¶ Filiaster *φίλιαστρον.* Onom. Filiaster, privignus, qui autè natus est. Perrott. Sunt hujusmodi nomina, in aster, & astra, & astrum, desinentia, non diminutiva (ut aliqui putant,) sed potius imitativa. Filiaster, quo quidam pro privigno utuntur, non parvus filius, sed qui imitatur filium. Aurelius philosophastrum dicit, non parvum philosophum, sed quasi imitorem philosophorum: & filiastram privignam, quasi filiam imitantem. Germanis stiefsohn; sicut stiefsochter/ stiefvatter/ stiefmutter: illud stief est à steif/rigidus, durus. Notatur illa voce aliquid *αἰσχρογῶν*: unde noverca dicitur injusta, sæva, immanis, cruda. ¶

Filiæ, æ: Proles femina. ¶ *בת bath. θυγάτηρ.* GALL. *Fille.* ITAL. *Figliuola.* GERM. *Ein dochter.* HISP. *Hija.* ANGL. *A daughter.* ¶ Virg. *7. Aeneid.*

Sola domum & tantas servabat filia sedes.
Iam matura viro, iam plenis nubilis annis.
 Tacit. *in vita Agric.* Auctus est ibi filiâ in subsidium & solatium simul. Idem *lib. 5.* Post quos Sext. Marius Hispaniarum ditissimus defertur incestisse filiam, & saxo Tarpeio dejicitur. Plaut. *Aul. se. 6. a. 4.* Filiam ex te tu habes. Idem *Men. se. 2. a. 5.* Concede huc filia. Unica filia duos parare generos. Adagium est, quo uti licebit, ubi quis idem beneficium duobus simul pollicetur, aut pro eodem officio quod alteri præstiterit, à duobus gratiam reposeit.

Filiolâ, æ, diminut. ¶ *θυγάτηρ.* GALL. *Fillette.* ITAL. *Figliolina.* GERM. *Ein dõchterlein.* HISP. *Pequeña hija.* ANGL. *A little daughter.* ¶ Plaut. *Rud.* Filiolam ego unam habui, eamque unam perdididi. Cic. *1. de Divin.* Filiolam suam Terentiam, quæ tum erat admodum parva, ex oculis, animadvertit tristitiam.

¶ Filialis, e, ad filium pertinens: vox Theologice crebra. ¶

FILIX, icis, ex fio & lix, quod fiat ex aqua corrupta. Herba est sine caule, sine flore, sine semine. ¶ *φίλιξ.* GALL. *Feuchere, ou fougere.* ITAL. *Filice, selce.* GERM. *Farntraut.* HISP. *Helecho.* ANGL. *A fern or brake herb.* ¶ Duo ejus sunt genera: mas scilicet, & femina. Filix mas, quæ propriè Græcis *φίλιξ* appellatur, folia habet cubitali longitudine, ex uno pediculo exeuntia, incisa, & alarum avium modo explicata, odore subgravia: radicem verò in terræ superficie foris nigram, crassam, oblongam, adnascencias appendicifve multas habentem. Filix femina, quæ Græcis *φιλύπεια* dicitur, folia habet mari similia, non tamen uno singularique pediculo hærentia, sed adnascences ramulos multos altiorisque habentia. Radix illi longa, obliqua, in nigro colore subflava, aliquando verò rubescens. Utraque species montibus, sylvis, & locis saxosis gaudet: effoditurque occidentibus vergiliis. Radix quatuor drachmarum pondere sumpta, latos lumbros enecat. Mulieribus non danda, quod in gravidis abortum, in cæteris sterilitatem facere credatur. Herba est agricolis in primis invisâ, quod & latissimè sese per agros diffundat, & ægercimè extirpetur. Virg. *1. Georg.*

Et filicem curvis invisam nascit aratris.
 Atque eam ob causam proverbio dicitur, filicem nullo mansuescere aratro, de re quæ emundari & corrigi non potest. Pet. *Satyr. 4.*

Non tamen illa filix ullo mansuescit aratro.

Filicatus, a, um: Adject. Festus Pompeius, Filicata patera dicta, quod ad filicis herbae speciem sit cælata. Caper Gramm. Filicem, non filicem dicendum: unde & filicata opera, priores dixerunt cælata, à filice: unde & filix, quam ita credo dictam, quod sit minus felix arvis.

Filicullâ, æ, herba est similis filici, radice pilosa, colore intus herbaceo, crassitudine digiti minimi, acetabulis cavernosis, cujusmodi sunt polyporum cirrhi: subdulcis, in petris nascens, aut sub arboribus vetustis. ¶ *πυλπόδιον.* GALL. *Polypode.* ITAL. *Polypodio.* GERM. *Engelsfuß.*

HISP. *Filipodio, pòlipodio.* ANGL. *walferme, polypodie.* ¶ Plin. *lib. 16. cap. 8.*

Filicetum, i, locus est filice herba obsitus. ¶ *φίλιξ.* GALL. *Fougeraye, lieu où il croist force fougere.* ITAL. *Filicato, piantato di filice.* GERM. *Ein ort da vil Farntraut wachst.* HISP. *Lugar donde nasce el helecho.* ANGL. *A ferny ground.* ¶ Col. *lib. 2. cap. 2.* Juncione sit, an gramine vestitus, an filicetis, alitè frutetis impeditus.

FILUM, i, à fio: hinc flameum, quasi filamentum. Propriè quod ex lino lanave trahendis ducitur. ¶ *φίλον.* GALL. *Fil ou filer, trait, ligne.* ITAL. *Filo.* GERM. *Ein faden.* HISP. *El hilo que se hila.* ANGL. *A thread, a line.* ¶ Lucilius: Surge mulier, duce filam non malum. Ovid. *4. Metam.*

E quibus una levi deducens pollice filum.
 Idem *1. Amor.*

deducit aranea filum (pede.)
 Horat. *2. Carm. Ode 3.*

Dum res, & aras, & sororum
Filium patitur atra: id est, Parcarum.

¶ Aliquando ponitur pro linea fabricorum. Varro, Sumptoque armento furorio filum duxit. ¶ Aliquando pro lineamentis faciei. Pictores nostri etiam dicunt *le pourfil.* Lucr.

specie confusa videntur
Quàm minimum filum.

Rursus,
Perparum quoddam interdum mutare videtur,
Alterutram partem filum.

Gell. *lib. 14. cap. 4.* Forma ac filo virginali dixit imagine justitiæ fieri solitam. Idem *lib. 1. cap. 9.* tradit Pythagoram explorare solitum discipulos ex totius corporis filo atque habitu. ¶ Transfertur & ad stylum & phrasim orationis. Gell. *lib. 20. cap. 4.* Amavi in utriusque epistola brevitatis elegantissimæ filum tenuissimum. Idem *cap. 19. lib. 16.* Filo vocum tereti, & candido fabulam scribere. Idem *4. lib. 14.* Virginali forma, & filo pingitur justitia.

septena putaris
Pleiadum numero fila dedisse lyra.

Ovid. *5. Fast.* Horat. *2. Epist. 1.*

tenui deducta poemata filo.

Tracta est metaphora à textoribus, qui telam tenuissimo filo textores, probatissimam conficiunt. Cic. *de Amic.* Nos autem te potius, quanquam etiam ab istis sæpe quæsi & audivi, sed aliud quoddam expetimus filum orationis tuæ. ¶ De filo pendere, proverbium de re vehementer periculosa. Tenui filo, pro stylo subtiliori minusque grandiloqua oratione.

Filatum, adverb. ¶ *φίλιον.* Lucr. *lib. 2.*

Phœnicæusque color clarissimu' multo,
Filatum quum distrahitur, disperditur omnis.

¶ Filtrum. Vet. Diction. Filtrum dicitur à filum, quia ex filis, i. pills animalium fit: inde *Filtratus*, a, um. ¶ Filtrum etiam dicitur quædam herba venenosa, unde & sæpe invenitur pro veneno acutissimo positum. Vide supra *Feltrum.* Sed philtrum, *φίλτρον*, confundit cum Filtro. Vide infra *Philtrum.* GALL. *Feultrer, est firmo & spisso panno munire.* Vide Bayf. *de re vestiari. cap. 21.*

Fimbri, bambyles. Gloss. A.L. ¶

FIMBRIÀ, à sine, quod sit extrema. Vestium ora dicebatur, quæ incisuras habebat serræ dentibus non absimiles. ¶ *שול schul, חנה chànâph, ציצית tsit sith.* GALL. *Frangé, bord.* ITAL. *Le bande, le frange.* GERM. *Ein zerkäpferter saum eines kleids/ ein bõlde ge.* HISP. *La bordadura de la vestidura.* ANGL. *A fringe, a neme, a garde of a garment, a welte.* ¶ Plin. *lib. 17. cap. 51.* Jam signa lethalia: in furoris morbo, risum: sapientiæ verò ægritudine, fimbriarum curam, & stragulæ vestis plicaturas. Nonius cujuslibet rei extremitatem hoc nomine significari tradit: unde & cincinnorum fimbrias dixit Cicet. *in Pisonem:* Erant, inquit, illi compta capilli, & madentes cincinnorum fimbriæ, & fluentes cerussatæque buccæ. Samonicus *cap. de vulneribus,*

vel fimbria porri: id est, fibræ & capillamenta.

¶ E fimbria de texto judico, *ἐκ τῆς κεραιῆς τὸ ἴσασμα γινώσκω:* hoc est, ex uno aliquo pusillo reliquorum facio conjecturam. Translatam à negotiatoribus, qui inspecta texti margine faciliè de universo, cujusmodi sit, judicant.

Fimbriatûs: Per ambitum incisus. ¶ *φρακτοῦς, φρακτοῦς.* GALL. *Bordé, frangé, ou crené.* ITAL. *Frangiato, fregiato.* GERM. *Zerkäpfer oder zerschneiden an dem saum.* HISP. *Bordado.* ANGL. *That hath a fringe or hemme.* ¶ Suet. *in Cæs.* Ulum ferunt lato clavo ad manus fimbriato. Fimbriata *ἄττιξ* folia scribit esse Plin. ex quo colligimus, qualis fuerit positura, & flexura fimbriarum.

Fimbriâ, nomen fuit Romani civis crudelitate insignis, qui quum Scævola, quem graviter vulneraverat, diem dixisset, quærentibus quid in Scævola esset accusaturus: Quod, inquit, non totum corpore ferum recepit. De fimbriæ nece Plutarch. *in Sylla.*

FIMÛS, i, à fumus: Læramen dicitur, & excrementa animalium, quibus agri stercoantur. ¶ *δόμεν, ἰσπῆ, δὲν πύμυξ, οὐδὲν ἄφῶδ.* GALL. *Fiens, fiente.* ITAL. *Letame.* GERM. *Mist.* HISP. *La bianda, estercol del animal.* ANGL. *Dunge of cattel or of man.* ¶ Apuleius, Fimo fistula excusso. Plin. *lib. 17. cap. 9.* M. Varro principatum dat turdorum fimo ex aviariis. Virg. *2. Georg.*

arida tantum
Ne saturare fimo pingui, pudeat sola.

¶ Legitur & fimum, neutri generis. Plin. *lib. 29. cap. 6.* Columbarum fimum cum aceto ad epiphoras laudatur. Et paulò post, Turturis fimum albugines extenuat. Apuleius & feminino genere uritur quum ait, Liquida fimo strictim egesta. Apud fimum odorum vaporem spargis, *εἰς ἡσπῆς θυμῶς.* Nam perit omnis fragrantia, fimumque fœtore vincitur. Conveniet in eos qui rem egregiam indignis adhibent. Suidas,

Fimētum, i: Sterquilinum quò fimum congeritur. ¶ *δόμεν, ἰσπῆ.* GALL. *Fumier.* ITAL. *Letamio.* GERM. *Ein mistgrub.* HISP. *Muladar*

de aquel stercol. ANGL. A donghill, a mixen. } Plin. lib. 24. cap. 2. Fimeta sub dio concavo loco, & qui humorem colligat, interta stramento, ne in sole atrescant, palo à robore depacto fieri jubet Virgilius.

Finalls, vide Finis.

FINDO, is, fidi, fissum, per duplex ff, à *φαίνω*. Scindo, & dividio. } *קָרַב* karáb, *קָרַב* bikkáb, *קָרַב* *קָרַב*. GALL. Fendre. ITAL. Spezzare, fendere. GERM. Spalten. HISP. Hender. ANGL. To cleave. } Col. lib. 3. Curabis ut præcutissima falce, ab ea parte, qua bifurca est, findas eam. Ovid. 1. Trist. Eleg. 7.

Terra feret stellas, cælum findetur aratro, Vnda dabit flammam, & dabit ignis aquas.

Plaut. Bacch. Heu ! cor meum & cerebrum Nicobole finditur, istius hominis ubi sit quæque mentio. } Findere freta classe. Propert. lib. 3. Rura finduntur vomere. Claudian. 1. in Eutrop. Virg. 6. Æneid.

Hic locus est, partes ubi se via findit in ambas.

Quintil. Finditur spiritus, & scinditur vox. } Composita sunt Dissindido, & Infindo. Vide suis locis.

FISSUS, part. } *קָרַב* karuáb, *קָרַב* nibkáb, *קָרַב* *קָרַב*. GALL. Fendu. ITAL. Fessò. GERM. Gespalten. HISP. Hendido. ANGL. Cloven, cleft, chinked. } ut, Lignum fissum. Virg. 6. Æneid. Paries fissus tenui rima. Ovid. 4. Metamorph.

FISSUS, us, ui. Pro fissura, & divisura. } *קָרַב* bekiab, *קָרַב* kérab, *קָרַב* *קָרַב*. GALL. Fente, ouverture, crevasse. ITAL. Fessura, apertura. GERM. Ein spalt / fluck. HISP. Hendedura. ANGL. A cleft, a cutt. } Cic. 2. de nat. deor. Unde portò ista divinatío ? quis invenit fissum jecoris ? quis cornicis cantum notavit.

FISSIO, nis : Findendi actus. } *קָרַב* bekiab, *קָרַב* kérab, *קָרַב* *קָרַב*. GALL. Fendement. ITAL. Fendimento. GERM. Spaltung. HISP. Hendedura, obra de hender. ANGL. A cleaving. } Cic. 2. de nat. deor. Quibus quum terræ subigerentur fissione glebarum ab illo aureo genere, ut poëta loquuntur, vis nulla unquam afferebatur.

FISSILE, e : Quod fissum est, aut findi potest : ut, Fissile robur, fissile lignum. } *קָרַב* *קָרַב*. GALL. Aisé à fendre. ITAL. Quel che si può fendere. } Spezzar. GERM. Gespalten / oder daß sich gern spalten läßt / spaltig. HISP. Cosa que ligeramente se puede hender. ANGL. That may be cloven or splitte. } Col. lib. 9. cap. 1. Erit fissilis stirps. Virg. 1. Georg.

fissile lignum Scinditur.

Plaut. Aul. se. 3. a. 2. Non fissile haberes caput.

FISSURA : Rima, vel divisio quæ fit findendo. } *קָרַב* bekiáb, *קָרַב* nekik, *קָרַב* *קָרַב*. GALL. Fente. ITAL. Fessura, apertura. GERM. Ein spalt. HISP. Hendedura. ANGL. A cleft. } Colum. lib. 5. cap. 10. Fissuram cuneo tædæ pincæ adigito. Plin. lib. 10. cap. 63. Quorum in digitos pedum fissura divisa est, ea numerosiora in fœtu. } Hinc fiunt Bifidus & Trifidus, pro eo quod est in duas, vel tres partes divisum. Unde orbis à poëtis eleganti epitheto dicitur trifidus, quod in tres partes sectus sit.

FISSUM, i. } substantivè pro fissura, rima. } *קָרַב* *קָרַב*. ANGL. A cleft. } ut Fissum ani, id est, rima in ano. Cels. lib. 5. cap. 21.

FINCO, is, xi, ctum, à *φαίνω*. Formo, informo. } *קָרַב* jatsár, *קָרַב* badhá, *קָרַב* cholél, *קָרַב* *קָרַב*. GALL. Feindre, faire, & former. ITAL. Fingere, formare. GERM. Machen / gestalten / formieren. HISP. Hazer cosa de barro, componer. ANGL. To faine, to forme and make. } Unde & figuli dicuntur : & vas fictile, quod formatur ex argilla, aut creta. Plaut. Amph. Hic me interpolabit, meúmque os finget denuò. Sal. in Catil. Quæ natura ventri prona, atque obedientia fixit. Lactant. lib. 1. Itaque homines eorum simulachra fixerunt, ut haberent aliquod ex imaginum contemplatione solatium. Est enim generale vocabulum ad omnia quæ ingenio manúque artificiosè formantur, ut apud Ciceronem lib. 1. Offic. Apum examina, non fingendorum favorum causa congregantur, sed quum congregabilia natura sint, fingunt favos. Virg. 8. Æneid.

Et corpora fingere lingua, hoc est, lambendo formare.

Aliquando significat simulare, *κατασκευάζω*. Cic. in epist. Suscipe meas partes, & eam te esse finge, qui ego sum. Aliquando ponitur pro excogitato, & comminiscor. Cic. pro Quint. Hæc causa à te per summam litiriam ficta est.

Fingite me dignum tali nece.

Ovid. Eleg. 2. lib. 1. Trist. Senec. cap. 15. de tranq. Flere in alienis malis, & frontem suam fingere. Plaut. Curc. se. 1. a. 5. Pejorem non vidi, neque audivi, neque dici, aut fingi potest. Idem Asin. se. 1. a. 2. Finge fallaciam. Idem Capt. se. 1. a. 2. At fugam fingitis. Tibull. lib. 4.

Sou me finget equum (vita altera.)

Fingere ex sua natura ceteros : hoc est, ceteros ex suo ingenio judicare. Cic. pro Amerino : Homines antiqui, qui ex sua natura ceteros fixerunt. } Fingit causas ne det, i. cavillatur. Terent. Eunuch. postquam sentit metecum quoque rem habere, fingit causas ne det sedulo. } Fingere sermonem ad voluptatem alterius, hoc est, componere & accommodare. Cic. de Amic. Hos delectat assentatio, his fictus ad ipsorum voluptatem sermo quum adhibetur, orationem illam vanam testimonium esse laudum suarum putant. } Hujus verbi composita sunt, Affingo, quod est fingendo aliquid addo, *κατασκευάζω*, *κατασκευάζω*. Lact. lib. 3. Nihil nos affingimus, nihil nos addimus. Habebant hæc, qui fecerunt : legebant in quos hæc dicta sunt. Configo, simul fingo, simulo. *συνμυθεύω*. Terent. in Phorm. Omnia hæc confingam, quod erit mihi bonum, atque commodum : quum tu horum nihil refelles, unicam scilicet. Diffingo, quod fictum firmatúmque fuerat, destruo, *ἀνακατατίω*. Hor. lib. 3. Carm. Od. 29.

neque

Diffinget, infectúmque reddet.

Senec. Dissipatum instaurat, atque diffingit, id est, in diversas formas fingit. Effingo, de quo supra.

FICTUS, quum participium est à verbo passivo fingor, idem est quod formatus. } *קָרַב* noursár, *קָרַב* *קָרַב*. GALL. Feint, contrefait, contrové. ITAL. Formato, finto, simulato. GERM. Gemacht / gestalt. HISP. Fingido ò simulado. ANGL. Fayed, counter faise. } Cic. in Calepini Pars I.

Pisonem, Ex argilla & luto fictus homulus. Idem i. de Orat. Sunt autem quidam ita naturæ muneribus in iisdem rebus habiles, ita ormati, ut non nati, sed ab aliquo Deo ficti esse videantur. } Aliquando ex participio fit nomen, & tunc idem significat quod falsus, aut simulatus, *κατασκευασίας, ἐπιπλάσας*. Ter. in Eunuch. Quæ vera audivi, taceo, & contineo optimè : sin falsum, aut vanum, aut fictum est, continuò palam est. Cic. de Amic. In amicitia autem nihil fictum, nihil simulatum : & quicquid in ea est, idem verum & voluntarium est. Ovid. 13. Metam.

Prodere rem dānum finxit, fictúmque probavit.

Ibid. Detrectavit furore militiam ficto. Idem ibid.

Tutius est igitur fictis contendere verbis,

Quàm pugnare manu.

Plaut. Asin. se. 3. a. 1. Nam neque fictum, neque pictum, neque scriptum in poematis.

FICTE, adverb. simulatè. } *κατασκευασίας, κατασκευασίας*. GALL. Feintement, par fiction & feintise. ITAL. Fintamento. GERM. Erdichtlich / fälschlich. HISP. Fingiendo. ANGL. Fayedlie. } Cic. Ap. Pul. lib. 3. Nam ut vetus nostra similtas antea stimulabat me ut caverem, ne cui suspicionem fictè reconciliatæ gratiæ darem. Idem pro domo sua, Jus à majoribus nostris qui non fictè & fallaciter populares, sed verè & sapienter fuerunt ; ita comparatum est, &c. Fictè & simulatè loqui. Cic. Quint. frat. lib. 1. *κατασκευασίας, ἢ κατασκευασίας λέγειν*.

FICTIO, nis, verbale. } *קָרַב* jetsér, *קָרַב* *קָרַב*, *קָרַב* *קָרַב*. } Ut, Illa adhuc audaciora fictiones personarum, quæ *κατασκευασίας*. Quintil. Gell. lib. 18. cap. 11. Futium dedecorasse linguam Latinam vocum fictionibus.

FICTRIX, icis. } *קָרַב* jofsereth, *קָרַב* *קָרַב*, *קָרַב* *קָרַב*. } Cic. 3. de nat. deor. Ejus autem universæ fictricem & moderatricem, divinam esse providentiam.

FICTOR, is : Figulus, qui ex creta atque argilla opera facit. } *קָרַב* jotsér, *קָרַב* *קָרַב*. GALL. Celuy qui fait & baille forme, comme un potier, celuy qui forme & erie. ITAL. Quello che fa vasi di terra. GERM. Ein dichter / hafner. HISP. El que labra de barro. ANGL. A former or maker of any thing, as a potter. } Cic. 2. de nat. deor. Reliquos deos ea facie novimus, qua pictores fictoresque voluerint. Plin. lib. 37. cap. 2. Quum antea seculo fictores nobiles esse defuissent.

FIGMENTUM, quod fictum est : à fingo, is. } *קָרַב* jetsér, *קָרַב* *קָרַב*. GALL. Feintise, chose feinte & controvée. ITAL. Fintione, cosa finta. GERM. Ein gedicht / oder erdichtung. HISP. Fingimiento. ANGL. A fayedlie, a forged tale. } Plin. lib. 10. cap. 54. Quædam & circa incubitum sponte natura gignit, ut in Ægypti figmentis est scriptum. Cic. 2. de orat. Jam integra sententiæ, tam veteræ, tam novæ, tam sine figmentis fucòque puerili, &c. } Figmentum capræ (de statua & imagine.) Gell. cap. 14. lib. 5. Et lib. 20. cap. 5. Figmenta nova verborum.

FICULVS, Fictor dicitur, qui ex creta atque argilla opera facit. } *קָרַב* jotsér, *קָרַב* *קָרַב*, *קָרַב* *קָרַב*. GALL. Potier, ou faiseur d'ouvrages de terre. ITAL. Vasajo, che fa vasi di terra. GERM. Ein hafner. HISP. El que haze alguna cosa de barro. ANGL. A potter, a worker of images in earth. } Plin. lib. 35. cap. 12. Dibutades Sicyonius figulus primus plasticen invenit Corinthi filia opera. Colum. lib. 11. cap. 1. Tam docendus est futurus villicus, quàm futurus figulus, aut faber.

FIGULI opes, *κατασκευασίας*, de rebus incertis, ac neutiquam duraturis. Quædammodum figulorum vasa facile comminuuntur quolibet casu. Refertur à Diogeniano.

FIGULINÀ, æ, seu quod magis à doctis usurpatur per syncopen, figlina. Officina figuli. } *κατασκευασίας*. GALL. Vne poterie. ITAL. Bottega di vasajo. GERM. Das hafners werckstat. HISP. La casa donde algo se haze de barro. ANGL. A potters workhouse. } Plin. lib. 7. cap. 56. Figlina primus Chorcæbus Atheniensis invenit. Varr. 1. de re rust. c. 2.

FIGLINÀ, dicitur ars figulorum. } *κατασκευασίας, ἢ κατασκευασίας*. GALL. L'art de poterie, ou de faire ouvrages de terre. ITAL. Arte de far vasi & imagini di terra. GERM. Die hafnerkunst. HISP. Arte de hazer vasos de barro. ANGL. The potters craft or occupation. } Plin. lib. 35. cap. 12. Figlinarum opera imbricibus tubulis regulisque ad balneas hamatis, vel adjecta coctilibus laterculis frontatisque, aut quæ rotâ fiunt.

FIGLINUS, a, um, adject. } *κατασκευασίας, κατασκευασίας*. GALL. De potier de terre. ITAL. Pertinente à maestro de vasi di terra. GERM. Das zu des hafners kunst gehört. HISP. Cosa perteneciente à maestro que haze vasos de barro. ANGL. Of a potter. } ut, Figlina creta, quæ figuli utuntur. Plin. lib. 10. cap. 21. & Varr. 3. de re rust. cap. 9. Figlinum opus. Plin. lib. 31. cap. 3. Ollisque è figlino opere crudis.

FIGULARIS, e, quod ad figulum pertinet. } *κατασκευασίας*. ANGL. That belongeth to a potter. } Plaut. in Epid. Versutior es quàm tota figularis. Creta figularis, qua utuntur figuli. Colum. lib. 6. cap. 16. Solet etiam ipsum animal vivum creta figulari circundari. Cels. lib. 1. c. 3. Creta figularis.

FIGLINUM, i. Opus ipsum figuli. } *κατασκευασίας*. GALL. Ouvrage de terre. ITAL. Opera di terra. GERM. Hafners werck / udin geschit. HISP. Obra de barro. ANGL. The potters werck. } Plin. lib. 34. cap. 18. Alii elitam tam scobem in fictili crudo coquant in eaminiis, donec præcoquatur figlinum.

FICTILIS, e, quod est factum à figulo, quod ex terra, vel ex alia materia fictum est, ut Fictilia vasa. } *κατασκευασίας*. GALL. Fait de terre à potier. ITAL. Di terra, cosa fatta, ò vaso di terra. GERM. Idin / domi hafner gemacht. HISP. Cosa hecha de barro. ANGL. That is made by the potter or of potters clay. } Plin. lib. 35. cap. 12. Quin & defunctos sese multi fictilibus doliis condi maluerunt. Urna fictilis. Cic. in Parad. Pocula fictilia. Tibull. lib. 1. Elegiar. Fictilia vasa. Cic. ad Attic. lib. 6. Dii fictiles. Propert. lib. 4. Eleg. 1.

FICTILE, sub. vas. } *קָרַב* cherés, *קָרַב* *קָרַב*. GALL. Un vaisseau de terre. ITAL. Vaso di terra. GERM. Hafnergeschirr / auß erden gemacht

Hisp. Vaso de barro. ANGL. A vessel of earth. Juven. Sat. 11. Et quadringentiis nummis condire gulosum fictile.

Idem Satyr 3. Fictilibus cenare pudet.

Auson. Fictilibus cenasse ferunt Agathoclea regem.

Plin. lib. 3. cap. 13. Quoniam eò pervenit luxuria, ut etiam fictilia pluris constent, quam murrhina. Fictilibus tantum certo die divites utebantur. Senec. cap. 12. de consol. ad Helviam.

Fictilius, a, um: quod fictum est, & simularum. Fictilia, a, um: quod fictum est, & simularum. Fictilia, a, um: quod fictum est, & simularum.

Figura: Forma, species. Figura autem dicta est à fingendo, ut auctor est Gell. cap. 28. lib. 3. Cicer. lib. 1. Offic. Principio corporis nostri magnam natura ipsa videtur habuisse rationem, quæ formam nostram reliquàmque figuram in qua esset species honesta, eam posuit in promptu. Idem 5. de finibus, Figura est forma & statura corporis nostri ad naturam apta. Terent. in Eunuch. Nova figura oris, color verus, corpus solidum, & succi plenum. Ovid. 2. Metamorph.

adimam tibi namque figuram, Qua tibi, quæque places nostro importuna marito.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist. Sic qua concubitus varios, Venerisque figuræ Expressit, est aliquo parva tabella loco.

Tibul. lib. 4. apta vel herbis, Aptaque vel cantu veteres mutare figuræ.

Figura (inquit Asconius) est circa gestum, situmque membrorum: staturæ circa ornatum & habitum vestis. Figura etiam apud Grammaticos & Rhetores vocantur flosculi quidam orationis, à consueto loquendi usu recedentes. Quintil. lib. 9. cap. 1. Figura est conformatio quædam orationis remota à communi, & primum se offerente ratione. Figura pro scommatibus. Suet. in Vesp. Amicorum libertatem, caudicorum figuræ, Philosophorum contumaciam levissimè tulit. Parvæ figuræ (ut apud Aristot. μικροὶ ἡμίθεοι) pro atomis individuisque corpusculis. Lucret.

Dicere enim possis cælestis fulminis ignem Sustilem magis, & parvis constare figuris.

Figuro, as: Formo, & figuram induco. Figuro, as: Formo, & figuram induco. Figuro, as: Formo, & figuram induco.

os pueri tenerum, balbùmque figuret.

Hoc est, optimo sermone assuefaciat. Figurare, item imaginari. Quint. in gladiatore, Est quidem felicibus difficilis miseriarum vera æstimatio. Figurare tamen potestis qui tunc animus mihi, quæ cogitatio fuerit. Curtius lib. 7. Utinam prudentius esset sollicita pro filio, & non inanes quoque species anxio animo figuraret. Figurare orationem, figuris distinguere & aspergere. Quintil. lib. 9. cap. 1. Illud tamen notandum, coire frequenter in easdem sententias & tropum, & figuram. Tam enim translatis verbis, quàm propriis figuratur oratio. Figurati, pro in figuram aliquam (ut est rectum esse, jacere, vel resupinati) conformari atque statui. De situmque dicitur. Cels. lib. 7. cap. 26. Homo tum resupinus, eo modo quo in curatione ani figuratur, super subsellium, aut lectum collocandus est. Composita sunt, Configuro, quod est Compono, & simul formo. Lactant. lib. 7. Quoniam homo ex rebus diversis, ac repugnantibus configuratus est, anima & corpore. Præfiguro, de quo infra.

Figuratùs, part. Formatus. Figuratùs, part. Formatus. Figuratùs, part. Formatus.

Figuratio, is. Figuratio, is. Figuratio, is. Figuratio, is. Figuratio, is.

Figurante, adverb. significat per figuram. Figurante, adverb. significat per figuram. Figurante, adverb. significat per figuram.

Finis, is, generis utriusque, à fine, dicebant enim olim scire, nunc finire. Finis, is, generis utriusque, à fine, dicebant enim olim scire, nunc finire.

quem das ad finem Rex magne laborum? Ibidem lib. 4. Hac finis Priami fatorum.

Vatru apud Non. Ita belli hujus horribilis finis facta. Est autem finis terminus, sive extremus in unaquaque re: hoc est, id quo una-

quæque terminatur res, vel. Varii autem sunt hujus dictionis usus. Multis enim modis dicimus quippiam esse finem rei alicujus. Est enim finis terminationis: ut pratum dicitur finire, ubi terminatur. Finis consummationis: ut domus finitur, quando consummatur ut vestis finita est, quando confuta est, ut indui possit. Rursus est finis consumptionis: Sic dicimus cibum esse finitum, & candelam finitam, quando consumpta est. Ovid. 13. Metam.

meumque Deo vœus sine fine caput.

Velleius: Finis imperii (Tigranidum) terminatus Armenia. Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist.

posito deberem sine laborum Vivere.

Idem Eleg. 2. lib. 1. Trist.

Non ego divitias avidus sine fine parandi.

Sen. de consol. ad Marc. Decessit filius tuus, i. decurrit ad eum finem, ad quem omnia properant. Vellei. Nec finis, nec modus ambitus. Fini, pro sine. Gell. cap. 3. lib. 1. Quatenus quæque fini. Ibid. Hac fini amandam est. Vide plura infra. Velleius, Felix Sylla si eundem vincendi & vivendi finem habuisset. Ovid. 13. Metam.

Iam bellum in fine est.

Plaut. Asin. sc. 3. a. 3. Sermoni finem face tuo. Idem Catull. de con. Beren.

Captam Asiam Ægypti finibus adjiceret.

Id est, terminis, limitibus. Plaut. Amph. Propere de finibus suis exercitum deducere. Est etiam finis intentionis, hoc est, intentio operarii. Hinc artifices finem vocant id, ad quod omnia referuntur, & cujus gratia cætera fiunt: ut, Finis medici est curare: finis oratoris est apte ad persuadendum dicere. Non statim finis apparet. Herodotus in Polymnia, id est, Et vetus adagium, quo rectè dictum est, non statim cum initio apparere finem. Convenit in quorundam præproperas spes, qui negotio vix cæpto, statim arbitrantur se rem factam habere: quum sæpe exitus non respondeat initiis.

Fini, ablativus apud Juriconsultos usitatus, pro usque ad finem, usque ad modum & quantitatem. Papin. l. 1. D. de pign. Pacto placuit, ut ad diem usuris non solutis, fructus hypothecarum usuri compensaret fini legitime usuræ. Hotomanus. Plaut. Men. se. 2. a. 1. Osse fini dedolabo (i. osse tenus.) Ita ver. lib. & Passer. Et Gell. cap. 19. lib. 13. Hac fini hominem dimisit (i. tum demum.) Vide alia exempla supra in Finis.

Fines, ium, sapius in plurali numero, pro terminis, & limitibus. Fines, ium, sapius in plurali numero, pro terminis, & limitibus.

Finitus, e, quod pertinet ad finem, vel quod finem significat. Sic Finitus causa à Dialecticis dicitur, propter quam quæque res fit. Et finitus quæstio à Juriconsultis, quæ de finibus est, in qua de finibus recondis agitur.

Finito, is, ivi, itum. Perficio, absolvo. Finito, is, ivi, itum. Perficio, absolvo.

Quilibet hanc salvo vitam mihi finiat ense.

Ibid. Eleg. 2. lib. 3. Trist.

Vt via finita est.

Quintilian. (ut semel finiam.) Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist.

Finiet olim hanc fugam.

Idem lib. 13. Metam.

Finierat Telamone satus (i. dixerat.)

Tib. lib. 4.

regna vago Tomyris finivit Araxe.

Animam finivit. Ovid. 7. Met. Dolores finire. Virgil. 12. Æneid. Gladio finire dolorem. Ovid. 1. de Pont. Aliquando est terminum ponere, metari. Gabal. Sic dicimus finire alicui provinciam certo tempore, pro præscribere alicui tempus administrandæ provincie, quo elapso de provincia debeat decedere. Cic. Attic. lib. 8. Marcelloque Consuli finient provincias Gallicæ Cæland. Martii, restitit. Sic etiam finire regiones animo dicebantur augures, quum fines templi animo designabant. Liv. 1. ab Vrbe, Signum contra longissimè conspecta oculi ferebant, animo finivit. Finire agros, est cuiuslibet agri sui fines præscribere. Finire libidinem muliebrem (id est, modum ei statuere.) Liv. lib. 34. Accipitur etiam finire, pro Definire. Quintil. lib. 2. Ante omnia, quid sit Rhetorice, quæ finitur quidem variè. Idem, Qui à nobis finitur Orator. Sic finis, & definitio, pro eodem accipiuntur. Idem lib. 2. cap. 16. Hic igitur frequentissimus finis, Rhetoricem esse vim persuadendi. Sic sapius eodem capite. Finire, absolute, pro vita decedere. Tacit. lib. 3. Sic Tiberius finivit octavo & septuagesimo ætatis anno.

Finitorès, dicuntur terræ mensores, metatores, decempedatores, qui agrorum terminos constituunt. Mesureurs de terre, borneurs, arpenteurs. Alij, metatores di terreni. Gell. 13. Augustus

Finitores / Scheidherren / marchseur. HISP. *Medidores de las tierras.* ANGL. *Bounders of landes, setters of marches.* Plaut. in *Pœn.* Ejus nunc regiones, limites, confinia determinabo, ei rei factus finitor sum ego. Cic. *pro lege Agrar. contra Rul.* Quæstori permittant, finitorem mittant: ratum sit quod finitor uni illi à quo missus erit, renuntiaverit. Finitor rerum maximus, Stratus 8. *Theb.* ¶ Finitorem item vocant Latini, quem Græci οὐζοφόρος, hoc est, circum, partem cœli conspicuam nobis à non conspicua dirimentem.

Finitio, nis: Definitio. { οὐζοφόρος, οὐζοφ. GALL. *Definition, determination.* ITAL. *Definizione, determinazione.* GERM. *Austzielung / bes-schreibung.* HISP. *Definición, d determinatione.* ANGL. *A setting of marches, à bounding.* Quint. lib. 5. cap. 13. Finitio posset esse pro nobis. Idem lib. 10. cap. 16. Huic substantiæ maximè convenit finitio. Idem lib. 5. cap. 10. Propriis confirmatur finitio, differentibus solvitur. Et in ea significatione usus est Gell. cap. 9. lib. 55. & cap. 19. lib. 13.

Finitus, part. quod cessavit, atque desit esse. { סָפַח saph, מְכַלְלֵה mechulléh. πηροσώδης, ὡρισώδης. GALL. *Finis, cessé, achevé.* ITAL. *Finito, cessato.* GERM. *Geendet / aufgehört.* HISP. *Fenecido, acabado.* ANGL. *Finished, ended.* Plin. lib. 18. cap. 27. Dabitur & aliud finiti frigoris indicum.

Finitus, adverbium. { ὡρισώδης. GALL. *Avec mesures & bornes, déterminément, distinctement.* ITAL. *Determinatamente.* GERM. *Endslich / mit außzielung.* HISP. *Con medida, feneciendo.* ANGL. *Expressely, determinatly.* Cic. 2. *de finib.* Ergo & avatus erit, sed finitè: & aduler, verùm habebit modum: & luxuriosus eodem modo.

Finitimus, a, um: Vicinus, seu propinquus, hoc est, fines nostros attingens. { מִגְּבֹהַל mighbâl, שָׁכֵן schachén. ἀστυφ. GALL. *Voisin, prochain.* ITAL. *Vicino, finitimo.* GERM. *Ein anstosser / nahgeldgner.* HISP. *Cosa cercana d comarcana.* ANGL. *Night, or bordering upon.* Liv. lib. 1. Jam res Romana adeò erat valida, ut cuilibet finitimarum civitatum bello par esset. Mari finitimus est ær. Cic. 2. *de nat. Deor.* Falsa veris finitima sunt. Idem 4. *Acad.* Inferre bellum finitimis. Idem *pro lege Manilia.* Ovid. *Eleg. ult. lib. 4.*

— finitimus circumsonat armis.
Idem *Eleg. 3. lib. 5. Trist.*

— finitimo cinctus premor undique Marte.

Fio, fis, factus sum, à φῆμι. Significationem passivam habet, quamvis vocem habeat verbi neutri: vnde etiam inter neutra passiva à Grammaticis numeratur. { נֶעְשֶׂה nehesáh, הָיָה hajáh. γίνω. GALL. *Estre fait, devenir.* ITAL. *Essere fatto, divenire.* GERM. *Werden.* HISP. *Ser hecho.* ANGL. *To be made.* Veteres facior, dicebant voce passiva. Unde apud Catonem legitur, Græco ritu faciebantur Saturnalia. Hinc mansit præteriter factus sum. In præsentis optativi, & præterito imperfecto subjunctivi. Contra morem verborum quartæ conjugationis assumit literam inter i, & r, ut fierem dicimus, pro firem; & fieri, pro firi: in reliquis temporibus à præsentis formati sequitur inflexionem verborum quartæ conjugationis. Plaut. *Pseud. se. 2. a. 5.* Nunquam ratus sum fore, ut tibi fierem supplex. Idem *Mos. se. 1. a. 1.* Quid vis fieri? Non omnes possunt olere unguenta exotica. Idem *Men. se. ult. a. 5.* Manè auctio fieri. Item, Solentne oculi tibi duri fieri. *Ibid. se. 5. a. 5.* Item *Cure. se. 2. a. 1.* Jam bibes. A. Diu fit. Et in *Aulul. se. 1. a. 4.* Ut quæ fierent, fieret particeps. Idem *Amph. se. 4. a. 4.* Amphitruones fitote gemini. Et *Cure. se. 1. a. 1.* Liv. Andron. *apud Non. c. 7.* Firum est. Cato *apud Priscian. lib. 8.* More Græco fiebant Saturnalia. Fores fitæ mihi volentes propitiæ. Plaut. *Cure. se. 1. a. 1.* Fite causa mea Lydii barbari (i. Italici.) Idem in *Amph. Pater curavit uno ut factu fieret.* (Fieret prima longa.) Et in *Pseud. se. 5. a. 1.* Fiar, geratur mos tibi. Idem *Aul. se. 4. a. 1. M.* Delponde (mihi filiam.) E. Fiar. Idem *Cure. se. 2. a. 5.* Da hanc huic uxorem. T. Fiar. Idem *Men. se. 2.* Quis hic est, qui adversum fit mihi? Idem *Capt. se. 2. a. 5.* Ut vis, fiat. Horat. *lib. 1. Epist. 11.*

Nunc agilis fio.
Idem 4. *Carm. Ode 13.*
Fis annus, & tamen
Vis formosa videri
Ludisque & bibis impudens.

Terent. in *Eunuch.* Biduum saltem ut concedas solùm. PH. Siquidem biduum. Verùm ne fiant isti viginti dies. Cic. *pro Domo sua.* Quid te aut fieri, aut fingi dementius potest? Compositum ejus est Confio. Item, Infir, & Desir, quæ vix aliter quàm in tertia persona leguntur. Componitur præterea fio, penè cum omnibus dictionibus, cum quibus componitur facio, exceptis præpositionibus, cum quibus raro componitur: ut, Calefacio, calefio: Tepefacio, tepefio. &c. ¶ Ponitur quandoque fio pro æstimari, ημῶδες. Cic. in *Lalio,* Tertius verò ille finis teterrimus, ut quanti quisque ipse se faciat, tanti fiat ab amicis. ¶ In tertia persona quandoque pro Evnit, contigit. *supra dicit.* Cic. *lib. 1. Offic.* Fit autem interdum ut nonnulli omnia imitatione majorum, suum quoddam institutum consequantur. ¶ Fiet tibi acceptum, pro referretur. Plin. *epist. 120.* Sed licet cessaverint illæ tempestate detentæ: tu tamen meruisti ut acceptum tibi fieret: quod quominus non exhiberes, non per te stetit. ¶ Fient in illum exempla. Terent. in *Eunuch.* Quid ais? in quem exempla fient? ¶ Fieri obviam. Cic. *Attic. lib. 6.* Obviam mihi fit tabellarius. ¶ Fiar, particula est permittentis ac concedentis, aut annuentis aliquid. Plaut. *Pseud.* Agite, amovemini hinc vos intrò nunc jam, ac meis vicissim date locum fallaciis. S. Fiar, geratur mos tibi. ¶ Fieri potest, ἰσχυροί. Cic. *de Amic.* Neque fieri possit ut non statim alienatio, disjunctioque facienda sit. ¶ Fieri, pro sacrificari. Liv. *lib. 7. dec. 4.* Decemviri ut fieret ediderunt (i. ut sacrificaretur.) Ideò facere, pro sacrificare, suprâ in *Facio.* ¶ Fiere, pro fieri, vide apud Gell. cap. 7. lib. 19.

Fiscus olim dicebatur, qui postea Hircus dictus est. Terent. Scaur. *de Orthogr.*

Firmus, adjectivum: Stabilis, constans: à ferendo, quòd constanter omnia ferat. { נָאֻמָּן naamán, נָחֹן nachón, קִיץ cazák. ἰσχυρός, βίβυς. GALL. *Firme, stable, assuré.* ITAL. *Fermo, stabile.*

Calepini Pars I.

GERM. *Steiff / best / beständig.* HISP. *Cosa firme y fuerte.* ANGL. *Sure, stable.* Plaut. in *Asin.* Nemo est ingenio tam duto, neque firmo pectore, quin sibi benefaciat. Terent. in *Heeyr.* Adeon' pervicaci esse animo; ut puerum præoptares petire. Ex quo firmiorem inter nos fore amicitiam posthac scires? ¶ Firma fides. Plaut. *Capt. se. 1. a. 5.* Hæc reperta fides firma nobis. ¶ Uxor firma, cujus pudicitia in tuto est. Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*

— Vxor
Non tamen in nostro firma futura toro.
Item, firmus proposito. Velleius, & Ovid. *Eleg. 8. lib. 4. Trist.*
Nihil adeo validum est, ad amicum licet alligat illud,
Vt maneat rapido firmius igne Jovis.

Suet. in *Tib. cap. 8.* Firmus & patiens. ¶ Firmus cibus dicitur qui validus est, & ut Varro *de re rust. lib. 2. cap. 12.* loquitur, alibilis. Firma porio, id est, multi nutrimenti. Celsus *lib. 2. cap. 18.* Firmior ex frumento potio est, quò firmius fuit ipsum frumentum: firmior ex eo vino quod bono solo, quàm quod tenui natum est. Firma valetudo, dicitur integra, valida & robusta. Et qui robusta est corporis habitudine, firmus dicitur. Cic. *Tironi.* Te penitus rogo, ne te tam longæ navigationi & viæ per hyemem, nisi bene firmum, committas. ¶ Item Firmus dicitur munitus, instructus, paratus, ὀπλιτός. Plautus *Ciceroni,* Me ut venirem, copiasque conjungerem rogavit, eoque magis, quòd & Antonius ab equitatu firmus esse dicebatur, & Lepidus non mediocrem quidem equitatum habebat. Cæsar *lib. 2. de bell. civ.* Firmissima totius Ptovinciæ civitas. Sueton. in *Calig. cap. 5.* Firmiota de aliquo judicia, & majora: Firmum vinum dicitur quod durabile & firmum est. Virg. 2. *Georg.*

Sunt etiam Amminea vites, firmissima vinâ.
Gell. *cap. 5. lib. 13.* Firmum hercle vinum & jucundum (Rhodium, sup.) Hinc firmitas vini dicitur, quàm vulgus potentiam & durabilitatem vocat. Plin. *lib. 14. cap. 2.* Principatus datur Ammineis propter firmitatem, senioque proficientem vini ejus ubique naturam. ¶ Alioqui firmitas idem est quod stabilitas, aut constantia. { אִמָּנָה amanáh, חֹזֶק chozák. βίβαιος, ἀσφάλεια. GALL. *Fermeté, constance.* ITAL. *Fermezza.* GERM. *Standhaftigkeit / beständigkeit.* HISP. *Firmeza.* Cic. 2. *de finib.* Firmitatem tamen & constantiam, si modò fuit aliquando in nobis, eandem cognosces quam reliquisti. ¶ Firmitas, soliditas. Cic. 2. *Philip.* Gladiatoria corporis firmitas, (de Anton.) Plaut. in *Mos.* Age, specta postes cujusmodi, quanta firmitate facti, & quanta crassitudine. *Ibid. se. 2. a. 1.* Parant sedulo in firmitate (sup. ædes & liberos,) &c. Huic opponitur Infirmitas; hoc est, imbecillitas, ab *Infirmitas,* quòd imbecillum significat.

Firmitas, atis, quid sit, vide in dictione præcedenti.

Firmitudo, inis: firmitas. { אִמָּנָה amanáh, חֹזֶק chozák. στερότης, βίβαιος. GALL. *Fermeté, constance.* ITAL. *Firmeza.* GERM. *Steffe / beständigkeit.* HISP. *Firmeza.* ANGL. *Svernesse, stableness.* Plaut. *Asin.* Si istam animi firmitudinem obtines, salvi sumus. Cic. *ad Attic. lib. 10.* Per enim magni æstimo tibi firmitudinem animi nostri, & factum nostram probari. Vocis firmitudo, ad Heren. *lib. 30.* Minus firmitudinis habere. Cic. 1. *de Invent.*

Firmè, adverbium, constantè, inconcussè. { חֹזֶק bechozák. ἰσχυροῦς, βίβαιος. GALL. *Ferme, assément.* ITAL. *Fermeamente.* GERM. *Steff / standhaftig / beständig.* HISP. *Firme y fueramente.* ANGL. *Firmely, stedfastly.* ut, Firmè accuratè rem suam: id est, non segniter, sed acti & diligentè animo. Plaut. *Persa.* Atque ædèpol firmè, ut quisque rem accuratè suam, sic ei procedat. Assèveratè aliquid firmissimè. Cic. *Attic. lib. 11.* Satis firmè animo concipere & comprehendere aliquid. Idem 2. *de finib.*

Firmitè, adverbium firmè. { חֹזֶק bechozák. βίβαιος, στερότης. Gell. *lib. 8. cap. 13.* Firmitè meminisse. Plaut. *Pseud. se. 2. a. 3.* Eum promississe firmitè dixit mihi. Varr. 3. *de re rust. cap. 9.* Circum omnia posita sunt cubilia gallinarum, aut excelsa, aut afficta firmitè.

Firmo, as, à fero: vel ab ἰσχυρ, fulerum: Scabilio, munio, firmum facio, sancio. { חֶכֶן hechin, קִיץ kijám, חֶקֶם bekim. ἀσχυροῦς, κῆρυξ, ἀσχυροῦς, ἐπιζῶ. GALL. *Affirmer, fortifier, assureur, confirmer.* ITAL. *Fermare, stabilire.* GERM. *Steff und vest machen / bestigen.* HISP. *Firmar, fundar, d establecer.* ANGL. *To mak sure, to establish.* Cæsar *lib. 3. de bell. civ.* Firmavit nostros milites: & Plin. *Firmare fidem.* Liv. Firmabatque cum Africis maximè præsidis. Lactant. *lib. 4.* Superest ut verbis facta firmentur. Plin. *lib. 14. cap. 18.* Est contra in Lycia quæ solutam alvum firmat. Cæsar, His rebus pacè firmata. Terent. *Heeyr.* Aliud si scitem, què firmate meam apud vos possem fidem sanctius, quàm jusjurandum, id polliceret tibi Laches. Tacit. *lib. 4.* Vetustum alylum ut firmaretur petentibus, id est, confirmaretur. ¶ Firmate, pro Assèverate. Tacit. *lib. 1.* Vix quicquam firmatè ausim. Idem *lib. 4.* Lacedæmonii firmabant annualium memoriâ. Hujus composita sunt, Affirmo, Confirmito, Infirmito, Refirmito, & Obfirmito: quorum significationes vide suis locis.

Firmatus, part. { נֶעְמָן neemán, מְחָן muchán, חֻכָּן buchán. βεβαίω-σθαι, βεβαιός. GALL. *Confirmé.* ITAL. *Confermato.* GERM. *Bestätiget / gesterckt.* HISP. *Confirmado.* ANGL. *Made sure or stedfast.* Cic. *pro Cluent:* Consilio, & ratione nonadum firmatus adolescentis animus. Virg. 4. *Elog.*

Hinc ubi jam firmata virum te fecerit atai.
¶ Firmata fides. Plaut. *Milit. se. 5. a. 2.* Nisi das firmatam fidem te introitiram.

Firmator. { מְכִימ mekim, מְכִיךְ mechin. βεβαιωτής. GALL. *Confirmateur.* ITAL. *Confermatore.* GERM. *Ein bestätiget oder bestäter.* HISP. *Confirador.* ANGL. *Heyat establisheth and maketh sure.* Tacit. *lib. 2.* Missus tamen Drusus, ut retulimus, pacis firmator.

Firmamentum, inis: firmamentum. { אִמָּנָה amanáh, חֹזֶק chozák, חֹכֶם chókèch. ἐπιζῶ, κῆρυξ. GALL. *Fermeté, appuy, force.* ITAL. *Fermezza.* GERM. *Veste / stette.* HISP. *Firmeza.* ANGL. *Establishment.* Ovid. 10. *Metam.*

— ruptisque obliqua per ungues
Porrigitur radix longi firmamina trunci.
Firmamentum: Soliditas, stabilimentum, robur, vites. { אִמָּנָה amanáh, חֹזֶק chozák, חֹכֶם chókèch. ἐπιζῶ, κῆρυξ. GALL. *Fermeté.*

appuy, force. ITAL. Firmamento, fermezza. GERM. Beoestigung. HISP. Firmeza. ANGL. Establishment, strength. Cic. de Amic. Stabilitatis, constantiaque ejus, quam in amicitia quaerimus, firmamentum est fides. Unde etiam Gell. lib. 13. cap. 12. nervos vocat firmamenta membrorum, quod in illis constat totius corporis robur & soliditas. Idem cap. 1. lib. 2. Ad patientia vices firmamentum facere (i. durare, Passer. interpretare.) Rhetores Firmamentum appellant, quod a Quir. vocatur continens causa, a Graecis συνίστασι, hoc est, cardinem illum, circa quem totius causa decisio versatur. Nostri Jurisconsulti vocant Punctum decisorium litis. Auctor ad Heren. lib. 1. Nam in ea nec ratio, quare fecerit, quaeritur, nec firmamentum quaeritur, quoniam non subest ratio.

Firmum castellum, Pomponio & Straboni: Firmum, Ptolemaeo: Firmanorum castellum, Plinio. Est urbs Italiae in Piceno, vulgo *Ferino.*

Fiscus, i. masc. gen. Alcon. Fisci, fiscinae, fiscellae, sportea sunt utensilia, ad majoris summae pecuniae capiendas. ξηρη σαλ χορι. μέλας, μύρον. GALL. Un panier d'osier, ou une corbeille. ITAL. Paniero, cesto. GERM. Ein gelt forb. HISP. Espuerta texida de esparto, la canasta, un vaso de vimbras. ANGL. A basket of twiggcs. Unde quia major summa est pecuniae publicae, quam privatae, factam est ut fiscus pro pecunia publica dicatur. Haec Alconius. ξ φίσκος, μύρον. GALL. Le revenu, ou le domaine d'un prince, ou d'une republique, le fisc. ITAL. Entrata di principe. GERM. Des gemeinen guts sectel/ der schatz einer oberkeit/ oder eines fürsten. HISP. La hacienda publica, o perteneciente al Rey. ANGL. The eschecher or exchequer, a kinges treasure. Alii malunt fiscum principis dici, ararium vero publicum. Plin. ad Traianum, At fortasse non eadem severitate fiscum, qua ararium cohibes: imò tantò majore, quanto plus tibi licere de tuo, quam de publico credis. Cic. 2. Verr. Ei quoque negotio fisci Sicilienses minabantur. Corn. Tacit. lib. 1. Primam ac vicissimam legiones Cecinna legatus in civitatem Ubiorum reduxit turpi agmine, quum fisci de Imperatore rapti inter signa, interque aquilas veherentur. Inde Confiscare, pro in ararium redigere. Suet. in Augusto. Devictis his & confiscatis, promissa veteranis praemia solverentur. Fiscus item, pro qualo oleatio, qui cervici torcularis supponitur, ne faeces in lacum cum oleo defluant: vel etiam in quo olivae ponuntur, quum subjiciuntur praelo, ut amurca, id est, olei faex, aliquantisper exinanitur, id est, exsudet, & per vimina perfluat. Colum. lib. 12. cap. 47. Postero die cribatur, & novo fisco inclusa, praelo supponitur, vehementerque premitur, ut exsudet quantumcumque habet amurcae. Eodem lib. cap. 49. Deinde intrita oliva novo fisco includitur, & praelo subjicitur, ut tota nocte exprimatur. Idem cap. 50. Sereno caelo manu distringi olivam oportet, & substratis tegetibus, aut cannis, cribari & purgari: tum diligenter mundatam protinus in torcular deferri, & integram in fisco novis includi, praelisque subjici, ut quantum possit paulisper exprimatur.

Fiscalis, e: quod ad fiscum pertinet. ξ οφίσκος, ήρω δμωτη μμειν. GALL. Fiscal, des appartenances du fisc. ITAL. Pertinente al fisco. GERM. Das zu dem gemeinen sectel oder eines fürsten schatz gehört. HISP. Cosa perteneciente a la hacienda del Rey. ANGL. Belonging to the kinges treasure. ut, Jus fiscale, fiscalis causa. Fisci calumnia dicebantur delatorum, quod qui alios accusabant, nonnunquam ex fisco eis addicebatur pars multa, qua accusati multabantur.

Fiscarius, qui fisci curam habet, exactor publicarum pecuniarum, qui annuas praestaciones repetit.

Fiscina, a φίσκος, etsi diminutivum esse videtur à Fiscus, ejusdem tamen est significationis. ξ ηρη σαλ χορι. μέλας, μύρον. GALL. Un petit panier ou corbeille faite de jonc, d'osier, ou autre semblable matiere. ANGL. A basket, or such like thing of twiggcs. Varr. de re rust. lib. 1. cap. 22. Ista sunt ferè quae ex viminibus materiaque rustica fiunt, ut corbes, fiscinae, tribuna, mallei, & rastelli. Fiebant etiam fiscellae ex sparto, quod junci genus est apud Hispanos frequentissimum circa Carthaginem novam. Colum. lib. 11. cap. 2. Sive regio ferula, vel corticis ferax est, apibus alvearia fieri debent: sive palmae spartive ut foecunda est, fiscinae, sportaeve, seu virgultorum corbes ex vimine. Denique fiscinae nomine comprehenditur omne vasis genus quod ex vimine, aut junco, aut simili materia contextum est. Cic. in Oratione pro Flacco, posuit pro calathis illis junceis, in quibus ficus inclusae in alias regiones transvehuntur. Homini (inquit) Phrygi, qui arborem fici nunquam vidisset, fiscinam ficorum objecisti Ovid. lib. 4. Fast.

*Seumea falx ramo lucum spoliavit opaco,
Vnde data est agra fiscina frondis ori.*

Fiscella, a diminut. Vas vimineum, aut ex juncis, in quo lac coagulatur dum caseus exprimitur, vel in quo casei feruntur. ξ μέλας, μύρον. GALL. Petit panier d'osier. ITAL. Cestello, paniero. GERM. Ein fürblein oder trätlein/ käsinapstein. HISP. El capacho. ANGL. A little basket of twiggcs, a chesefatt. Tibull. lib. 2.

*Tunc fiscella levi detexta est vimine junci,
Raraque per nexūs est via facta sero.*

Item fiscella dicitur qua boum ora, faucisque jumentorum capistrantur. φίσκος. GALL. Une museliere faite ou de cuir, ou de corde, ou d'osier, que l'on pend au museau des mulets, chevaux, &c. de peur qu'ils ne fassent mal. Plin. lib. 18. cap. 19. Fiscellis capistrari boves oportet, ne germinum tenera decerpant. Cato de re rust. c. 54. Boves nisi per hyemem, quum non arabunt, pasci non oportet: nam viride quum edunt, semper id expectant: & fiscellas habere oportet, ne herbas sectentur quum arabunt.

Fiscellus, pro eodem, Colum. lib. 11. cap. 38. Mox fiscello ligneo inclusas exprimito. Fiscellus, casei mollis appetitor: ut casillones, casillorum liguritores. Dicit ita videtur, quod ex ipsa fiscella caseum recentem appetat.

Fiscum, quasi fisculum, à colando oleum dictum, vel quasi fiscella olei. Isid. lib. 20. cap. 14.

Fisculo, as. Apul. de Deo Socratis, de Platoniceis daemionibus loquens: Eorum de numero praediti curant singula eorum, proinde ut est

cuique tributa provincia, vel somniis conformandis, vel exitis fissulandis, vel praepetibus gubernandis. Fiscularum igitur est apte vitcera, timari extra findendo.

Fissilis, vide Findo.

FISTUCA, a. Machina est qua pavitores utuntur, utrinque ansata, qua pali magna vi in terram adiguntur. ξ πείον τι όεζοντι ή ιδουφίόρνι. GALL. Vne hie de quoy on enfonce les pilotis en terre, ou pour affermir & applanir le pavé. ITAL. Machina da ficcare i pali nel hume, & quello instrumento da battere sopra i fossi quando s'accionu le strade per far gli pasi, beccho, machina. GERM. Ein jochschlagger mit wclchen man die pfeiler in die tieffe eines roasfers hinab treibt. HISP. Maço grande, ingenio para hincar vigas, o ingenio de dos ansas para maçonar. ANGL. An instrumento to drive piles of woode in to the ground, a rammer. Vitruv. lib. 7. Si plano pede erit rudendum, quatur solum si sit perpetuo solidum, & ita exquetur, & inducatur cum statamine iudus: sin autem omnis, aut ex parte congestitius locus fuerit, fistucationibus cum magna cura solidetur. Uritur & hac voce Plin. lib. 13. Fistuca alia est magnae molis, qua trabalis materies in terram pangitur, aut in alveum fluminis, quae funibus tollitur, & pondere suo remissa illiditur: cujusmodi Parisius saepe vilitur. Cujus generis intelligendum est fuisse illud Caesaris 3. de bell. Gall. Haec cum machinationibus immissa in flumen defixerat, fistucisque adegerat, non sublicae modo direxerat, &c.

Fistucatum, dicitur fistuca exaquatone: unde & Fistucatio apud Vitruv. loco jam citato, pro ea exaquatone areae accipitur, quam supra descripsimus. Plin. lib. 17. cap. 11. Sicuti terram circa radices fistucato spillandam. Vide Budaeum in annotationibus in Pandect. pagina 572.

FISTULA, a, proprie dicitur, ut Pomponius ait, per quam aqua educitur fusa: à fundendo, sive ferendo: sicut tubi à tumore, & canales canna, quod ad earum similitudinem facti sint. ξ χηλη, χαλι, ηηη ή σίννορ. ούραξ. GALL. Tuyau, flute, fistule. ITAL. Fistola. GERM. Ein teuchel. HISP. Flauta o caña para tañer. ANGL. A pipe to convey water, also a pipe. Sunt tamen qui Graecum esse putent, credantque deduci à verbo φασίω, hoc est, inflo, vel inspiro. Cic. pro Rabir. Et si C. Marius, quod fistulas quibus aqua suppeditabatur Jovis Optimi Maximi templis, è sedibus praediti imperasset, &c. in apud Varr. lib. 3. de re rust. cap. 5. Suet. in Ner. cap. 31. Ex fistulis flores spargere. Ab hujus similitudine dictum est instrumentum musicum, quo flatu canitur, cujus Pan dicitur inventor fuisse, ut refert. Plin. lib. 7. cap. 56. Ein Pfeiff. Virg. 2. Eclog.

*Est mihi disparibus septem compacta cicinis
Fistula.*

Pastoritia fistula, apud Cic. de Orat. id est, rustica & sylvestris Manilio. Fistula etiam ήρήπα, iter urinae, sive canalis, quo mingendo meat lotium. Cels. lib. 7. cap. 30. Nam qui meatum fistulae, quam illo loco ήρήπα Graeci vocant, parum patefaciunt, cum majore periculo eodem revolvuntur. Vide Iter. Fistulae item à medicis appellantur ulcera manantia, angusta, callosa, & sinuosa, ex abscessibus fræ male curatis ortum trahentia. Plin. lib. 20. cap. 9. Extrahit fistulis vitia cum sulphure & resina, etiam arundines cum pice. Ibid. cap. 9. Si etiam fistulas eluxatas, & tumores revocari, quaeque discuti opus sit. Est etiam fistula in homine per quam spiratur, seu cibus dejectur. Nam duas esse fistulas constat, spiritalem scilicet, & cibalem: illa spiritum meare, hac cibum potumque descendere. Spiritalem Celsus asperam arteriam nominat, Graeci vocant πνευματικη. Inerit vocatur gula, σούραξ. Plin. lib. 9. cap. 7. Branchiae non sunt balenia, nec delphinis: hac duo genera fistulis spirant, quae ad pulmonem pertinent. Gell. cap. ult. lib. 17. scribit Erasistratum medicum dicecere duas esse quasi canaliculas quasdam, vel fistulas, easque ab oris faucibus proficisci deorsum, &c. Adi ipsum Gellium.

FISTULATOR, is. Accipitur pro tibicine, ut est apud Gellium cap. 11. lib. 1. & Cic. de Orat. Sed fistulatore domi relinquetis. ξ χηλη, χαλι, ηηη ή σούραξ. GALL. Fluteur, joueur de flutes. ITAL. Trombetta. GERM. Ein Pfeiffer. HISP. Aquel que tañe flautas, como de cañas. ANGL. A piper or fluter.

FISTULO, as: Fistulam ago, & in modum spongiae cavernulas habeo, ξ διατρίωμι, τρηματάδης, γίνωμι. GALL. Se trouer & devenir plein de trous. ITAL. Far piu cavegne, divenir cavernoso como le spungia. GERM. Durchboren/ oder voll löcher sein wie ein schwamm. HISP. Hazer fistulas, ser afistolado. ANGL. To pippe. Plin. lib. 18. cap. 11. Gratia terrae ejus pulvereae summa inferior bibula, & pumicis fistulata vice.

Fistulor, aris, sibilis. Gloss. A.L.

Fistulor, sibilis. Sibilare hoc loco est fistulare. Lamprid. de Heliogabolo: Ipse cantavit, saltavit, ad tibias dixit, tuba cecinit, pandurizavit. Pandurizare enim est fistula canere. Sibilus autem dicitur proprie sonitus quem emittit fistula. Ovidius:

Et novunt pastoris sibilis montes.

Unde & pastoritia fistula, pro sibilis, Ciceroni. FISTULOSUS, a, um: quod est spongiae instar factam, hoc est, foraminibus plenum. ξ αυλώδης. GALL. Plein de trous comme l'éponge. ITAL. Cavernoso como la spungia. GERM. Lacherecht als ein schwamm. HISP. Cosa afistolada. ANGL. Full of holes lyk a sponge. Unde caseus fistulosus apud Colum. lib. 7. cap. 8. quum est parum pressus. FISTULOSA terra, Plin. lib. 17. cap. 5. Fistulosus cancer, morbus. Cato cap. 157.

Fite, fitote: vide Fio, supra.

Fitialis, facetus, eloquens, urbanus. Gloss. Arabico. à fando, ut creditur.

Fitilla, vide Fricilla.

Fitus, pro fit. Cato.

Fivere, frigere, antiq. fest.

Fivit, fugit. Fest.

Fixulam, à figendo, pro Fibula veteres usurparunt. Festus.

Fixus, a, um: participium, vide Figo.

F L

Flabellum, Flabellifer, Flabilis, Flabrum: vide Flo.

Flabii, fabulosi, ventosi. Lege Fabulosi. Perfecti. Juven. Sat. 8.

Inter carnifices & flabros Sandapilarum.

Perfecti vero non sunt Flabii, sed Fabri.

Flaccidus, es, ui : Languens. { ... GALL. Se flétrir, se faner, devenir flétri & fané. ITAL. Divenir languido, fiacco. GERM. Wälet sein / ludentächt oder lampecht sein. HISP. Marcitarfe, enflaquecerse. ANGL. To be withered, to fade, to faye. } à quo Flaccidus, Languidus fio. ... Plin. lib. 13. Paucisq; horis dum flaccescat, in sole habeto : deinde in umbra assiccato, & ita condito. ... Cic. de clar. Orat. Servio Galba, Dein quam otiosus stylum prehenderat, motusq; omnis animi, tanquam ventus hominem defecerat, flaccescebat oratio. ... Compositum est, Conflaccidus, quo usus est Gell. lib. 1. pro detumescere. Nam flaccus qui flante Aquilone maximi & creberrimi excitantur, simul ac ventus se possit, sternuntur & conflaccescunt, & mox flaccus esse desinunt.

Flaccidus, a, um : Languidus. { ... GALL. Flétri, fané. ITAL. Languido, fiacco. GERM. Wälet / lampechtig / ludentchtig. HISP. Marchito, fiacco. ANGL. Lolling, flagging. } Plin. lib. 15. cap. 39. Hanc esse folio maximo, flaccidoque, & albicante. Unde flaccidi, sive flacci dicuntur, quorum aures pendulae & non arrectae. Idem lib. 8. cap. 51. Colum. lib. 8. Caper flaccidis & praegravantibus auribus exiguo capite habetur optimus. Hinc cognomen familiae Romanae deductum est, quod primus in ea gente aures haberet deorsum pendentes.

Flacci dicebantur, qui aures latas haberent, & ob magnitudinem deorsum reflexas. Cic. lib. 1. de natur. deor. Redeo ad deos : equos non insigni nota strabones, aut patulos esse abitratur ? equos naevum habere, equos filios, flaccos, frontones, capitones, quae sunt in nobis ? Flacco habere, inquit Sipontinus, pro Ad terendum habere. Plaut. Perii : flacco habebit jam illic homo lumbos meos. Flaccas aures. Varro cap. 2. lib. 9. de canibus auriculis magnis ac flaccis.

Flaccus, vide Fraces. Flaccus, orum, parvum flagrum. { ... GALL. Les verges & scions ou bouts menus & déliez des branches d'arbres. ITAL. Tralci, capi di viti. GERM. Die kleinen zweiglein an den ädren / die zarten schößlein so von den gärten oder alten stöcken herfür wachsen. HISP. Ramos altos de la vid. ANGL. The small and long twigs of a tree. } In vitibus dicuntur teneriores palmites, ex anniculis sarmentis enati : prius flabella (ut quibusdam placet) à ventorum flatu & agitatione dicta : quanquam alii à flagris potius deduci malunt, quae longitudine & flexibilitate referre videntur. Colum. lib. 5. At certe in ordinatis vitibus utique obtinendam est, ne pluribus flagellis emacientur, nisi propaginibus futuris prospiciamus. Virg. 2. Georg.

Néve inter vites corylum fere, néve flagella

Summa pete, aut summas defringe ex arbore plantas.

Flaccus frequentissime accipitur pro loro, sive alio quovis verberare, quibus servos nudatos caedere solebant. { ... GALL. Fleau, fouet. ITAL. Virga da battere i tristi. GERM. Ein geißel. HISP. Azote. ANGL. A scourge, a whippe. } quod pœnæ genus gravius erat, quam fustibus caedi. Marcell. l. in servorum, ff. de pœnis, Ex quibus causis liber fustibus caeditur, ex his servus flagellis caedi, & domino reddi jabetur. Cic. pro Rab. Porcia lex virgas ab omnium civium Romanorum corpore amovit : hic misericors flagella retulit. Flagella præterea sunt quibus aurigæ utuntur, quae excussa clarum reddunt sonum. Mart. lib. 4.

I proficis nihil, hoc cadat licet usque flagello.

Virg. 5. Aeneid.

— signum clamore paratis

Epirides longè dedit, insonitque flagello.

Flagello, as, are : Flagello caedo, sicut verbero à verberare, & fustigo à fuste. { ... GALL. Fouetter, flageller, battre. ITAL. Flagellare, battere, sforsare. GERM. Geißeln / mit geißeln (schlagen). HISP. Azotar, ò herir, ò hostigar. ANGL. To scourge, to whippe. } Mart. lib. 1.

Lumina syderibus certent, mollisque flagellent

Colla coma.

Plin. lib. 18. cap. 30. Messis ita alibi tribulis in area, alibi equorum gressibus exteritur, alibi perticis flagellatur. Suet. in Calig. cap. 26. Flagellavit quæstorem veste detracta. In tergum flagellare, de vitioso gestu manus dixit Quintilian. Item increpare atque perfonare. Et Martialis. Epigr. 13. lib. 5.

Area flagellat opes.

Flagellare annonam, est annonam duriores facere, ut Hermolaus scribit : & ob id à Græcis πειρασμα appellati, quasi pretio non parcentes, propter quod annona ingravescere solet. Plin. lib. 33. cap. 12. Aut aliquis prævalens manceps annonam flagellet.

Flagitium, ii, à flagito : vitium flagitatione dignum. Crimen gravius cum turpitudine & dedecore conjunctum : à flagitando (ut putatur) dictum, sive à flagris : quod vel flagitatione, hoc est, ex postulatione, vel flagris dignum sit. { ... GALL. Méchanceté, comme paillardise & tels vices. ITAL. Sceleraggine, ribalderia. GERM. Ein groß laster / ein schwäre missthat die straff würdig ist. HISP. Pecado como la luxuria. ANGL. A mischeneous deed, a mischneesse. } Cic. in Catone, Suprà verò & adulteria, & omne tale flagitium, nullis aliis illecebris excitati, nisi voluptatis. Idem, Tantamne oblivionem in scripto præsertim, ut ne legens quidem senserit quantum flagitii admisisset ? Pro lenocinio. Plaut. Mil. se. 6. a. 2. Inimulare me ausus es summi flagitii (i. lenocinii.) Gellius cap. 1. lib. 1. Vitia flagitiis leviora sunt. Plaut. Asin. se. 2. a. 5. Filio sciante id facere flagitium patrem (de adulterio, seu stupro.) Idem Curs. se. 3. a. 1. Magnum flagitium probrumque expergeflas, bene monstrantem pugnus cædis. Idem Men. se. 2. a. 4. Clanculum hæc flagitia facere te censebas potesse. Ibid. se. 1. a. 5. Isthæc flagitia non possum perpeti. Mox, Tua flagitia pati ? & in Pseud. se. 5. a. 1. Quod damni fecisti & flagitii in adolescentia. Pro formidine. Idem Men. se. 5. a. 5. Qui me con-

Calepini Pars I.

plevit formidinis (i. flagitii.) Pro culpa. Idem Pseud. se. 1. a. 5. vers. 3. Nam si cecidero, vestrum erit flagitium (ò pede.) i. vestra erit culpa, vobis erit turpe. Ibi enim servus ebrius suos alloquitur pedes. Flagitium pro errore. Cic. de natur. deor. Ista enim flagitia Democriti, sive etiam ante Leucippi, esse corpuscula quædam levia, alia aspera, rotunda alia, partim autem angulata, curvata quædam, & quasi adunca : ex his effectum esse cælum atque terram, nulla cogente natura, sed concursu quodam fortuito. Salust. Jugurth. 96. Id neque flagitium militiæ ducitur : ita se mores habent. Flagitium aliquando periculum significat, ut vult Nonius. Lucil. lib. 29. Quiete poscente minus, & præbent rectius multo, & sine flagitio. Plaut. in Epid. Abieto : flagitio cum majore post reddes tamen. Hinc apud Plaut. damnus, sive dispendium videtur significare.

Flagitiosus, a, um : Sceleratus, flagitiis contaminatus, scelus, turpis, & ... GALL. Méchant, plein de toutes paillardises & autres méchancetéz. ITAL. Scelerato, malvagio. GERM. Lastehaftig. HISP. Vicioso, luxurioso, criminoso. ANGL. Vengeable full of naughtiness. } Salust. in Catil. In tanta, tamque corrupta civitate, id quod factu facillimum erat, omnium flagitiosorum atque facinorosorum circum se, tanquam stipiatorum catervas habebat. Cic. de Amic. Itaque videas rebus injustis justos maxime dolere, imbecillibus fortes, flagitiosis modestos. Flagitiosa vita. Cic. 6. de finib. Flagitiosæ libidines. Idem 4. Verr.

Flagitiosè, adverb. Iniquè, sceleratè. { ... GALL. Méchamment, malicieusement, lâchement. ITAL. Sceleratamente, malvagiamente. GERM. Lastelich / boshaftig. HISP. Lujurioso, y viciosamente. ANGL. Mischievously, wickedly. } Cic. 2. Verr. Patres conscriptos judicia & malè & flagitiosè tueri. Idem 5. de finib. Flagitiosè descivit à Stoicis propter oculorum dolorem. Impurè ac flagitiosè vivere. Idem 3. de finib. Flagitiosissime inservire aliorum amori. Idem in Catil.

Flagito, as : à flagro, as. Instanter peto, exigo, requiro, & quasi jurè quodam meo deposco : habetque in se majorem vim quam Postulo : & quandoque accusativum tantum jungitur. { ... GALL. Demander quelque chose affectueusement, ou importunément. ITAL. Dimandare con istanza. GERM. Mit anhalten erfordern / treulich begähren. HISP. Demandar con importunidad. ANGL. To ask importunately or without cease. } Cic. pro Quint. Tametsi causa postulat, tamen quia postulat, non flagitat, præteribo. Quandoque habet accusativum cum ablativo, mediante præpositione. Cæsar. 1. bell. Gall. Interim quoridie Cæsar ab Hædus frumentum quod essent polliciti, flagitabat. Quandoque etiam constituitur cum duobus accusativis, ut apud Sueton. in Vitell. Tum feneratorum & stipiatorum, publicanorumque, qui unquam aut Romæ debitum, aut in via portorium flagitassent, vix ulli pepercit. Flagitare, pro accusare. Tacit. lib. 17. Mox compertum pecuniam publicam avertisse, ut peculatores flagitari jussit. Plaut. Pseud. se. 5. a. 1. Si non dabis, clamorè magno & multum flagitare. Idem ibid. se. 7. a. 4. Flagitare sæpè clamore in foro cum libella nusquam est. Item, Flagitare & sectari, dixit de creditore. Gell. cap. 6. lib. 17. Pro infamare, Cato : Intercutibus stupris flagitatus, h. e. ut Scaliger in Fest. ad occentare exponit, intestinis probris infamatus. Hujus composita sunt, Conflagito. Plin. lib. 34. Tanta populi Romani contumacia fuit, ut magnis theatri clamoribus reponi apoxyomenon conflagitaverit. Efflagito, de quo supra.

Flagitans, Particip. Cic. de Arusp. resp. Ecce iisdem authoribus, Pompeio principe, qui cupientem Italiam, flagitantes vos, Populum Romanum desiderantem, non autoritate sua solum, sed etiam precibus ad meam salutem excitavit, restituti sumus.

Flagitator, verbale, qui assidue petit. { ... GALL. Demandeur importun, qui demande sans cesse. ITAL. Chi dimanda con importunita. GERM. Ein erstiger begärer / ein gützler / ein ubertägner heischer. HISP. Demandador con importunidad. ANGL. He that asketh importunately. } Plaut. in Most. Sol semper hic est usque à mane ad vespertum, quasi flagitator astat usque ad ostium. Accipitur etiam pro creditore repetente pecuniam sibi debitam. Plaut. in Casin. Ducite ex animo curam, atque alienum xs, ne quis formidet flagitatorum suum. Gell. cap. 6. lib. 17. Flagitatorum apponere (qui repetat creditum.)

Flagratores, Flagriones. Vide Flagro.

Flagro, as : Ardeo : à flamma, vel à flatu quo alicur incendium, quando flatu excitatur ignis. { ... GALL. Ardre, brûler, estre embrasé. ITAL. Ardere. GERM. Brünnen. HISP. Arder ò ser encendido. ANGL. To burne with a flamme of fier. } Virg. 1. Aeneid.

Flagrantisque Dei vultus.

Plin. lib. 14. cap. 20. Fax vini siccata recipit ignes, ac sine alimento per se flagrat. Ovid. 6. Fast.

Flagrabant sancti sceleratis ignibus ignes.

Transfertur quandoque ad desiderium amoris, odii, iræ, virtutis, aut vitii. Lactantius lib. 1. Quid Apollo pater ejus, nonne ob amorem quo flagrabat, turpissime gregem pavit alienum ? Et lib. 7. Qui avaritiâ opum inexplebili quadam siti flagrant. Livius lib. 2. Civitas secum ipsa discors, intestino inter patres plebèmq; flagrabat odio. Ovid. Eleg. 9. lib. 4. Trist.

Flagrant odio tua pectora nostro.

Flagrans, participium, sive nomen ex participio. { ... GALL. Ardent, brûlant. ITAL. Ardente. GERM. Brünend. HISP. Encendido. ANGL. Burning, in a flamme of fier. } ut Flagrans pinus. Virg. lib. 9. Aeneid. Flagrans cupiditas. Cicero 4. Tusc. Extimio litterarum amore flagrans. Quint. in proem. lib. 2. Flagrantissimus homo. Cic. de Fato. Suet. in Claud. cap. 36. Flagrantissimum amorem Messalinæ abjecit. Et Velleius, Nemo flagrantiorum facem subjecit bello.

Flagrantèr, adverbium. { ... GALL. Ardemment, instamment. V u s

d'un grand desir. ITAL. Molto ardentemente. GERM. Einbrünstiglich. HISP. Encendimiento. ANGL. Exceeding, earnestly. Tacit. lib. 1. Destinare Consules specie recusantis flagrantissimè cupiverat.

Flāgrāntiā, æ: Ardor. { בערה beheráh, תבערה tabberáh. Φλογος. GALL. Ardeur, brûlement. ITAL. Ardore. GERM. Brunst. HISP. Ardor à encendimiento. ANGL. Burning bright, ardent desire. } Gell. lib. 17. cap. 10. propriè est usus: Quod de natura atque flagrantia montis ejus compositum est. Propriè enim dicitur de rebus, quæ per se ardent, flagrant: itaque propriè dicitur, flagrantia facis vini naturalis est, quia fæx vini exsiccata, recipit ignes, & sine alimento per se, suâque natura flagrat, ut author est Plinius lib. 20. cap. 14. Flagrantia oculorum, pro ardore. Translatè. Cic. pro Calio. Si denique ita se geret, non incessu solùm, ornatu, atque comitatu, flagrantia oculorum, libertate sermonis, sed etiam, &c. Idem Gell. cap. 1. lib. 12. Vigor maternæ flagrantia.

Flāgrum, i, à flagro, are, quo cædi consueverunt servi. { שׁוּב שׁוֹב. GALL. Fouet, verges. ITAL. Flagello. GERM. Ein geißel/ruten. HISP. Azote cruel para azotar. ANGL. A scourge, a whippe. } Plaut. in Amphitr. Inde cras è promptuaria cella depromat ad flagrum. Idem Asin. sc. 2. a. 2. Gymnasium flagri salveto. Idem in Amphitr. Quem ego ob isthæc dicta faciam ferventem flagri. Idem Pseud. sc. 8. a. 4. Stimulis, aut flagris insidiantur servis. Senec. Flagra jussit adfertti, (in convivio.) Juven. Sat. 5.

— nec duratimebis

Flagra pati.

Liv. 8. bell. Pun. Ob quam causam cæsa flagro est Vestalis. Hinc Flagellum, diminutivum.

Flāgrātiōēs, dicebantur illi, qui mercede flagris cædi se permittebant. Author Festus.

Flāgritiōēs, dicti sunt servi, quod flagris subjecti sunt. { μαστίγιον. ANGL. Knaves wothie to be scourged. } ut, Verberones à verberare. Nonius. Vide Mastigia.

Flagritribæ. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Eo ingenio sunt isti flagritribæ.

Flāmēn, neutri generis: vide Flo.

FLĀMĒN, inis, masculino genere, sacerdotem significat. { GERM. Ein pfaff oder prierer. ANGL. A preist. } Dicti sunt flamines, quasi Filamines, quia Græcis φίλων, Petasi genus est. Plutarch. in Num. & Persicum capitis ornamentum. Xenophon. Lucian. Sumebant autem Flamines ab eo Deo cognomen, cui sacra faciebant: ut, Flamen Dialis, δῶδ δὲ Διός, hoc est, à Jove, quasi Jovialis: Martialis à Marte: & Quirinalis à Quirino, hoc est, à Romulo. Ratio autem nominis tracta est à filo, quo caput cinctum habebant, ut docet Servius his verbis: Flamines in capite habebant pileum: quod quum per æstus ferre non possent, filio tantum capita religare cœperunt: nam nudis penitus capitibus incedere nefas erat: unde à filo quo utebantur, Flamines dicti sunt, quasi filamines. Plin. lib. 18. cap. 11. Varro Flaminem faba non vesci tradit. Cic. 2. de Legibus, Divisusque aliis alii Sacerdotes, omnibus Pontifices, singulis Flamines sunt.

Flāmīniā, Flaminis domus, vel Flaminis uxor: vide Lipsium in lib. 4. Taciti. Gell. lib. 10. cap. 15. Ignem è flaminia, id est, Flaminis Dialis domo, nisi sacrum, efferri jus non est. Ovid. 2. Fast.

Ipsè ego flaminiam poscentem februa vidi.

Flāmīniā, Flaminis uxor erat. Gell. lib. 10. cap. 15. Eadem fermè ceremoniæ sunt, quas Flaminicas sacerdotissas Diales seorsum aiunt observitare. Hoc etiam nomine appellabantur virgines Flaminicæ Dialis præministræ. Author Festus.

Flāminius, a, um: ad Flaminem pertinens. Flaminium πῖλον. Videtur legendum flammeum. Tamen & flamineum esse potest, quod Flaminia perpetuò uteretur flameo vestimento, ut est apud Fest. ||

Flāmīnium, ii, est Flaminis dignitas, sive sacerdotium. Liv. 6. bell. Pun. C. Claudius Flamen Dialis, quod extra perperam dederat, Flaminio abiit. Gell. lib. 10. cap. 13. Uxorem si amisit, Flaminio decedit. Hic nota, Abire, & decedere Flaminio, eo modo dictum, quo abire magistratu, officio, &c.

Flāmīnūs lictor (inquit Festus,) dicitur qui Flaminii Diali sacrorum causa præsto erat. ¶ Flaminis Camillus, puer patrimus & matrimus, qui Flaminii Diali in sacrificiis præministrabat. Antiqui enim ministros Camillos dicebant. Author Festus.

Flāmīnōrum, nobilis fuit Romæ familia: ex qua fuit T. Flaminus, qui ad Thrasimenum lacum ab Annibale cum universis penè copiis deletus est. Hic viam Flaminiam stravit à Roma Ariminum usque. ¶ Fuit præterea T. Quintius Flaminus, superioris filius, cujus vitam latè exquitur Plutarchus. Hic in suo consulatu Macedonum Regem Philippum acie victum eò necessitatis compulsi, ut Demetrium filium obsidem daret, Græciæque civitatibus, quæ illius jugo parebant, abstinere cogeretur. Huic frater fuit L. Flaminus, fratri dissimillimus, qui à Catone tum Censore per ignominiam Senatu fuit ejectus, quod quum Galliæ provinciæ præfesset, in gratiam pueri, quem turpiter à se amatum per omnem provinciam circumvexerat, Gallum quendam in convivio suis manibus interemisset. Author Livius.

Flāmīniā via, quæ per portam Flaminiam ad Tyberim sitam Ariminum usque ducit. Sueton. in August. cap. 10. Nomen habet à Flaminio consule qui eam stravit: à quo & Circus Flaminus, & Forum Flaminium nomen accepit. Cic. 12. Philip. Tres ergo, ut dixi, viæ: à supero mari, Flaminia: ab infero Aurelia: media Cassia. Ovid. 1. de Ponto, Eleg. 9.

Spektat Flaminia Claudia junctæ via.

FLĀMMĀ, æ, aliter flama, est fumus accensus, à Græco φλόγω, ardeo. { להל laháb. φλόξ. GALL. Flambe, flame. ITAL. Fiamma. GERM. Ein feurflamm. HISP. Llama del fuego. ANGL. A flamme of fyre. } Virg. 8. Eclog.

Aspice, corripuit tremulis altaria flammis

Sponte sua.

Tibull. lib. 4.

Vel parvum Ætnæ corpus committere flamma.

Item, Sudare ad flammam. Suet. in Aug. cap. 82. ¶ Ponitur interdum metaphoricè flamma pro periculo. Cic. 2. Tusc. Quid de cupiditate

honorum loquat? flamma est, per quam non concurrerint hi, qui hæc olim punctis singulis colligebant? Idem in Bruto dixit, Gallum eripuisse sese de flamma judicii, quum significare vellet eum libertum esse à periculo judicialis damnationis. Terent. in Eunuch. Ex flamma te petere cibum posse arbitror. Quod ad dapes referendum, quæ pro inferiis in rogam mittebantur: unde Catullus scripsit.

Vidisti ipso carpere è rogo cœnam.

Et hæc est cœna funeris. Persius,

— sed cœnam funeris hares

Negliget iratus.

¶ Præcipitare se ex fumo in flammam, est ita se expedire minore periculo, ut in maximum discrimen se quis conjiciat. Flamma fumo est proxima. Plaut. Cure. sc. 1. a. 1. Commonet adagium, periculum maturè fugiendum esse, quique malum evitare cupiat, ei vitandè prius occasionem.

Flammea, lancea. Aurelius victor in Nerone, sub finem veteris libri impressus, lancea legit, ubi veteres libri habent laurea. Lancea enim flagravat ardentè Caio Mario & Lucio Valerio Consulibus, quibus natus est Julius. Julius Obsequens cap. 105. Fax ardens Tarquiniiis latè visa, subito lapsu cadens. Salisburiensis Polit. lib. 1. cap. ult. Alexandria Macedonis & Octaviani Augusti sub ipso eorum oru claritas ignis miraculo declarata est. Lancea enim pro face & flamma usurpatur.

Flāmmēā viola, Flos coronarii generis, odoris prorsus expers, colore tantum flammeo in coronamenta expetitus. φλόξ, φλόγιον. Vide Ruell. lib. 2. cap. 137.

Flāmmulā, æ, diminutivum est à flamma. { φλόγιον. GALL. Petite flambe. ITAL. Fiammella. GERM. Ein feurflämmlein. HISP. Pequena llama. ANGL. A little flamme. } Col. lib. 4. cap. 14. Undique papilionis concutunt, dumque circa flammulam volitant, aduruntur. ¶ Flammula, vela, signa rubra imposta hastis, ut milites discernantur. Bolog. ¶ Flammula aquatica, herba palustris. H. P. ||

Flāmmēus, a, um. Ignitus, accensus, flammæ colorem referens. { φλόγιον. GALL. De flambe, ou couleur de flame. ITAL. Di fiamma, fiammeggiante. GERM. Flammächtig / feurig. HISP. Cosa toda de llama. ANGL. Burning, yat is of the colour of a flamme of fyre. } Cic. 1. de Divin. ex Accio poeta, Dextrorsum orbem flammæ radiatum Solis liquier cunctis novo. Col. lib. 5. cap. 5. Quædam partes ejus regionis sic infestantur Euro, quem incolæ Vulturum appellant, ut nisi vites tegminibus opacentur, velut halitu flammeo fructus urantur. Cic. 1. de nat. deor. Sunt autem stellæ naturæ flammæ. Catull. de com. Beren.

Flammeus ut rapidi Solis nitor obscuretur.

¶ Interdum & flammeum dicimus, quod flammæ colorem referens, hoc est, ardens & lucidum: unde flammearii dicti sunt, qui flammeum colorem tingebant, ut violarii, qui violaceum.

Flāmēum, i. Hermolao genus est veli lutei, seu crocei, quod à novæ nuptis gestabatur. { κροκίον, πῖλον. GALL. Un voile jaune, qui portoit les nouvelles épouses. ITAL. Velo portato dalle spose. GERM. Ein gattung eines gälben schleiers so vor zeiten die bräut eintrags nach der hochzeit trugen. HISP. El antifaz amarillo de la novia. ANGL. A tippit. } Sic dictum, quod eo assidue utebatur Flaminica, id est, Flaminis uxor. Et quia Flaminii non erat permittum cum uxore divortium facere, institutum est, ut etiam novæ nuptæ hoc amicali genere uterentur boni ominis causa, & in signum indissolubilis conjugii. Lucanus de Maria iterum nubente Catoni,

Lutea demisso velarunt flamma vultus.

Plin. lib. 12. cap. 8. Lutei video honorem antiquissimum in nuptiis flammeis totum sceminis concessum. ¶ Hujus diminutivum est Flammeolum. Juven. Sat. 10.

— sedet illa parato

Flammeolo.

Flāmēārūs, ii: Insector flammei coloris, qui flammeum colorem facit. { GALL. Teinturier d'escarlatte. ITAL. Tintore di colore di grana di scarlatto. GERM. Ein färbet solcher schleier. HISP. Tintores di grana. ANGL. A dier of scarlett. } sicut violarius, coloris violæ tinctor, aut certè flammeorum confector, aut venditor: quo amicali genere novæ nuptæ utebantur, κροκυθαυσιός. Plaut. in Anul. Cinifiones, patagarii, industarii, flammearii, violarii, &c.

Flāmēōlus, quod flammæ colorem habet, dilutiorem tamen, φλόγιον. Col. lib. 10.

Pressaque flammeola rumpatur fscina caltha.

Flammo, as, Incendo, inflammo: & per metaphoram, incito, exacu. { להל lahát, תבערה bibbir, תדליק bidhlik, תסיח hesith. Φλογος, παρησυω. GALL. Ietter flamme, flamboyer. ITAL. Infiammare, gitar fiame lampeggiare. GERM. flammen gäben. Item, Entzündet brünstig machen. HISP. Encender en llamas. ANGL. To handle, to kindle flammes or fier. } Tacit. lib. 18. Namque omnes exercitus flammaverat arrogantia venientium à Vitellio militum, quod truces corpore, horridi sermone, cæteros ut impares irridebant. Idem lib. 20. Hic inter se vocibus insistentis flammavere insuper allatæ à Vespasiano literæ. ¶ Interdum flammare, absolutè legitur pro exardere. Unde flammaria lumina dicuntur, è quibus quidam quasi flammæ color emicat, quod iratis accidere solet. Virg. 3. Georg.

Exsilit in siccum, & flammaria lumina torquens, Savit agris.

¶ Hinc componitur Inflammo, quod est incendo. Cic. Curt. Non feci inflammandi tui causa, sed testificandi amoris mei.

Flammāndus, flammā urendus. Tacitus lib. 15. Aut crucibus affixi, aut flammāndi.

Flammatus, a, um: Incensus, incitatus. { להל lohét, דלק dolék. Φλογος, φλογος. GALL. Rouge comme feu, enflammé. ITAL. infiammato. GERM. Entzündt. HISP. Encendido en llamas. ANGL. Glowing redde, inflammed. } Virg. 1. Æneid.

Talia flammato secum dea corde volutans.

Flammatus Jupiter, id est, flammam dextra manu tenens pro sceptro: ita enim apud antiquos pingebatur. Cic. 1. de Divin.

Principio atherio flammatus Iuppiter igni
Vortitur, &c.

Hämmfescerē, est accendi, & flamma corripit. ἔσθλη *lachát*, *phí* *da-lák*. φλογίζω. GALL. S'enflamber. ITAL. Inflammarsi. GERM. Flammend oder feurig werden. HISP. Encenderse en llama. ANGL. To waxe to a flame. }

Flammifer, a, um : Flammam afferens, exurens, plus æquo calefaciens, inflammans. ἔσθλη *melahét*. φλογίζω. GALL. Portant flammes, flamboyant. ITAL. Che abboruscia, che apporta flamma. GERM. Flammengäbert, das feurig vnd stammend macht. HISP. Cosa que trae llama. ANGL. That bringeth, a flame. } Cic. 4. Acad. Fer mihi auxilium, pestem abige a me, flammiferam hanc vim quæ me excruciat.

Flammiger, a, um : ut, Sol flammiger. Valer. 5. Argon.

Flammigētārē, Flammam emittere. Gell. lib. 17. cap. 10. Interdiu fumarē Ætnam, noctu flammigerare : aliàs legitur, *Flammigare*, & correctius.

Flammigēnā, x : E flamma genitus. φλογίζω.

Flammivōmūs, a, um : quod flammam vomit. πυρεκβόλος.

Flamoniū, flamonius, honor qui datur Pontifici, flaminium. Gloss. lfid.

Flāndria, x. Regio est in finibus Belgarum, ad littora Oceani Septentrionalis posita : in qua sunt urbes insignes Gandavum & Brugæ. *Flandres*.

Flasca, lfid. lib. 20. cap. 6. Flasca à Græco vocabulo dicta. Hæ pro vehendis ac recondendis phialis primum facta sunt, inde & nuncupata sunt. Postea in usum vini transierunt, manente Græco vocabulo, unde & sumpterunt initium. Dicitur &

Flasco, nis, masc. g. } GERM. Flasche. GALL. Flacon. HISP. Flascon. }

Flātor, Flātūs : vide Flo, as,

Flāvō, vide Flāvius.

Flāvīa familia, à flavidine capillorum dicta, quæ tres continuos Romano populo Imperatores dedit, Vespasianum, Titum, & Domitianum.

Flāvīa colonia, Palæstinae urbs, primum ab Herode condita, & in gratiam Tiberii Cæsaris, Cæsarea appellata. Postea deducta eò à Flavio Vespasiano colonia, Flavia appellata est. Author Plin. lib. 5. cap. 13. }

Flāvīalls, ut Flavialium collegium, apud Suet. in Domitiano, assidentibus Diali sacerdote, & collegio Flavialium pari habitu.

Flaviobriga, φλαβιόβριζα. Oppidum Vardulorum in Hispania citeriori: cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 20.

Flaviopolis, φλαβιόπολις. Thraciæ oppidum, in eo loco conditum, ubi antea Zela fuerat. Author Plin. lib. 4. cap. 11.

Flāvīx, vide Flo.

Flāvius, φλάβιος. Norici oppidum est, apud Plin. lib. 3. cap. 24.

Flāvīnium, locus Italiæ in Sabinis sub Soracte monte. Vide Serv. in illud Virg. 7. Æneid.

Hi Soractis habent arces, Flaviniæque arva.

Flāvīx, prisca Latinis sunt thesauri. M. Varro apud Gell. cap. 10. lib. 2. ait, quos Thesaurus Græco nomine appellaremus, prisca Latine flavissas dixisse, quod in eos non rude æs, sed stata, signatæque pecunia conderetur. Non. cap. 2.

Flāvōna, φλαβών. Ptolemæo. Oppidum est Illyrici, apud Plin. lib. 3. cap. 21.

Flāvūs, a, um : à flammâ. Color ex viridi & rufo & albo concretus : hoc est, fulvo clarior, qualis est color auri, & mellis, & aristarum, quom jam maturerunt. ἄδρον *adhôn*. ξαυδός. GALL. Jaune. ITAL. Biondo, di color d'oro. GERM. Galt. HISP. Ruvio d'oro. ANGL. Bright yealow lik a womani beare. }

Flāvūque de rubro promere mella cado.

Flāvus crinis. Virg. 5. Æneid.

Nondum illi flavum Proserpina vertice crinem
Abstulerat.

Flavi capilli. Ovid. lib. 2. Fast.

Forma placet niveusque color, flavique capilli.
Virg. lib. 1. Georg.

neque illum
Flava Ceres alto nequicquam spectat Olympo.

Ubi Servius, Flava Ceres dicitur propter aristarum maturitatem.

Flāvus, genus veltis. Lege Latus clavus.

Flāvō, es, ui : Flāvus sum, hoc est, ejus coloris cujus est aurum. ἄδρον *adhâm*. ἄδρον *hittheadham*. ξαυδός. GALL. Jaunir, de venir jaune. ITAL. Biondeggiare, essere biondo, di color d'oro. GERM. Galt sein. HISP. Ser ruvio d'oro. ANGL. To be yealow. }

Col. lib. 2. cap. 21. Sed æqualiter flaventibus jam satis, antequam ex toro grana induriscant, cum rubicundum colorem traxerunt, mellis faciendâ est. Virg. 2. Georg.

Turbidus & torquens flaventes Ister arenas.

Idem 10. Æneid.

Tu quoque flaventem prima lanugine malas
Dum sequeris Cytium, &c.

Id est habentem flaventes malas.

Flāvescerē, est flavum fieri. ἄδρον *adhâm*. ἄδρον *hittheadham*. ξαυδός. GALL. Jaunir, de venir jaune. ITAL. I venir biondo, di color d'oro. GERM. Galt werden. HISP. Venir ruvio, d'oro. ANGL. To waxe yealow or of golden colour. }

Virg. 4. Eclog.

Molli paulatim flavescet campus arisa.

Herbulæ spicas imitatae, inanibus aristas, ante messem flavescunt. Quintil. lib. 1. cap. 3. Plin. lib. 9. cap. 35. Flavescunt tamen & illæ (margaritæ) senecta.

Flēctō, is, xi, xum, à fluctu. Torqueo, insecto, moveo. ἔσθλη *caprhâb*, *barâch*. *ἔσθλη* *havâb*. καμπύλω, κάμπω. GALL. Flechir, ployer, torde, courber. ITAL. Piegare, torcere. GERM. Biegen/krummen. HISP. Doblegar d'inclinar. ANGL. To bowe, to bende. }

Plin. lib. 11. cap. 45. Elephanteus poplites intus flectit hominis modo. Flectere iter aliquod, est cursum eò dirigere, vel iter instituere. Liv. lib. 8. ab urbe, ad Privernum cos. flectit iter. Idem lib. 5. Quod ubi parum processit, ad Brundisium flectit iter, prodi id oppidum ratus. Suet.

Galapini Pars I.

in Tib. cap. 20. Flectere in Capitolium (de triumphante.) Flectere Leucaten, pro Dirigere cursum ad Leucaten. Cic. ad Attic. lib. 5. Actio maluimus iter facere pedibus, qui incommodissimè navigassetus : & Leucaten flectere molestum videbatur. Ovid. Eleg. 5. lib. 1. Trist.

Fleximus in levum cursus.
Senec. cap. 15. de consol. ad Marc. Flente populo Romano flectit vultum Tiberius. Idem cap. 9. de tranquill. Flectendum est interius in Circi spatii. Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist.

— socios ad publica carmina flectit.
Flectere promontorium, καμπύλω ἀκρωτήρ, i. circum promontorium cursum flectere & navigare. Cic. de Divin. Qui navigant, in flectendis promontoriis ventorum mutationes maximas sæpe sentiunt. Apud Priscianum Ennius, Leucaten campant. } Per translationem, flectere animum, est vincere & comprimere. Terent. in Hecyr. Istuc est sapere, qui ubicunque opus sit, possit animum flectere. Sueton. in Calig. cap. 9. sive 10. Tumultuantes milites, & in futorem usque præcipientes, solus conspectu suo flectit. } Flectere aliquem precibus, est aliquem exorare, commovere, & in nostram sententiam adducere. Cic. 4. Acad. Si te oratio Luculi flectit, quæ est habita memoriter. } Flectere verbum de Græco. Gell. lib. 4. cap. 3. Hoc vocabulum est de Græco flexum. } Hujus composita sunt, Circumflecto, Deflecto, Insecto, Reflecto, Offlecto. Vide suis locis.

Flēxūs, particip. ἔσθλη *caprhâb*. καμπύλω, κάμπω. GALL. Ployé, flechi, tourné. ITAL. Piegato, torto. GERM. Gebogen. HISP. Doblegado, inclinado, plegado. ANGL. Bowed, bended. }

Ovid. lib. 4. Met. flexumque genu submitit.

Tacit. lib. 3. Cæsar flexo in mæstitiam ore, suam invidiam tali morte quatit, &c.

— Flexas ad mitius iras.
Ovid. Eleg. 5. lib. 3. Trist.

Ad fratrem casu lumina flexa tulit.
Ibid. Eleg. 9. Flexo genu succubuisse (de supplice.) Idem Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Vitta potest flexo succubuisse genu.
Flēxūs, us : Curvatio, insectio. ἔσθλη *écheph*. λυγισμός, κάμπω. GALL. Flechissement. ITAL. Piegata. GERM. Zug / wendung. HISP. Plegadura. ANGL. A bowing, or bending. }

Quintil. lib. 7. cap. 2. Propter flexus capillorum, pars est summa capitis, scilicet vertex. Idem lib. 9. cap. 2. Qui cursu parum valent, flexu eludunt. }

In circo ad metas, ubi insectebatur curriculum, flexus dicebatur, à Græcis καμπύλω, ut & in stadio : & ipsa quoque flexio & lustratio metæ, flexus vocabatur. Plaut. Menach. sc. 2. a. 5. Agite equi, facite sonitus ungarum appareant cursu celeri : facite in flexu sit pedum pernicitas. In lustranda autem curru meta, in ipsoque flexu maxima aurigandi industria erat, maximumque periculum imperitix. Perf. Satyra 3.

Et meta quam mollis flexus & unda.
Flexus ætatis, quum ætas vergere incipit, & inclinari. Cic. in Proæm. de Orat. Si infinitus forensium rerum labor, & ambitionis occupatio decursu honorum etiam ætatis flexu constitisset. Sic apud Tacit. lib. 21. Flexus autumnus est, quum arum vergere incipit, & inclinari. Item, Mille flexus & artes in defendendo. Quintil.

Flexio : Flexus, anfractus. ἔσθλη *écheph*. κάμπω, κάμπω. GALL. Flechissement, tournoyement, courbement. ITAL. Piegamento, inchinamento, torcimento. GERM. Biegung. HISP. Plegadura, obra de doblegar d'inclinar. ANGL. A bowing, or bending, a turning. }

Cic. in Orat. Idem in Pis. Quos tu mæandros, dum omnes solitudines persequeris : quæ diverticula, flexionesque quæfisti ?

Flēxibills, e, quod torqueri, & facile in quamvis partem curvati potest, tenerum, molle. ἔσθλη *caprhâb*, λυγισμός. GALL. Facile à flechir, ployable. ITAL. Pieghervole, facile da piegare. GERM. Biegig / das sich gern bucken oder biegen läßt. HISP. Lo que se puede doblegar. ANGL. Easie to bowe or bend or wreith. }

Ovid. 3. Amor. Nobis flexibiles curvantur Apollinis arcus.

Cic. pro Milone, Nihil enim est tam molle, tam tenerum, tam aut fragile, aut flexibile, quam voluntas erga vos, sensusque civium, Idem 3. de Orat. Nihil est tam tenerum, tam flexibile, neque quod tam facile sequatur quocunque ducas, quam oratio. }

Flexibilis ætas, per translationem, pro molli & tenera, quæque facile flecti potest in quamcunque partem. Cic. ad Brutum, Videtur in eo esse bona indoles, sed flexibilis ætas, multique ad depravandum parati.

Flēxills, e : Flexibilis. ἔσθλη *caprhâb*, λυγισμός. GALL. Facile à flechir. ITAL. Pieghervole. GERM. Biegig. HISP. Lo que se puede doblegar. ANGL. Easie to bowe, or wreith. }

Plin. lib. 11. cap. 37. Sed quibus cervix è multis, vertebratiffique orbiculatim ossibus flexilis ad circumspectum articulorum nodis jungitur. Ibidem, Item omnium auriculæ ad nates, quæ modicum eminent, flexili mollitia. Cornu flexile. Ovid. 5. Metam.

Flēxuōsūs, a, um : quod varios, vel multos habet flexus, tortuosus. ἔσθλη *caprhâb*, καμπύλω, κάμπω. GALL. Tortu, qui va en tournoyant. ITAL. Di molti giri, torto in giro. GERM. Voll frummen / oder tencfen. HISP. Doblegable, doblegado, plegado. ANGL. That hath many turnings or windiges. }

ut, Flexuosa vitis, Cato de re rustic. cap. 33. Plin. lib. 9. cap. 20. Hæc omnia flexuosa corporum impulsu in mari vertuntur, ut serpentes terra. Flexuosus vultus hirundini. Plin. lib. 10. cap. 24. Cic. 2. de nat. deor. de auditu loquens, Flexuosum iter habet, ne quid intrare possit, si simplex & directum pateret. Plin. lib. 11. cap. 37. Hominique flexuosissimis orbibus.

Flēxuōsē, adverbium. ἔσθλη *caprhâb*, κάμπω. GALL. Tortuement, en flechissant, en tournoyant. ITAL. Tortamente. GERM. In die frumme. HISP. Doblegablemente. ANGL. Crookedlie, winding in and out. }

Plinius lib. 10. cap. 35. Si flexuosè volitet flamma.

Flēxānīmā oratio dicitur quæ animum flectere possit. ἔσθλη *caprhâb*. Cic. 2. de Orat. Sed tantam vim habet illa quæ rectè à bono Poëta dicta est

est flexamina, atque omnium regina rerum oratio, ut non modò inclinantem erigere, aut stantem inclinare, sed etiam adversantem & repugnantem, ut imperator bonus ac fortis, capere possit.

Flexumines, Equites Romani erant, à flexendis equis dicti. Plin. lib. 33. cap. 2. Quinetiam ipsum Equitum nomen sæpe variatum est: in his quoque qui ad equitatum trahebantur, Celeres sub Romulo, regibusque appellati sunt: deinde flexumines, postea trofili, quam oppidum in Tuscia citra Volturnum passuum IX.M. sine ullo peditum adjumento cepissent.

Flexura: Flexus, curvatio. ξ ἄρον *échef. σφοδρῆ, καμπή, λυγισμα.* GALL. *Ployement, flechissure, courbement.* Item, *de sjour de rue.* ITAL. *Tortura, piega.* GERM. Ein *biegung, trumme.* HISP. *Plegadura.* ANGL. *A bowing or bending, a wrething.* Colum. lib. 5. cap. 5. Proxima deinde putatione melius existimat Celsus ferro abstineri, ipsosque coles in modum coronæ contortos arbori circumdari, ut flexura materias profundat. Sueton. in *Neron. cap. 38.* Offensus deformitate veterum ædificiorum, & angustiis flexurisque vicorum incendit urbem, &c.

Flexilòquis, λελίας, ἀμειλίχης: Qui ambigua & obscura loquitur, dubius, ambiguus. Cic. 2. *de Divin.* Tuis enim oraculis Chrysippus totum volumen implevit, partim fallis (ut ego opinor) partim casu veris, ut sit in omni ratione sæpissimè, partim flexilòquis, & obscuris, ut interpret egeat interprete.

Flexipes, edis, qui flexos curvosque pedes habet. βλαυός. Ovid. 10. *Metam.*
Vos quoque flexipedes hedera.
 Sic in MSS. in editis tamen libris *flexibiles.* Hedera errans flexis pedibus ac flagellis perrepens.

Flegmīnā, sive, ut alii scribunt, **Flemina**, dicuntur à Flegto, quum ex labore viæ sanguis effluit circa talum. Plaut. *Epid.* Dum te sequor, præ lassitudine invaserunt miserum in genua flegmina.

Fleo, es, eui, etum, à κλάω. Lacrymas emitto, fletum facio, lacrymor. ξ ἄρον *bacháh, פדד saphadh, δακρύω, κλάω.* GALL. *Pleurer, se plaindre en pleurant, verser des larmes.* ITAL. *Lacrimare, piangere.* GERM. *Weynen/ greinen.* HISP. *Llorar hechando lagrimas.* ANGL. *To weep, to waill.* Ovid. 2. *de remed. amor.*
Vt fletent, oculos erudière suos.
 Idem in *Ibis,*
Non patitur miseri funera flere viri.
 Cic. 3. *Verr.* Flebat uterque non de suo supplicio, sed pater de filii morte, de patris filius. Ovid. *Eleg. 3. lib. 4. Trist.*
Fleque meos casus. Est quadam flere voluptas.
 Idem *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*
Non aliter flevi (patrem) quam me fleturus ademptum ille fuit.
 Plaut. *Capt. sc. 2. a. 1. H. Ne fle. E. Egone illum non fleam? Ego illum non defleam.* Idem *Pseud. sc. 1. a. 1. Nisi tu illi drachmis flevoris argenteis.* Ovid. *Eleg. 11. lib. 5. Trist.*
Carnifici fortuna potest mea flenda videri.

Fletur, impersonale. ξ ANGL. *They weep.* Ter. in *Andr.* In ignem posita est, fletur. Silius lib. 5. Longo ævo fletur. Compositum, Defleo, quod est flendo deploro, καταδύκεω, δόλοφύρομαι. Cic. lib. 1. *Tuscul.* Non exercitu amisso nudus in servorum fetrum & manus incidisset, non liberi defletu, non fortunæ omnes à victoribus possiderentur.

Fleus, participium. ξ ἄρον *bochéh, פדד saphédh, κλάω, δακρύω.* GALL. *Qui pleure, pleurant.* ITAL. *Chi piange,* GERM. *Weynend.* HISP. *El que llora.* ANGL. *Weeping.* Ovid. 1. *Trist.*
Vxor amans flentem fleus acrius ipsa tenebat.
 Fleturus. Idem 4. *Trist.*
Non aliter flevi, quam me fleturus ademptum ille fuit.

Fletus, aliud participium: Deploratus, defletus, cujus causa fletur. ξ ἄρον *nispádh, δειδακρυόω.* GALL. *Regretté.* ANGL. *Weeped for, bewailed.* Virg. 6. *Aeneid.*
Hinc multum fleti ad superos, belloque caduci.
 Id est, nobiles & conspicui, quorum mortem magna lamentatio sequitur.

Fletus, substant. ejulatus, lacrymæ, lacrymatio. ξ ἄρον *bechi, פדד bachút, κλαυμός.* GALL. *Pleur, plainte accompagnée de larmes.* ITAL. *Pianto, rammarico.* GERM. *Weynung.* HISP. *Lloro, obra de llorar con lacrymas.* ANGL. *A weeping.* Cic. *ad Ter. lib. 14.* Id quod ego maximo cum fletu legi. Idem *pro Rose. Amer.* Quod Amerinis usque eò visum est indignum, ut urbe tota fletus, gemitusque fieret. Quint. lib. 5. cap. 11. An verò me de incommodis vitæ disserentem non adjuvabit earum persuasio nationum, quæ fletibus natos, lætitiâ defunctos prosequuntur?

Flebilis, e, quod dignum est ut defleatur. ξ ἄρον *πλόδακρυ, δακρυόδης.* GALL. *Plein de pleurs, qu'on doit pleurer, ou qui incite à pleurer.* ITAL. *Pieno di pianto, degno d'esser piangato & lamentato.* GERM. *Beweynlich, würdig zubeweynen.* HISP. *Cosa digna de ser llorada.* ANGL. *To be weeped for, lamentable.* Horat. lib. 1. *Carm.*
Multis ille quidem flebilis occidit:
Nulli flebilis, quam tibi Virgili.
 Cic. 11. *Philip.* Ponite ante oculos P. C. miseram quidem illam, & flebilem speciem, sed ad incitandos animos vestros necessariam. Ovid. *Eleg. 1. lib. 5. Trist.*
Flebilis ut noster status est, ita flebile carmen.
 Idem *Eleg. 4. lib. 3. Trist.*
Occurrit regi flebilis umbra suo.
 Senec. cap. 10. *de consol. ad Marc.* Flebilis est tota vita. Idem *ep. 89.* Docent qui sint flebiles modi, doce me, flebilem vocem emittam. Catullus *de com. Beren.*
Sed fratris cari flebile dissidium.

Flebilliter, adverb. Miserabiliter. ξ ἄρον *πλωλικώς, πινδικώς.* GALL. *En pleurant, tristement.* ITAL. *Piangendo, dolentemente.* GERM. *Beweynlich/ mit Flagen vnd weynen.* HISP. *Llorando y gemiendo.* ANGL. *Lamentably, sorowfullie.* Cic. 2. *Tuscul.* Vide quam fle-

biliter respondeat. Liv. 1. *ab Vrbe*, Solvit crines, & flebiliter nomine sponsum mortuum appellat.

Flevo, Rheni fluminis ostium, ut scribit Pompon. Mela lib. 3. Plin. lib. 4. cap. 15. Alterum ostiorum Rheni Fleuvum: alterum Helinium appellatum scribit. ξ Einer von den ausgängen des Rheins / jetzt du wal genennet. ξ Corn. Tacit. lib. 3. Fleuvum castellum esse ait prope Rheni in Oceanum exitum, à quo ait sumptum nomen, quòd alveo daretur: aut certe prius ab alveo natum, in castello retentum est.

FLIGO, is, xi, ctum: Antiquissimi usi sunt pro Percutio. ξ ἄρον *hich-cháh, פדד.* GALL. *Frapper, donner coups.* ITAL. *Percuotere.* GERM. *Schlagen/ streich geben.* HISP. *Herir.* ANGL. *To afflict, to beat.* Liv. *Andr. in Egistho*, ut citat Nonius, Ipse se in terram laucius fligit cadens. Accius, Stipem funditus fligi juber. ξ Hujus composita sunt Affligo, Confligo, Infligo, & Profligo, quorum significationes vide suis locis.

FLICTUS, verbale, lectus. ξ ἄρον *machchéh, פדד, פדד.* GALL. *Coup, frappeement.* ITAL. *Ferita.* GERM. Ein *streich.* HISP. *Herida.* ANGL. *A stroke, a stirpe.* Sil. lib. 1.
 ——— *galea horrida flictu*
Adversa ardescit galea.
 Virg. 9. *Aeneid.*
Dant sonitum galea flictu, pugna aspera surgit.
 Quo in loco Servius putat dictum esse flictu, pro afflictu, per aphæresin.

FLICTIM (unde efflictum) Adverb. apud Diomedem *Grammat. lib. 1.*

FLO, as, aui, atum, à φλάω. Spiro. ξ ἄρον *naphách, פדד naphách, פדד naphách, פדד naphách.* GALL. *Souffler.* ITAL. *Spirare, soffiare.* GERM. *Blasen.* HISP. *Soplar, respirar.* ANGL. *To blowe.* Plin. lib. 27. cap. 24. Hinc enim si flaverit circa brumam, exurit frigore, arefaciens. Cæsar *bell. Gall.* Quòd Corus ventus navigationem impedièbat, qui magnam partem omnis temporis in his locis flare consuevit. Cic. *Attic. lib. 7.* Bellè nobis flavit ab Epiro lenissimus Aufter. Gell. cap. 2. lib. 1. Inanes glorias flare (aliàs efflare,) id est, spirare. ξ Flare simul & forbere. Proverbium, quum quis duabus rebus diversissimis, naturâque disjunctis, eodem tempore operam dare velit. Plaut. *Mof.* Simul flare, forberèque haud factu facile est: ego hinc esse, & illic simul haud potui. ξ Aliquando Flare, fundere est, & constare, quòd æs, sive argentum, flando, hoc est, flatu calefaciendi fundatur. ξ ἄρον *natách, פדד tsaráph, פדד.* Hinc flatum æs, & flata pecunia dicitur. Gellius cap. 10. lib. 2. Flata signatâque pecunia. ξ Hujus composita sunt Afflo, quod est ad aliquid spiro. Cic. in *Catonis*, Quum admiraretur Lyfander & proceritates arborum, & directos in quæcuncumque ordines, humum subactam atque puram, & suavitatem odorum qui afflarentur à floribus. ξ Per translationem Lactant. lib. 7. Non vidisse, nec comprehendisse Philosophos veritatem, sed ita leviter odoratos, ut tamen unde odor ille sapientiz tam suavis, tam jucundus afflaverit, nullo modo senserint, id est, advenerit, vel aspersus sit. Virg. 1. *Aeneid.*
 ——— *namque ipsa decoram*
Casariem nato genitrix, luménque juventa
Purpureum, & lato oculis afflarat honores: i. e. afflando deditur. Difflo, flatu dispergo, disturbo. Plaut. in *Milit.* Cujus tu legiones distillavisti spiritu. Lucil. lib. 26. Pars distillatur vento, pars autem obrigetur frigore. Deflo, deorsum, vel valde flo. ξ ἄρον *פדד.* Varro, Vn flitile, eo quòd est levissimum ad summum deflatum, ut trajiciant in alia vasa. Inflo, turgesfacio, quales sunt utres vento distenti, ξ ἄρον *פדד.* Inflare calamos, vel tibias, est calamis, vel tibias canere: quia hujusmodi instrumenta sonum non edunt, nisi flatu expressum. Virg. 6. *Eclor.*
Tu calamos inflare leves, ego dicere versus.
 Item, Flare quoque & flati tibia dicitur. Ovid. 4. *1. ast.*
Protinus inflexo Berezynthia tibia cornu
Elabit.

Ibidem,
Turiosâque tibia flatur.
 Per metaphoram, Inflari accipitur pro superbire, & arrogantia turgescere. Cic. lib. 7. *Tusc. quæst. 2.* Si igitur inflatus, & tumens animus in vitio est: sapiens autem animus semper vacat vitio, nunquam turgescit, nunquam tumet. Inflatio, ξ ἄρον *פדד.* Perflate, flando percutere, flatu implere, vel commovere, ξ ἄρον *פדד.* Virg. 1. *Aeneid.*
 ——— *& terras turbine perflant.*
 ξ Reflo, contrâ spiro, ξ ἄρον *פדד.* Cic. 1. *Tusc.* Sin autem resstantibus ventis rejiciemur, tum eodem paulò tardius referamur necesse est. Idem lib. 1. *Offic.* Nam quum prospero flatu ejus utimur, ad exitum provehimur optatos: & quum reslaverit, affligimur. ξ Sufflare, idem quod flare, seu flando turgesfacere, ξ ἄρον *פדד.* Nonius, Sufflatum dicitur tumidum, & quasi vento quodam latius factum. A verbo Sufflo, fiunt alia duo composita, Inlufflo, Exlufflo, quæ vide suis locis.

FLATUS, us: Spiritus, ventus, flamen. ξ ἄρον *ruách, פדד mappách, פדד.* GALL. *Soufflement.* ITAL. *Fiato, soffio di vento.* GERM. Ein *blaas/ wind.* HISP. *Obra de soplar viento.* ANGL. *A blowing, wing.* Cic. in *Arato,*
Aram quam flatu permulcet spiritus Austris.
 Et paulò post,
Æstiferos validis erumpit flatibus ignos.
 Idem 1. *Offic.* Quum prospero flatu judiciorum utimur. ξ Pro vento secundo. Quintil. Si fuerit flatus (id est, ventus secundus,) danda vela sunt.

FLAMEN, inis, neutri generis. Flarus dicitur, à Flo, flas. ξ ἄρον *ruách, פדד mappách, פדד.* GALL. *Soufflement.* ITAL. *Soffiamento.* GERM. Ein *blaas/ oder wind.* HISP. *Obra de soplar, soplo.* ANGL. *A blowing, a gale of wind.* Horat. lib. 3. *Od. 19.*
 ——— *cur Berezynthia*
Cessant flamina tibia?
 Virg. 10. *Aeneid.*
 ——— *sen flamina prima*

Quum deprehensa fremunt sylvis, & caca volutat
Murmura, venturos nautis prudentia ventos.

Ovid. 13. Metam.

— Nulla aut contraria classi

Flamina erunt.

Flabellus: Spirabilis. ἄνεμος, πνεύμα. GALL. soufflable, qu'on peut souffler. ITAL. Che si può soffiare. GERM. Blästig, lustig. HISP. Cosa que se sopla à puda soplarlo. ANGL. Blowena asilie. Cic. I. Tusc. Nihilne aut humidum quidem, aut flabile, aut igneum? Flabile dixit pro aërio.

Flabarius, custos porcorum. Gloss. Isid. ||

Flabrum, i, vel potius, Flabra, orum, pluraliter tantum (ut Servius docet) à verbo Flo, as: sunt flatus, vel flamina ventorum. ἄνεμος, πνεύμα. GALL. Esventement, éventoir, soufflement. ITAL. Soffio di venti. GERM. Bläst. HISP. El sople à viento. ANGL. A flapper for wind. Propert. lib. 2.

— Neque hic Bore a flabra, neque arma timet, id est, flatus.

Virg. 2. Georg.

Ergo non hyemes illam, non flabra, nec imbres
Convellunt.

Flabellum, i, diminut. Instrumentum quo ventulum æstate excitamus refrigerandi causa, quo etiamnum Itali plurimum utuntur. ἄνεμος, πνεύμα. GALL. Esventoir, de quoy on s'évente par temps de chaleur. ITAL. Sventole. GERM. Ein wädel mit dem man ein luste macht so einem heis ist. HISP. Avanillo. ANGL. A flapper to gather wind in tyme of heat. Terent. in Eunuch. Heus, inquit, Dore cape hoc flabellum, & ventulum huic sic facito, dum lavamur. Ovid. de Arte amandi, Proficit & tenui ventos movisse flabello.

Ver. Dict. Flabellum, muscarium, scilicet quo muscas abigimus, & statum facimus: & dicitur à flabrum. || Flabellum seditionis per translationem. Cic. pro Flacco, Cujus lingua, quasi flabello seditionis illato, est egentium concio ventilata.

Flabellifer, adjectivum. ἄνεμος, πνεύμα. GALL. Qui porte l'éventoir. ITAL. Chi porta ventaglio. GERM. Wädelträger. HISP. El que trae el avanillo. ANGL. That beareth a flapper. Plaut. Trinum, flabelliferæ, sandaligerulæ, Cantrices, cistellatrices, nuntii, renuntii.

Flator, is, ab antiquis dicebatur quem nos tibicinem vocamus: ab infatu tibiarum deducta appellatione: author Festus. ἄνεμος, πνεύμα. GALL. Trompette. ITAL. & HISP. Trompeta. GERM. Ein bläser trommeter. ANGL. He that bloweth, the trumpet. Apud Pompon. de origine juris, D. lib. 1. pro corrafore & constatore ponitur: ut, Triumviri monetales æris, argenti, auri flatores.

Flatura, à quo fit constatura: apud Plin. χονδρος. Julius Firmicus Matheseos lib. 6. Falsarios facient, aut qui pecunias publicas statutarum adulteras artifices imitentur.

Flaturarius, qui flando aliquid conficit, χονδρος, constator. Gloss. Scal. in Manil. citat hæc: in veteri inscriptione Romæ.

FLATURARIUS, AURI. ET. ARGENTI. MONETAR.

Item in alia:

C. SETILIUS. ONESIMUS. FLATURAR. DE. VIA. SAC.

Flatularii, non flaturarii editum est in lib. 6. de fals. mon. in Cod. Theodosii.

Flavidus, flavus, apud Plin. lib. 18. cap. 13. Sed flaccidus commodè legitur.

Flavissæ, vocabulum antiquum, quo ut Varro existimat, veteres Latini id appellabant, quod Græci thesaurum. Varro in epist. ad Serv. Sulpit. Quintum Valerium Solanum solitum dicere, quos thesauros Græco nomine appellarem, priscos Latinos flavissas dixisse, quod in eas non rude æs argentumque, sed flata signatæque pecunia conderetur. Ex Nonio & Gellio lib. 2. cap. 10. Vide Favissa.

Floccæ, vini, uvarum purgamenta, hoc est, fæx vini ex vinaceis expressa: sicut Fraces olivarum. ἄνεμος, πνεύμα. GALL. Lie de vin. ITAL. Feccia de vino. GERM. Tresterwein. HISP. Hezes del vino. ANGL. The lies of wyne, or dreggis. Gell. lib. 11. cap. 7. Item flocces audierat prisca voce significare vini fæcem è vinaceis expressam, sicuti fraces ex oleis. Cæcil. Ædepol, ego neque florem, neque flocces volo mihi: vinum volo mihi, vinum volo. Gell. Apludam edit, & flocces bibit.

Floccus, i, Lanarum particula divisa à velleribus inutiliter evolans.

ἄνεμος, πνεύμα. GALL. Vn lopin ou floquet de laine, qui vole en l'air, ou s'attache en quelque part. ITAL. Fiocco di lana à d'altro. GERM. Wollstuck / kleine fäztle die von der wollen stieben. HISP. Floco como de lana à cosa semejante. ANGL. A Locke of woll. Varro, Diligentiores tegeticulis subjectis oves tondere solent, ne qui flocci intenteant.

In vestibus item flocci dicuntur lanæ particulæ eminentiores, quæ filum tegunt. Unde Celsus signa mortiferi morbi esse scribit, si quis in febre & acuto morbo manibus in veste floccos legit (quod Græci κροκιδίζεν appellant) fimbriæve diducit. Plin. lib. 10. cap. 33. Hirundines nidum mollibus plumis floccisque consternunt. Et quia floccus res est nullius pretii, factum est, ut dicamus Floccifacio, & Floccipendo, pro contemno, & in nulla æstimatione habeo. ἄνεμος, πνεύμα. Plaut. in Epid. Dum tibi ego placeam, atque obsequar, meum tergi floccifacio. Idem Cure. sc. 3. a. 5. Neque ego te floccifacio, ne me territes. Idem Most. sc. 1. a. 1. Neque quod dixi flocci æstimat. Ter. in Eunuch. Invidere omnes mihi, mordere clanculum, ego non floccipendere. Idem autem significant, Floccifacere aliquem, & non facere flocci, divisa compositione. Cic. ad Attic. lib. 4. Totam denique Rempubl. flocci non facere. Idem ad eundem lib. 13. Hoc ipsum quantum acceperit, prorsus aveo scire: nec tamen floccifacio.

Flocculus, diminutivum. ἄνεμος, πνεύμα. GALL. Vn lopinet ou floquet. ITAL. Picciolo fiocco. GERM. Wollstucklein. HISP. Pequeno flocco. ITAL. A little Locke of woll, a floke. Plin. lib. 16. cap. 7. Nascuntur in robore pilulæ nucibus non absimiles, intus habentes flocculos molles, lucernarum luminibus aptos: nam & sine oleo flagrant.

Floræ, æ, Dea quædam à Romanis in honore habita, quam floribus præesse volebant. Hanc meretricem fuisse aiunt, quæ quum magnas opes corporis quæstu quævisset, populum Romanum scripsit hæredem, certamque pecuniam reliquit, cujus ex annuo sænore suus na-

talis dies celebraretur editione ludorum, quos appellant Floralia, sive ludos Florales. Quod quia Senatui flagitiosum tractu temporis videbatur, ab ipso nomine argumentum sumi placuit, ut pudendæ rei quædam dignitas adderetur: deam finxerunt esse quæ floribus prælit, eamque oportere placari, ut fruges cum arboribus, aut vitibus bene prosperèque florescerent. Celebrabantur illi ludi omnium cum lascivia conveniente memoriæ meretricis: præter verborum licentiam nudabantur flagitante populo meretrices, quæ mimarum functæ officio, in conspectu multitudinis ad satietatem usque impudicis motibus & moribus detinebantur. Hæc à Græcis χλωρίς dicitur. Ovid. 4. Fast.

Chloris eram qua Flora vocor.

Vide eundem lib. 5. Fast. Floralia ludorum commissio, apud Suet. in Galb. cap. 6.

Florālīā, ium, Dies festi, ludique in honorem Floræ instituti, quæ florum dea habita fuit, ἄνεμος, πνεύμα. Quint. lib. 1. cap. 9. Quædam tamen & faciem solæcis habent, & dici vitiosa non possunt: ut, Tragedia Thyestes, & Ludi Floralia, ac Megalesia. Ovid. 4. Fast.

Exit & in Mains festum Florale Calendas.

Floralia etiam dicuntur loca in quibus sunt Flores. Varr. lib. 1. de re rust. cap. 23. Nec minùs ea discriminanda in conferendo quæ sunt fructuosa, ab iis quæ sunt propter voluptatem, ut quæ pomaria, aut floralia appellantur.

Florālītūs, a, um: adjectivum à Floribus deductum, quo id significatur, quod ad Floralia pertinet, aut quo in Florilibus utebantur. Martial. lib. 8.

Et Floraltias lasset arena feras.

Florēntiā, æ, urbs insignis Hetrurix, olim Fluentia dicta, quod sit ad fluentem Arni fluminis: & populi ipsi Fluentini, quorum meminit Cato in Originibus, ut refert Angelus Politianus epist. ad Bartholomæum Scalam. Vulgò Fiorenza. GALL. Florence. GERM. Florentz. Magni Etrurix Ducis sedes.

Florēntiūs, Imperator, qui Tacito successit. Dolens Probum militiæ peritum à magna exercitus parte electum, sibi ipsi venas incidit, effoque sanguine consumptus est.

Florius, fluvius est Galleciæ in Hispania. Plin. lib. 4. cap. 20.

Flōs, floris, masc. gen. à Græco nomine φλοξ, ut quidam putant, quia emicat, scintillatque ut flamma. ἄνεμος, πνεύμα. GALL. pérach. HISP. nitsib. ITAL. nitsin. ANGL. Fleur. ITAL. Fiore. GERM. Ein blum / oder blust. HISP. Flor. ANGL. A floure. Plin. lib. 11. cap. 10. Flos arboribus suavitatem inenarrabili. Ovid. 9. Metam.

Naiades hoc pomis, & odoro flore repletum
Sacrarunt.

Virg. 4. Eclog.

Ipsa tibi blandos fundent cunabula flores.

Ovid. 13. Metam.

Purpureum viridi genuit de cespite florem.

Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Vndique jactato flore tegente vias. (in Triumpho.)

Sueton. in Neron. cap. 57. Floribus vernis & æstivis ornare tumulum. Per translationem accipitur pro ornamento, sive decore. Cic. 2. Philipp. Nobilitatis, ac flos juventutis. Plaut. in Casin. Ea tempestate flos poetarum fuit, id est, excellentissimus inter poetas. Flos ætatis, id est, vigor, sive integra ætas, qualis est iis qui iam jultum incrementum sunt adepti, ἀκμή & ἡλικίας. Cic. 4. Philipp. Gratia, non virtute, sed ætatis flore, collecta. Flos juventæ, apud Virg. 3. Æneid.

— & primo flore juvenia.

Quintil. Nimiis floribus, & ingenii affluentia malè audiit Cicero.

|| Flos in facie, ἀνεμος, πνεύμα, sive ἀνεμος, ut apud Catullum.

— Ore floridulo nitens.

Flos cœnæ. Gell. cap. 8. lib. 15. Nonnunquam etiam pro virginitate. Catull. in Epithalamio,

Si virgo dum casta manet, tum chara suis: sed
Quum castum amisit polluto corpore florem,
Nec pueris jucunda manet, nec chara puellis.

Flos vini, dicitur exigua quædam quasi spuma, quæ vino in doliis supernata solet, in modum pollinis fatinæ, eodem ferè tempore quum in vitibus florent futuri racemi. Plin. lib. 14. cap. 21. Flos vini candidus probatur, rubens triste signum est, si non is vini color sit. Apud Caton. etiam vini flos, i. vinum primæ notæ, quodque primum fluit. Cola, inquit, qui florem demant. Aliquando etiam Flos vini accipitur pro vini odore. Plaut. in Cure. Flos veteris vini naribus meis objectus est. Flos flammæ, i. flamma corusca. Lucr. lib. 1.

Donec flammæ fulserunt flore coorto.

Sic Æschylus in Prometh. τὸ σὸν γὰρ ἄνεμος παντὶ γινὸς σίλας.

Flos æris, est portio æris tenuissima, quæ ab ære exspuitur, quum frigida affusa extinguitur, χαλκὸς ἀνεμος. Solet autem inveniri in fundo vasorum iustat granorum milii, colore æris rubri. Est autem hoc omnino diversum à chalcantho. Vide Galenum lib. 9. de facult. simplicium medicament. Flos salis, portio salis levissima & candidissima, favillæ ritu efflorescens, ἀλὲς ἀνεμος. Hoc præterea nomine ab antiquis dicebatur res à superiori diversissima, humidiorisque naturæ, & coloris crocei, & salis quasi quædam rubigo, odore quoque ingrato, ceu gari. Invenitur in Ægypto, Nilo fluvio, & fontibus quibusdam innatans. Naturam habet alperam, excalfactoriam, & stomacho inutilem, Plin. lib. 31. cap. 7. & Dioscor. lib. 5. cap. 83. In ipso Græciæ flore, id est, Quum floretet Græcia. Cic. 3. de nat. deor. Quam multas ante hunc ipso Græcia flore Pisistratus, ac Phalaris, ac Apollodorus pœnas sustulit, &c.

Flocculus, diminutivum. ἄνεμος, πνεύμα. GALL. Vne fleurlette, ou petite fleur. ITAL. Fior picciolo. GER. Blümlein, blustlein.

HISP. Pequena flor. ANGL. A blossom, a little floure. Cic. 2. Offic. Ficta omnia celeriter tanquam flocculi decidunt. Quintil. Flocculis nitens oratio. Item, Flocculos partium (orationis) congerere. Idem, Non ille (puer) flocculos, sed deformatos fructus ostendebat. Gell. cap. 21. lib. 17. Flocculi historia.

Flōreus, a, um: quod est ex floribus. ἄνεμος, πνεύμα. GALL. De fleurs. ITAL.

Cosa che sia di flore. GERM. Von blumen gemacht. HISP. Cosa florida. ANGL. Of flowers. } ut, Florea corona. Plaut. in Men. sc. 2. a. 4. Num ego te modò hic ante aedes cum corona florea vidi altare? Martialis.

— cingant florea sarta caput.

Plaut. Aul. sc. 5. a. 2. Emi has floreas coronas. Floridus, a, um, quod floribus abundat, sive quod ex floribus confectum est. } ἀνθιδής. GALL. Florissant, plein de fleurs. ITAL. Di fiori. GERM. Blüend/vollblust/oder blumen. HISP. Cosa florida, ò florecida. ANGL. Fresh, lustie, flourishing. } Tibull. lib. 1. Eleg. 2.

— quum post florida sarta darem.

Floridus homo. Cicet. de clar. Orat. At est floridior, ut ita dicam, quàm Hyperides, quàm Lyfias. Floridus color. Plin. lib. 5. cap. 6. Sunt aut colores austeri, aut floridi. } Floridius genus dicendi. Quint.

Floridulus, diminutivum. } ἀνθιδουλός. ANGL. A little beauti full or flourishing. } ut, Ore floridulo nitens. Catull. in Epithalamio Iulia.

Floriger, & Florifer, ferens flores. } ἀνθιφόρος. GALL. Portant fleurs. ITAL. Che produce fiori. GERM. Der blumen oder blust tregt. HISP. Cosa que trae flores. ANGL. Peering flowers. } ut, Saltus floriferi, apud Lucret. lib. 3.

Florilegus, a, um, qui flores legit, vel qui aliquid ex floribus colligit. } ἀνθιδόχος. GALL. Cueillant fleurs. ITAL. Che raguna fiori. GERM. Das blumen abbricht/oder auß den blumen zusamen list. HISP. El que coge flores. ANGL. That gathereth flowers. } ut, Apes florilegæ. Ovid. 1. 5. Metam.

Florilega nascuntur apes.

Florulentus: Floribus plenus. } ἀνθιδους. GALL. Plein de fleurs. ITAL. Pieno di fiori. GERM. Voll blust oder blumen. HISP. Llano de flores. ANGL. Full of flowers. }

Floro, es, ui, est floridum esse, seu flores producere. } פרחון parách. ἀνθίζω. GALL. Fleurir, estre en fleur. ITAL. Fiorire. GERM. Blüen/grünen. HISP. Florescer. ANGL. To flourish, to have flours. } Cicet. 1. Tusc. Segetes largiri fruges, florere omnia, fontes scatere. Seneca cap. 1. de consol. ad Marc. Legitur, floret. Plin. lib. 19. cap. 6. Florent verò cum fraxino serpillum, abrotonum, &c. Translatè ponitur pro vigo, enitico, emineo, clarus sum, ἀναστίζω, ἀδύμνω. Velleius, Sparta excellissimè floruit. Ovid. 5. Fast.

Et monet atatis specie, dum floreat, uti.

Cicet. in Lal. Magnaque Græcia, quæ nunc quidem deleta est, tum florebat institutis & præceptis. Idem 11. Philipp. Nihil enim semper floret: ætas succedit ætati. Ovid.

Nos quoque florimus, sed flos fuit ille caducus.

Florentissima fortuna. Cic. Attic. lib. 10. Idem 1. de Leg. Quæ nihil à diis immortalibus uberius, nihil florentius, nihil præstabilius hominum vitæ datum est. } Florens, entis. Gellius lib. 6. cap. 13. Enthymemata lepida & minuta & florentem vino animum lacessentia. Idem cap. 5. lib. 5. Florens exercitus armis. Plaut. Men. sc. 4. a. 1. Me benefactis florentem facis. Ovidius,

— florentibus ara coronis

Cingatur.

Hujus composita sunt, D. floreo, Effloreo, & R. floreo, de quibus suis locis. } Est & floro, as, ἀθίζω. Unde & Præfloro, ἀπαρθίζω. Gellius, Et expectatio te spei suspensum fatigabit, et si futuri gaudii fructum spes tibi jam præfloratit.

Florescere, is, ere, floridum fieri. } פרחון parách. ἀνθίζω. GALL. Devenir fleuri, fleurir. ITAL. Fiorire. GERM. In blust kommen/ans fahen blüen. HISP. Florecer. ANGL. To beginne to flourish, to budde. } Col. lib. 5. Ventique nebulam & rotè pestiferum celeriter assicant, multumque ad florescendum & ad bonitatem vini conferunt. Varro lib. 1. de re rust. Pratum iraque defendi debet antequàm florescere incipiat. } Per metaphoram, pro augeri, sive crescere, ἀνθίζω, ἀναστίζω. Cicet. pro Marcello, At verò hæc tua iustitia, & lenitas animi florescet quotidie magis, ita ut quantum operibus tuis diuturnitas detrahet, tantum afferat laudibus. Cicet. pro Calio, Nolite Judices hunc nunc primùm florescentem firmata jam stirpe virtutis, tanquam turbine aliquo, aut subita tempestate pervertete.

Florifèrèrium: Dies erat festus apud Romanos, ita dictus quòd eo die spicæ ad sacrificium ferebantur. Festus, ἀνθιδεία.

Floropolis, sive Indiciacus, saint Flour. V. E. S. Flori, in monte edito, sub A. Bituricensi. }

Fluctuare, Fluctuosus, Fluctus, Fluitio, Flumen: vide Fluo. Flumèntānā porta, quam Tiberis in urbem intrans, in sinistra ripæ parte relinquit: dicta quòd Tiberis quandoque in eam influxerit.

Fluo, is, xi, xum, à pluo, vel βλύω, βλόζω, unde quoque pluo. Propriè decuro. } פלוא נאזאל, פלוא נאזאל, פלוא נאזאל. GALL. Couler, fluer. ITAL. Correre, scorrere. GERM. Stießen/rünnen. HISP. Correr la cosa liquida. ANGL. To flowe. } Virg. lib. 1. Georg.

Hac eadem argenti rivos, arisque metalla

Ostendit veris, atque auro plurima fluxit.

Cic. 1. de Divinat. Fluminæque in contrarias partes fluxerunt Idem 6. Verr. Chrylas est amnis, qui per Alforinorum agros fluit. Sen. Epist. 63. Nec sicci sint oculi (in lugendo) nec fluant. Idem cap. 21. de consol. ad Marc. Labuntur ac fluunt humida. } Quique aër fluit, (i. ventus) ex eadem cæli regione. Gell. cap. ult. lib. 2. } Quoniam verò ea quæ fluunt, latius diffundi videntur, fluere quandoque capitur pro latius atque ubetiùs excrescere. Virg. 2. Georg.

— tum denique dura

Exerce imperia & ramos compefce fluentes.

Rufus quia quæ decurrunt, quandammodo minui videntur, flucte pro deficere sumitur. Idem 1. Aeneid.

Ex illo fluere, ac retro sublapsa referri

Spes Danaùm.

Sic Livio lib. 10. ab Urb. fluere corpora Gallorum dicuntur, quæ vires sensim deficient, longiore pugna. Eodèmqe sensu fluida corpora dixit idem Liv. lib. 4. dec. 4. & lib. 8. d. 2. Hinc fluxa dicimus quæ instabilia, ac momentanea sunt, & citò peritura. } Item, pro-

cedere, nasci. Lactant. lib. 2. Ab hac gente proximi quique populi multitudine inerescente fluxerunt. } Fluere pro Evenire, apud Cic. 1. Offic. Atque etiam in rebus prosperis, & ad voluntatem nostram fluentibus, superbiam, fastidium, arrogantiamque magnopere sagiamus. In eandem sententiam dixit Seneca 3. de Ira. Fluunt ex destinato proposita nostra. } Hujus composita sunt Affluo, Confluo, Defluo, de quibus supra, Circunfluo, ἀρροίω. } Diffuo, variè fluo, ἀρροίω. Lactant. lib. 7. Nam si terrenum & fragile corpus, post recessum animæ non statim diffluit in terram, tabescitque, ex qua illi origo est. Per translationem, luxurior, corrumpor. } ἀρροίω, φέρομαι. Terent. in Heaut. Ut illius animum, qui nunc luxuria, & lascivia diffluit, retundam, & redigam. } In fluo, de quo suo loco. } Inter fluo, in medio fluo, ἀρροίω. } Per fluo, Trans fluo, per medium fluo, non contineo, ἀρροίω. Terent. in Eunuch. Plenus rimarum sum, hac atque illac per fluo. Præ fluo, de quo alibi. } Præ fluo, antè fluo, ἀρροίω, vel præter fluo. Plin. lib. 4. cap. 5. Præfluente Alphæo amne. Idem lib. 5. c. 20. Et parte læva in Mesopotamiam vadit per ipsam Seleuciam, circa eum præfluente infusus Tigri. } Præter fluo, fluendo prætereo, vel antè fluo, ἀρροίω. Liv. lib. 1. Infima valle præterfluit Tiberis. Quintilianus per translationem lib. 1. Omnis disciplinæ memoria constat, frustra que docemur, si quicquid audimus, præterfluat. } Refluo, retrò, sive rursus fluo, ἀρροίω. Unde fluxus, & refluxus pro accessu, & recessu aquæ in Oceani æstuariis. } Super fluo, superabundo, ἀρροίω, à quo superfluus, a, um. Columell. lib. 4. Per medullam transmittit quicquid aquarum cælestium superfluit. } Super fluo, inferiùs fluo, ἀρροίω. Fluens, entis, partic. Senec. cap. 1. de consol. ad Marc. Exhaustos & fluentes oculos tuos continebo. Velleius, Fluens mollitiis Sardanapalus. Idem, Mollitiis ultra fœminam fluens. Senec. cap. 15. de tranq. Incessu ipso ultra muliebrem mollitiem fluentibus. Gell. cap. 9. lib. 19. Fluentes carmipum delicias facere. Et Suet. in Neron. cap. 35. Balinæ marinis fluentes aquis.

Fluentia, fluxus, actus fluendi. }

Fluentium, i: Parvum flumen, sive decursus aquæ. } פלוא נאזאל. פלוא נאזאל. GALL. Cours d'eau, petite riviere ou ruisseau d'eau. ITAL. Fiumicello, torrente. GERM. Ein stuß/wasserstuß. HISP. El rio, ò el corriente del agua. ANGL. A river or fludde. } Virg. 4. Aeneid.

Qualis ubi hybernæ Lyciam Xanthique fluenta Deserit, ad Delum maternam invisit Apollo.

Fluentisonus, a, um. } פלוא נאזאל. פלוא נאזאל. GALL. Qui par abondement d'eau rend grand bruit. ITAL. Che fa gran strepito. GERM. Das von dem stuß röhert. HISP. Cosa que se suena con aquel corro. ANGL. That giveth the sound of a river. } ut, Littus fluentisonum, apud Catull. in Argon. ἀρροίω, ἀρροίω.

Fluctus, us, ui: Moles aquæ vi venti concitata, unda, procella. } פלוא נאזאל. פלוא נאזאל. GALL. Le flot. ITAL. Onda. GERM. Ein wälzen des wasser sers. HISP. La onda de la mar ò del agua. ANGL. A wave or surge of watter stirred by tempeste. } Cic. 6. Verr. Qui fluctu totus operiretur, nisi munitione, ac mole lapidum mari disjunctus esset. Ovid. Eleg. 10. lib. 1.

Ipse ego nunc miror tantis animique marisque

Fluctibus ingenium non cecidisse meum.

Fluctus cæcus. Homer. κύμα κρόνον, id est, cuius non sentitur nec apparet causa, ut cum venti posuere & quiescant. Hoc dicendi genere usus est Livius, & Sifenna apud Nonium, & Seneca de morte Ciceronis. } Fluctus pro impetu. Cicet. ad Attic. lib. 7. Fluctum enim totius barbariæ una ferre urbs non poterat. } Fluctus fortunæ. Plin. lib. 5. cap. 17. Quos vita fessos ad motes eorum fortunæ fluctus agitat. Finges etiam dicuntur, & confluges.

Flucticulus, diminutivum à fluctu, ἀρροίω. Diomedes Grammat. lib. 1. Apulcius in Apologia. Hæc enim frivola nominastis, pleraque in littoribus omnibus congestim, & acervatim jacent, & sine ullius opera quàm liber leviter motis flucticulis ultro foras evolvuntur.

Fluctifragus, a, um. } ἀρροίω. GALL. Le bord de la mer, qui rompt l'impetuositè des flots. ITAL. Che rompe l'onde. GERM. Das die wälzen des wassers zerfchlecht. HISP. Que quiebra las ondas. ANGL. The shore that breaketh the waves. } ut, Littus fluctifragus, hoc est, fluctus ipsos frangens. ἀρροίω. Lucretius,

Denique fluctifrago suspensa in littore vestes.

Sic ἀρροίω, à frangendo illisos fluctus. Horat. lib. 1. Od. 11.

Qua nunc oppositis debilitat pumicibus mare.

Fluctivagus, quod fluctibus vagatur, aut agitur. } ἀρροίω. GALL. Qui vague par les ondes & par la mer. ITAL. Cosa che va vagando per l'onde. GERM. Das in dem wälzen hin vnd hâr fahrt/oder das von den wälzen hin vnd wider getriben wirt. HISP. Cosa que anda por las ondas. ANGL. That is tossed by the waves and flitteth. } Unde, Nautæ fluctivagi, & Unda fluctivaga, appellantur à Papinio.

Fluctuosus, as: Fluctibus jactor, agitator, vacillo, fluito. } פלוא נאזאל. פלוא נאזאל. GALL. Faire vagues, & ondes, flotter sur l'eau. ITAL. Ondeggiare. GERM. Schwencken/wälzen geben. HISP. Ondear ò hazer ondas en la mar. ANGL. To rise in waves to flitte. } Plaut. in Rud. Atque huc nunc validè fluctuat mare, nulla nobis spes est. Cicet. 7. Verr. Quadrimestemque in salo fluctuantem reliquerat. } Per metaphoram etiam pro jactari, dubitare, & divitiis cogitationum quasi fluctibus, & veluti marino quodam astu agitari. } ANGL. To be wavering in mynd. } Virg. 8. Aeneid.

— magno curarum fluctuat astu.

Liv. 3. bell. Maced. Ephesi regem est consequutus, fluctuantem adhuc animo, incertumque de Romano bello. Catull. ad Ortalum,

Mens animi tantis fluctuat ipsa malis.

Pro eodem fluctuor deponens. Liv. 3. bell. Maced. Fluctuantur incerti animi. Curtius, Fluctuari animo Rex, & modò suum, modò Parmenionis consilium expendere. Senec. cap. 9. al. 28. de conf. ad Poliph. Pendemus, fluctuamur, illidimur. } Accipitur nonnunquam fluctuare, pro fluitare & supernatare. Plin. lib. 36. cap. 17. Lapidem è Scyro insula intactum fluctuare tradunt, eandem comminutum mergi.

Fluctuant,

Fluctuans, antis. Gell. *cap. 6. lib. 10.* Turba confluentis & fluctuantis populi. Idem *c. 14. lib. 5.* toris, comisque fluctuantibus (leonis sup.)
Fluctuans, particip. ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *Agitation des flots ça & là, doute, incertitude.* ITAL. *Ondeggiamento, dubio.* GERM. *Schwängung/Schwöbung.* HISP. *Aquella obra de hazer ondas, du-da.* ANGL. *A floting, uncertainty.* } Fluctuatio stomachi. Plin. *lib. 20. cap. 8.* Validius cocta fluctuationes stomachi sistit, & ventris.
 } Fluctuatio animorum. Liv. *6. ab Vrbe.* In ea fluctuatione animorum opprimi incautos posse. Senec. *cap. 1. de tranq.* Fluctuationem (i. animi) sistas.

Fluctuosus: Undosus, procellosus, inquietus. ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *Plein d'ondes & de vagues.* ITAL. *Procelloso, tempestoso.* GERM. *Wallechtig, ongestüm.* HISP. *Lleno de ondas, ondofo.* ANGL. *Full of waves and surges.* } ut, Mare fluctuosum, Gemmae fluctuosae, quae maculas habent fluctuum quandam similitudinem referentes. Plin. *lib. 37. cap. 5.* li sunt fluctuosi, & rerum imagines complexi, ut v. g. papaverum, aut avium, pinnae rumpae, vel catulorum, & similibus. Loquitur de smaragdus.
Fluctuans, adverb. Jaclantet, solute. ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *En maniere de flots, orgueilleusement.* ITAL. *Ondeggiando, contravaglio.* GERM. *Ungestümmiglich wie ein wällen.* HISP. *En guisa de ondas, vanagloriosamente.* ANGL. *By flitting and hovering.* } Afranius, Volo fluctuatim ire ad illum. Nonius.
Fluxus, a, um, quod fluit. ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *Qui a coulé, qui est de petite durée & passe legerement.* ITAL. *Che scorre, che passa tosto.* GERM. *Flüßig oder fließig.* HISP. *Lo liquido que corre.* ANGL. *That dureth bot a while.* Plin. *lib. 9. cap. 38.* Quoniam quum fertificaverit, fluxos habent succos. } Per translationem accipitur pro eo quod est instabile, momentaneum, & cito periturum, ἄνεμος: tracta est metaphora ab aqua fluviali, quae nunquam in eodem loco consistit, sed cito præterfluit. Liv. *lib. 10. dec. 4.* Fluxa fide homines. Plaut. *Cap. sc. 3. a. 2.* Cave fidem fluxam geras (i. instabilem, non firmam.) Virg. *lib. 10. Aeneid.*

*Nosne tibi fluxas Phrygia res vertere fundo
 Conamur?*
Salust. in Catil. Nam divitiarum & formae gloria fluxa & fragilis habetur. } Aliquando capitur pro laxo, ac minimè astricto. Unde Parthorum vestimenta fluxa fuisse Lucanus scribit,
*Illic & laxas vestes, & fluxa virorum
 Velamenta vides.*

Sic Suetonius in Cas. cap. 45. Fluxiore cinctura cingeretur. Et Virg. *1. Aeneid.* vestium sinus fluentes dixit Apuleius *lib. 2.* accepit passivè: Pontanos, inquiens, latice, de corporibus humanis fluxos. } Et fluxi dicuntur remissi, soluti, libidinosi, molles, effeminati. Suet. *in Tiberio, cap. 52.* Drusus animi fluxioris, remissiorisque vitae erat. Mart. Cinædo evirator fluxo.

Fluxus, adverbium, affluenter, abundanter. ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *En abondance, abondamment, largement.* ITAL. *Abundantemente.* GERM. *Übersüßiglich.* HISP. *Abundantemente.* ANGL. *Abundantly.* } Vatro *lib. 1. de re rust. cap. 11.* Et eo magis fluxe ex herba, quae eadem ipsa sumpta, per purgare corpora nostra solet.

Fluor, is, ἄνεμος, ἄνεμος, fluxio. Celf. *lib. 3. cap. 6.* Quisquis autem fluore æget est, cum veniat in balneum, prius unguendus, deinde in solum demittendus est.
Fluxio, fluxus, cursus. ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *Flux, coulement, fluxion.* ITAL. *Flusso, colamento.* GERM. *Fließung.* HISP. *Corrimiento de lo liquido, fluxo.* ANGL. *A flowing.* } ut, Fluxio aquarum. Apud Cicer. *lib. 1. de Divin.* & fluxiones sanguinis, apud Plin. *lib. 20. cap. 14.*

Fluotus, as, frequenterativum: Sæpè, sive continuè fluo. ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *Flotter, nager sur l'eau.* ITAL. *Scorrere di continuo.* GERM. *Stättig fließen.* HISP. *Correr continuamente lo liquido.* ANGL. *To flitte or hover above the water.* } Liv. *lib. 1.* Tenet fama, quum fluitantem alveum in quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destitisset. Senec. *cap. 6. de consol. ad Marc.* Qui fluitantia vela desecuit. } Nonnunquam accipitur pro supernatante. ἄνεμος, ἄνεμος. Plinius, Omnes pisces, quum sunt extincti, fluitant, exceptis anguillis. } Aliquando fluitare est nutare, quod Terentius vocat labascere. Tacit. *lib. 8.* Unde primùm creditur Cecinnæ fides fluitasse. Horat. *2. Serm. sat. 3.*

*in amore hac sunt mala, bellum,
 Pax rursus: hac si quis tempestatibus propè ritus
 Mobilia, & caeca fluitantia sorte laboret
 Reddere certa: sibi nihilo plus explicet, ac si
 Insanire paret certa ratione.*

Tranquillus & quietus, immoderatè agitated & fluitans, contraria. Cic. *de Univ. v. s.* Quicquid erat quod in cernendi sensum caderet, id sibi assumpsit, non tranquillum & quietum, sed immoderatè agitated & fluitans.

Fluidus, a, um: Liquidus & diffluens. ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *Coulant, qui coule & glisse aisément.* ITAL. *Humido, liquido.* GERM. *Flüßig.* HISP. *Liquido que corre assi como agua.* ANGL. *Flowing, relaxed, without stiffness, or stretch.* } Plin. *lib. 9. cap. 30.* Unum hoc animal nisi vivum ferrenti aqua coquitur, fluida carne non habet callum. Senec. *cap. 11. de consol. ad Marc.* Ex fluidis contextus homo. Et, Putre & fluidum corpus. } Nonnunquam pro languidus, sive marcidus ponitur. Liv. *lib. 4. bell. Maced.* vocat corpora Gallorum emollida & fluida. Ovid. *14. Metam.*
Aspiciam fluidos humano sanguine victus.

Fluor jugis imaginum. Apul. *Apol. 1.*

Flumen, inis: Fluvius, hoc est, aqua continuè decurrens, & perennis: & major est quam rivus. } ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *Vn fleuve, une riviere.* ITAL. *Fiume.* GERM. *Ein wasserfluß, fluß.* HISP. *El rio.* ANGL. *A fludde, a river.* } Torrens contra, qui æstate siccatur. Horat. *2. Carm. Ode 6.*

*Dulce pellitis ovibus Galefi
 Flumen, & regnata petam Laconi
 Rurâ Phalanto.*

Virg. *4. Georg.*
*At mater sonitum thalamo sub fluminis alpi
 Sensit.*

Ovid. *4. Fastor.*
Ingenii currant flumina quanta tui.

Tibull. *lib. 4.*
Curva nec assuetos egerunt flumina cursus.
 } Flumen hibernum, ἄνεμος, ἄνεμος, torrens. Horat.

*Flumen ut hibernum, fertur quod rara securis:
 id est, tam concitata oratione rapidâque decurrebat, quàm torrentis
 hibernus devolvi & præcipitari solet per loca abrupta & abscessa,
 quò rari solent lignatores accedere, propter arduam & erectam
 inaccessarum rupium montiumque eminentiam. } Sed quando hoc
 nomen genitivo jungitur, capitur pro fluxu, seu cursu, ἄνεμος. Plin:
 Ne flumini ejus rivi esset impedimento. } Hinc Flumentana porta
 Romæ, quam Tyberis urbem intrans in sinistra ripæ parte relin-
 quit: ita dicta quòd pars Tyberis per eam partem ubi nunc hæc
 porta sita est, fluxisse creditur. Author Festus. } Magno flumini
 rivulum indidit. ἄνεμος, ἄνεμος, id est, maximis rebus
 pusillum & inutile momentum addidit. } Flumen etiam vocabulum
 est Jurisconsultorum in servitutis constitutione, ut stillicidiorum:
 Paulus *D. lib. 8. tit. 1. l. 28.* Foramen in imo pariete conclavis, ut tri-
 clinii, quod est proluendi pavimenti causa, id neque flumen esse, ne-
 que tempore acquiri placuit.*

Fluminæus, a, um, ut Aqua fluminæa, quæ ex flumine est. ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *De fleuve ou de riviere.* ITAL. *Di fiume.* GERM. *Dem fluß
 zugehörig.* HISP. *Cosa de rio.* ANGL. *Of a river.* } Ovid. *4. Fast.*
Ne sua fluminæa corpora mergat aqua.
 Idem *2. Metam.*
Fluminæa volucres medio caluere Caystro.

Fluminosus, a, um, quod fluminibus abundat. ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *Plein de rivières.* ITAL. *Pieno di fiumi.* GERM. *Das viel fluß hat.* HISP. *Lleno de rios.* ANGL. *Full of rivières.* } ut, Regio fluminosa, id est, fluminibus multis irrigua.

Fluvius, quod fluat semper: Flumen. ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *Vn fleuve, une riviere.* ITAL. *Fiume.* GERM. *Ein fluß.* HISP. *El rio.* ANGL. *A fludde, a river.* } Plaut. *in Curc. sc. 1. a. 1.* Quisnam hic fluvius est, quem non recipiat mare? Virg. *3. Georg.*
& agri

*Carpere prata fugâ, fluviosque innare rapaces.
 Horat. 4. Carm. Ode 12.*

*Nec fluvii strepunt
 Hyberna nive turgidi.*
 } Fluvius cum mati certas: ἄνεμος, ἄνεμος. Ubi minimi cutti maximis certamen suscipiunt. Suidas. } Fluvius non semper fert secures. ἄνεμος, ἄνεμος. Non protinus tibi speres idem quod aliis feliciter cessit. Natum ab Apologo Æsopico: Cuidam sylvam cadenti securis è manibus excidit: Mercurius invocatus reddidit argenteam. } Juxta fluvium puteum fodit, ἄνεμος, ἄνεμος. De stultam & inanem sumentem operam. Putei enim fodiuntur ob aquatum inopiam. } Fluvius quæ procul absunt irrigat. ἄνεμος, ἄνεμος: id est, Fluvius quæ longè distita sunt irrigat, quæ proxima sunt præterit. De iis dici conveniet qui bene merentur de extremis, & nihil ad se pertinentibus: suos negligunt. Apparet inde ductum, quòd ubi fluvius oritur, minor esse solet, minùsque argillæ secum trahens: & quò longius recessit à fonte, eo est copiosior, uberiorque. Diogenianus. } Per fluvium traducere, ἄνεμος, ἄνεμος, dicebantur qui difficultatem explicabant rei, quam incuditores, aut invalidiores explicare non poterant. Translatum à torrentibus, aut fluvii profundioribus, quàm ut cuivis tutum sit traicere. Plato *lib. de leg. 10.*

Fluviatilis, e, quod ex fluvio est, fluvialis. ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *De fleuve, de riviere.* ITAL. *Fluviatile, di fiume.* GERM. *Das auß dem fluß ist.* HISP. *Cosa de rio.* ANGL. *Of a fludde or river.* } ut, Aqua fluvialis, & fluvialis lupus, hoc est, fluvialis, qui in fluvio vivit. Columel. *lib. 8. cap. 16.* Virg. *4. Aeneid.*
Dic corpus properet fluviali spargere lympha.
 Idem *2. Georg.*
*Vimina per sylvam, ripis fluvialis arundo
 Caditur.*

Fluviatilis, e: Fluvialis, quod in fluvio vivit. ἄνεμος, ἄνεμος: ut, Piscis fluvialis, fluvialis avis, fluvialis arena, quæ in fluvio est. Plin. *lib. 36. cap. 23.* Arenæ tria sunt genera, fossilia, cui quarta pars calcis addi debet; fluvialis, ac marina.

Fluviatilis, Fluvialis. Colum. *lib. 8. cap. 15.* Ubi delitescantibus fluvialibus animalibus insidientur.

Fluviatus, a, um: In flumine maceratus. ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *Trempé dans un fleuve.* ITAL. *Bagnato nel fiume.* GERM. *Im fluß genest oder geweeicht, gewässert.* HISP. *Mojado en el rio.* ANGL. *Soked in water, and made leane.* Plin. *lib. 16. cap. 39.* Abietis quæ pars à terra fuit, enodis est: hæcque quam diximus ratione decorticatur. Sic dicere possumus cannabem fluviantem.

Fluviata, a: Juno, quam mulieres colebant, quòd sanguinis fluore in conceptu retinere putabatur. Bocatius *in Genealogia deorum.*

Flustrum, i, ἄνεμος, ἄνεμος. GALL. *Bonace, calme.* ITAL. *Bonaccia.* GERM. *Stille des meers.* HISP. *Bonaza, calma.* ANGL. *Calmness of the sea.* Status & tranquillitas maris, quum fluctibus non agitur: hanc Græci ἄνεμος, ἄνεμος. Author Festus.
 } Flustrum

Flutæ, arum: Anguillæ, sive murænæ dicebantur in freto Siculo, propterea quod sole torrefactæ, quum se curvare, aut mergere non possint, aquis superfluant, *μαύται*. Macrobius lib. 3. cap. 15. Accerlebantur murænæ ad piscinas nostræ urbis ab usque freto Siculo, quod Rhegium à Messana despiciat, Græcè *μαύται* vocantur: Latine flutæ, quod in summo supernantes, sole torrefactæ, curvare se posse, & in aquam mergere desinunt. Col. lib. 8. cap. 17. Item flutas, quæ maximè probantur, murænæ, & si quæ sunt fatiales notæ, quarum pretia vigent.

|| Fluto, pro fluito. Vide Fluta. ||

Fluviâlis, Fluvius, Fluxio, Fluxus: vide Fluo.

F O

|| Foca, zythus, vox Arab.

Focalbus, marinus piscis. Pap. ||

Focâlê, is: Genus est ligaminis, & fascia quædam collum ambiens, fauces à frigore defendens, & pronuntiationi conducens. *αεθροειδής*, *λάγουσος* *σινπυρήσιος*. GALL. *Vn linge de quoy on enveloppe la gorge*. ITAL. *Fascia da involuppare la gola*. GERM. *Ein binben in welche man den hals verwicklet*. HISP. *La beca que rodea el cuello*. ANGL. *A tippet defending the thaukes frome cauld, a muffier*. Dicitur focale à faucibus, au, in o mutata: quod etiam contingit in verbis suffoco, & præfoco. Senec. lib. 3. natur. quæst. Videbis quosdam graciles, & palliolo, focalique circumdatos, pallentes & ægros. Quint. lib. 11. Palliolum, sicut fascias, quibus crura vestiuntur, & focalia, & ligamina aurium, sola excusate potest valetudo. Horat. 2. Serm. sat. 3.

ponas insignia morbi

Fasciolas, cubital, focalia.

Vide Plutarchum in Demosthene.

Focânêus palmes dicitur, qui ex fauce vitis, hoc est bifurco medius erumpit. Colum. lib. 4. cap. 24. Vocatur etiam Focaneus palmes, qui solet in bifurco medius prorepere: & idcirco eum prædicto vocabulo rustici appellant, quod inter duo brachia, quæ se dividit vitis, enatus, velut fauces obsidet, ac utriusque duramenti alimenta præcipit. Idem lib. 5. cap. 6. Focaneus est, qui inter duo brachia velut in furca, de medio nascitur: eum colem deterrimum esse comperi, quod neque fructum ferat, & utraque brachia, inter quæ natus est, attenuet: ita tollendus est.

Focillo, as, significat calefacio, recreo, instauro, reficio, confirmo. *פוקר* *רַבִּי* *הירחיאב*, *שפן* *נפפֿשֿב*. *ἀναλαμβάνω*. GALL. *Eschauffer, refaire, recreer, conforter*. ITAL. *Riscaldare, ristorare*. GERM. *Erwärmen, requicken*. HISP. *Recrear, calentar*. ANGL. *To keep warme, to cherish, to confort*. Plin. lib. 3. epist. 16. Focillata dixeram, inquit, vobis inventuram me quamlibet duram ad mortem viam, quando vos facilem negassetis. Suet. in August. cap. 16. Antonii societatem semper dubiam & incertam, variisque reconciliationibus malè focillatam abruptit. Pro eodem etiam quandoque legitur Focillor deponens, quod & Nonius annotavit Varronis testimonio de vita populi Romani, Propter secundas res sublato metu, non in communi spectant, sed suum quisque diversi commodum focillatur, id est, fovet. Focilo, ablato uno l, apud Ovid. ad Pisonem.

Sed miserum parva stipe focilat, ut pudibundos
Exercere sales inter convivia possit.

¶ Hinc componitur Refocillo, recreo. Focillationes, inquit Festus, à fovendo dicuntur, hoc est, à calefaciendo.

Focula, Foculus: vide Focus.

Focunates, Plin. Populi sunt in Alpibus, lib. 3. cap. 20.

Focûs, i, à fovendo dicitur: id in quo ignis servatur. *פוק* *אב*, *פוקר* *מקדח*, *פוקר* *יָקוּד* *הַמִּדְּבָר*. GALL. *Le foyer où l'on garde le feu*. ITAL. *Focolaro, guarda fuogo*. GERM. *Ein herdstatt oder feurs statt*. HISP. *El hogar, donde se haze fuego*. ANGL. *An hearth*. Plaut. Prolog. Aulul. In medio foco aurum defodit. Ibid. sc. 5. a. 2. Hæc imponentur in foco nostro Lari. Ibid. sc. 2. a. 3. Erat tibi negotium ad focum (de coquo.) Senec. epist. 79. Cum opsonis focos ipsos coqui non transferunt. Mox culina dicitur. Ovid. lib. 6. Fast.

At focus à flammis, & quod fovet omnia dicitur.

Idem,

Thure vacent ara, stentque sine igne foci.

Tibullus,

Dum meus assiduo luceat igne focus.

Cato de re rust. Folia subdito in loco calido, sub testa coquito leviter. Ponitur etiam quandoque pro privatis domibus, sicut ara pro templo. Plaut. in Amph. Convénit, victi utri vii sint eo prælio, urbem, agrum, aras, focos, seque uti dederent.

Focûllus, i, diminut. *פוקלל*. GALL. *Petit foyer, rehaut*. ITAL. *Focarello*. GERM. *Ein kleine feursstatt*. HISP. *Pequeño hogar*. ANGL. *A little hearth*. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Jube epulas foveri foculis ardentibus. Gell. lib. 1. cap. 19. Tum illa foculum coram rege cum igne apposuit, & tres libros ex novem deurit. Valer. lib. 1. Quum carbasum, quem optimum habebat, foculo imposuisset, subito ignis emicuit.

Focûllâ, orum: Nutrimenta. *פוקלל* *מזון*. GALL. *Nourriture*. ITAL. *Nutrimenti*. GERM. *Nahrung*. HISP. *Mantenimientos*. ANGL. *Nurishments*. Plaut. in Persa, Nam jam intus ventris fumant focula. Ex Nonio.

|| Focularis, est locus ubi focus statuitur. GERM. *Herdstatt*. ||

Focârîus panis, qui in foco coquitur. *פוקר* *אֵימֶס* *אֵרֶס*. GALL. *Pain cuit sous les cendres & au foyer*. ITAL. *Pane cotto sotto il cenere*. GERM. *Ruchen*. HISP. *Pan cozido en padila ò al hogar*. ANGL. *Bread baked on the hearth*. qui & subcineritius appellatur, *σινπυρήσιος*.

Focaria, æ, à veteribus dicebatur concubina, quam domi habebant ad curam rei domesticæ. *פוקר* *הַבַּיִת* *פִּלֶּחְגֶּשֶׁת*. *οικία* *πυράξιος*. quasi *αἰς* *ἰσίου* *συνεχῆς*. GALL. *Concubine ordinaire à pot & à feu*. ITAL. *Concubina*. GERM. *Ein fochin/ein mahn*. HISP. *Manceba abarraganada*. ANGL. *A concubine for the pott and fyre*. In l. 2.

C. de donat. inter virum & uxorem. Si ancillam nummis tuis comparatam esse, præfidi provincie probaveris, donationisque causa focarie tuæ nomine instrumentum emprionis esse conscriptum, eam tibi restitui jubebit. Nam licet cessante jure matrimonii, donatio perfici potuerit; milites tamen meos à focariis suis hac ratione, fictisque adulationibus spoliari nolo.

Focarii servi, qui focum curant, dicuntur in l. 1. §. 5. D. nau. camp. stabul.

|| Foculo, foveo, à Focula. ||

Fodârê, pro fodere, dixerunt veteres, teste Festo.

FODIO, is, fodi, fossum, à *פוד* *פוד*, *פוד* *פוד*. Hinc fovea. Pala aliòve ferramento terram aliudve quid eruo. *פוד* *פוד* *פוד*, *פוד* *פוד* *פוד*. GALL. *Fouir & creuser la terre, percer*. ITAL. *Cavare, fossare*. GERM. *Graben*. HISP. *Cavar, ò horadar*. ANGL. *To digge or dicke*. Plaut. Most. sc. 1. a. 2. Miserum est opus fodere puteum, ubi fauces sitis tenet. Gellius cap. 6. lib. 6. Fodere puteum strenuè in militia. Ovid. Eleg. 12. lib. 3. Trist.

Quaque lacu duro non fodiantur aqua.

Plaut. in Rudent. Nostro illum puteum periculo & ferramentis fodimus. Liv. 28. bell. Pun. In Melesum finibus est sita Hispanicæ gentis ager frugifer: argentum etiam incolæ fodiunt. Sic fodere metallum. Plin. lib. 2. cap. 63. Fodere ense jugulum, hoc est, percutere, seu ferire. Mart. lib. 1. Fodere stimulis, est pungere. Cicet. 2. Philipp. & Plaut. Men. sc. 5. a. 5. Te pendentem stimulis fodiam 30. dies. Idem Cure. sc. 2. a. 1. Stimulo fodere lubet te. Idem Milit. sc. 4. a. 1. Non possunt mihi tuis minaciis oculi fodiri. Idem Amphitr. Agrum sterilem fodiendum locare. Idem Aulul. sc. 2. a. 3. Malè factum arbitror, quia non latus fodi. Ovid. lib. 3. Fast.

Cum levis Aonius ungula (Pegasi) fodit aquas.

Fodere calcaribus. Virg. 6. Aeneid.

Seu spumantis equi foderet calcaribus armos.

¶ Dicitur etiam fodire, per quartam verborum conjugationem. Colum. lib. 11. cap. 2. Runcari, & adhuc fodire possunt. Idem de arboribus. Sed omnibus annis ante cal. Mart. fodiri & interpretari oportet. Hinc fovea, de quo infra. Hujus composita sunt Affodio, vide suo loco: Confodio, quod est cavo, sive in totum fodio, *ἀφωδία*. Plaut. in Aul. Hic apud me confodere hortum jussi. Interdum transverbero, occido. Salust. in Caril. Inter confertissimos occurrat, ibique pugnando confoditur. *διδωδία*. ¶ Circumfodio, terram circumquaque fodio, *περιφωδία*. Colum. lib. 1. Arborem quam deposueris, sæpius circumfodito. Defodio, *καταφωδία*, vide suo loco. ¶ Effodio, extra fodio, vel fodiendo ejicio, *ἐξωδία*. Plaut. in Aulul. Oculos hercle istos improba effodiam tibi, ne me observare possis, si quid rerum geram. ¶ Infodio, intus planto, seu defodiendo sepelio, *ἐνωδία*. Col. lib. 4. Campestris locus altè duos pedes infodiendus est. Virg. lib. 2. Georg.

Antè supinatas Aquiloni offendere glebas,

Quàm latum infodias vitis genus: id est, obruas.

¶ Perfodio, rumpo, ferio, perforo, *ἀπεφωδία*. Plaut. in Aulul. Ubi pericetes perfoderis. Colum. lib. 11.

Tu gravibus rastris cunctantia perfode terga.

Lactant. lib. 4. Sed tantummodo latus ejus perfoderunt. Gell. lib. 2. Quadringenti omnes ad unum perfossi gladiis, aut missilibus operi cadunt. ¶ Præfodio, antè fodio. Plin. lib. 17. cap. 11. Præfodere serobes antè, si fieri possit, tanto donec pingui cespite obducantur. ¶ Refodio, rursus fodio, *ἀναφωδία*. Plin. Mus marinus in terra, serobe effossa, parit ova, & rursus obruit terra, tricesima die refossa parit, factumque in aquam ducit. ¶ Suffodio, subtercavo, *ὑποφωδία*. Colum. lib. 2. Neque suem velimus impasci: quoniam rostro suffodiat, & cespites excitet. ¶ Transfodio, transverbero, ab uno latere ad aliud fodio, *διπλαῖον*, *διεφωδία*. Ovidius,

gemino fodit ulcere pectus.

Et omnia habent, fo, syllabam correptam in omnibus temporibus à præfenti manantibus. Nam quæ à præterito fiunt, eandem producant.

FODICO, as: Stimulare, pungere, vellere, sive fodere. *פודק* *המדר*, *פודק* *מחאֵט*. *פודק*. GALL. *Piquer, percer*. ITAL. *Stimulare, pungero, cavare*. GERM. *Grublen*. HISP. *Punçar, pecilgar, ò escavar*. ANGL. *To prick, to pearse*. Horatius.

emamus

Qui fodicit latus.

¶ Per translationem accipitur pro angere, sive dolore afficere. Cic. 3. Tuscul. Non est enim in nostra potestate, fodicantibus his rebus, quas malas esse opinamur, dissimulatio, vel oblivio. ¶ Fodicare animum. Plautus Bacch. Quia isthæc lepida sunt memoratu, eadem in usu, atque ubi periculum facias, aculeata sunt, animum fodicant, bona distimulant facta, & famam lauciant.

FODINÀ, æ: Locus ubi quid effoditur. *פודין* *מִיכְרֵה*. *פודין*. GALL. *Vne mine, une carriere, d'où on tire quelque metal, ou autre chose*. ITAL. *Minera*. GERM. *Ein grub in deren man etwas grabt, als ein erp grub*. HISP. *Lugar donde algo se saca y se cava*. ANGL. *A mine*. Ut, Auri fodina, ubi foditur aurum: argenti fodina, ubi effoditur argentum. Plin. lib. 33. cap. 6. Odor ex argenti fodinis inimicus omnibus animalibus, sed maximè canibus.

FODSÀ, æ, locus est unde effossa est terra. *פודסא* *פחאֵת*, *פוד* *בֹּר*. *פוד* *פוד*, *פוד* *פוד*. GALL. *Fosse, ou fossé*. ITAL. *Fossa*. GERM. *Ein graben oder ein grub*. HISP. *Cava ò hoyo*. ANGL. *A dicke, licke, or meate*. Columell. de arbor. Priusquam pomarium constituas, quàm magnum habere voles, circummunito maceria, aut fossa. Cic. 5. Tuscul. Transitum fossæ ponticulo ligneo conjungere. Ulpianus scribit, fossam esse receptaculum aquæ manufactum, ad castra, seu urbes, oppidave, aut alia hujusmodi munienda. Cic. ad Attic. lib. 2. Pop. Rom. exercitus Cn. Pompeium circumfodit, fossa & vallo septum tenet. Cæsar 2. bell. Gall. Castra in altitudinem pedum duodecim vallo, fossaque duodeviginti muniuntur. Tibull. lib. 4. Qua deceat tutam castris perducere fossam. Ovid. 13. Metam.

fossas munimine cingo.

¶ Fossæ Marianæ locus, ubi, & unde. Plut. in Mario.

FODSÛL,

Fōsūllā, diminut. parva fossa. ὀρυζήλαιον. GALL. *Fosselle, petite fosse.*
 ITAL. *Fossitella, fossetta.* GERM. Ein grablein. HISP. *Pequeña ca-*
va, à boyo. ANGL. *A little ditch.* } Cato *de re rustic. cap. 161.* Deinde
 fossulas facito, quā radices asparagi demittas. Columell. lib. 11.
 cap. 3. Singulis fossulis disponas.
Fossatū, i, idem quod fossa. Plin. lib. 17. cap. 21. Fossatum purgari,
 & extendi ne crudum relinquatur. Vegetius cap. 16. lib. 4.
Fōsōc, qui fodit. } עֹפֶרֶן *chopher, קֹרֶחַ coréh. δικωδῖτος, οὐκωνυδῖς,*
ἐκωνυδῖς. GALL. *Fouisseur, fessoyeur, pionnier.* ITAL. *Zappatore, ca-*
vatore. GERM. Ein grabel/ein frieß. HISP. *Cavador.* ANGL. *A di-*
cher. } Virg. 2. *Georg.*
Et labefacta movens robustus jugera fossor.
 Rigidus fossor. Mart. lib. 7. Ovid. *Eleg. 1. lib. 4. Trist.*
Hoc est cur cantet vinētus quoque compede fossor.
Fōsō, ipsa fodiendi actio. } ὀρυξίς. GALL. *Fouissement.* ITAL. *Cava-*
mento. GERM. Grabung. HISP. *Cavazon, à la obra de cavar.*
 ANGL. *A ditching.* } Col. lib. 5. Deinde malleolo inter ordines po-
 sito, crebris fossionibus pastinatum resolvere.
Fōsūrā, x: Fossio. } ὀρυξία, ὀρυξία. GALL. *Fouissure, fouissement.*
 ITAL. *Cavatura.* GERM. Grabung. HISP. *Cavazon, cavadura.*
 ANGL. *A ditching.* } Columell. lib. 5. Hanc palmam fossuram maxi-
 me nos probavimus. Numerus autem fossionis, aut idem debet
 esse qui primi anni, aut unā minus. Suetonius in *Calig. cap. 37.*
 Compladata fossuris montium juga incredibili celeritate, cum mo-
 ra culpa capite lueretur.
Fōsūllis, e, quod foditur, sive quod fodi potest. } ὀρυξίος. GALL.
Qu'on fouit, & tire, ou qu'on peut fouir & tirer de terre. ITAL.
Che si può cavare. GERM. Das gut zugraben ist. HISP. *Cosa cava-*
diza. ANGL. *That is or may be digged out of the earth.* } Plin.
 lib. 36. cap. 18. Theophrastus author est & ebur fossile candido & ni-
 gro colore inventi, & ossa è terra nasci. Idem lib. 33. cap. 6. Tum
 saltem fossilem adjiciunt, id est, qui foditur? Varr. 2. *de re rust.* Me-
 lior fossilis sal, quā marinus.
Fōsūllitius, a, um: Fossilis, quod scilicet è terra effoditur. } ὀρυξίος.
 ANGL. *Digged out of the earth.* } Plin. lib. 36. cap. 23. Arenæ tria
 genera: fossilitica, cui quarta pars calcis addi debet; fluviatili, aut
 marinæ tertia.
Fodo, as. Fect. fodite, fodere.
Fodum, vel foderum, vox Longobardica, significat animam. ||
Fōcūllis: vide *Fecialis.*
Fōcūndvs, a, um, ex facio & unda: vel à copia fœtus. Ferax, fertilis.
 } פֶּרֶחַ *poréh. ὄφορος.* GALL. *Fecund, fertile.* ITAL. *Fecundo, fer-*
tile, abundante. GERM. Fruchtbar. HISP. *Cosa fertil, à copiosa.* ANGL.
Fruitfull, fertile, rancke. Ovid. lib. 4. *Fast.*
Forda ferens bos est fœcundaque, dicta ferendo.
 Colum. lib. 8. cap. 14. Id neque æquè fœcundum est, nec tam pretio-
 sum. Plaut. in *Cistell.* Namque æcastor amor & melle & felle est
 fœcundissimus. Ovid. lib. 5. *Fast.*
Est mihi fœcundus dotalibus hortus in agris.
 Tibul. lib. 4.
Horrea fœcundis indeficientia mensis.
 Ibidem
Centum fœcundos Titan renovaverit annos.
 } Fœcunda negotia. Senec. cap. 5. *de tranquill.* Non tam magna,
 quā fœcunda negotia. } Fœcunda aqua, pro fœcundo ingenio.
 Ovid. *Eleg. 7. lib. 3.*
No malè fœcundæ vena periret aqua.
 } Cum genitivo sæpius jungitur. Annonæ fœcunda provincia. Ta-
 cit. lib. 17. Fœcunda metallorum terra. Plin. lib. 33. cap. 4. Italiæ
 paritum est vetere interdicto Patrum, ut diximus: alioquin nulla
 fœcundior metallorum quoque erat tellus. Fœcundam esse, de mu-
 liere quoque dicitur, quæ fert uterum. Ovid. 2. *Metam.*
Vt fœcunda fores, fieret quo injuria partu
Nota.
 Interdum sumitur pro abundanti & pleno. Horat.
Fœcundi calices quem non fecere disertum?
 } Infœcundus, id est, non ferax: inde infœcunditas.
Fœcunditās: Abundantia, ubertas, feracitas. } פֶּרֶחַ *so'áh. πολυφρονα,*
δυναμια, δὲ δυναμια. GALL. *Fecundité, fertilité, abondance.* ITAL. *Fer-*
tilità, abbondanza. GERM. Fruchtbarkeit / völle. HISP. *Fertilidad, à*
copia. ANGL. *Fruitfulness, fertilitie.* } Plin. lib. 20. cap. 6. Fœcun-
 ditatem fœminatam hoc cibo augeri. Cic. 1. *de nat. deor.* Aquarum
 inductionibus terris fœcunditatem damus. Fœcunditas animi. Plin.
 in *praf. lib. 3.*
Fœcundè, adverb. } ὀφείμεις, γονίμεις, ὀτόκεις. GALL. *Fertilement, co-*
pieusement, abondamment. ITAL. & HISP. *Fertilmente, abon-*
dantemente. ANGL. *Fertilly, abundantly.* } Plin. lib. 6. cap. 36. At-
 que etiam recisa fœcundiùs resurgit.
 } Fœcundi spices, fertiles Dæ. Gloss. Ifid. ||
Fœcūndo, as: Abundantem, seu fructiferum facio. } פֶּרֶחַ *hiphráb.*
מַיִן, גֹּנִימִים מַיִן. GALL. *Rendre fertile.* ITAL. *Fer fertile,*
abundante. GERM. Fruchtbar machen. HISP. *Hazer fertile y copioso.*
 ANGL. *To mak fruitfull.* } Virg. lib. 4. *Georg.*
Et viridem Ægyptum nigra fœcundat arena.
Fōdvs, eris, ut quibusdam placet, cum æ diphthongo, ut e lon-
 ga sit, quoniam ferio, e breve habeat. } פֶּרֶחַ *berith. αὐδὴ σω-*
δίου, τὸ ἰαυοῦδῖον. GALL. *Alliance, confederation, appointment,*
traité de paix. ITAL. *Lega, confederatione.* GERM. Ein bundt/
 bundtmuß. HISP. *Confederacion à liga.* ANGL. *A league, cove-*
 nant, or bande of peace. } Fœdus pro hædo, veteres dicebant, ut
 fordeum, pro hordeo, &c. Ter. Scaur. *de Orthograph.* Ovid. *Eleg. 1.*
 lib. 2. *Trist.*
Quam non legitimo fœdere junctus amor.
 Plaut. *Pseud. sc. 1. a. 5.* Ab hero ad herum meum majorem venio fœ-
 dus commemoratum (i. pactum.) } Reddere fœdus, pro ferire
 & contrahere. Liv. lib. 8. *ab urb.* Propriè enim fœdus pacem signi-
 ficat, quæ feritur inter dimicantes. Hinc Plaut. *Amphitr. sc. 1. a. 1.*
 Pacem feci, fœdus feci, vera dico. Quidam hujus nominis etymo-

logiam manasse putant à Fecialibus, per quos fœbant fœdera. Alii
 à fide, quia in fœdere interponebatur fides. Itaque Ennius, ut est
 apud Varronem, fides dixit pro fœdus: Alii à fœdere cædendo, nam
 ad fœdera sancienda utrinque Feciales adhibebantur, qui firmato
 fœdere porcā cædebant filice, ejusmodi exitium imprecantes ca-
 piti illius qui prior fœdus violasset: de qua re vide Liv. lib. 1. ubi
 ritum & formulam antiquissimi fœderis inter Pop. Rom. Regem &
 Albanorum Dictatorem isti; latissimè exequitur. Tangit etiam
 Suet. in *Claud. cap. 25.* cum ait: Cum regibus fœdus in foro icit,
 porca cæsa, ac veterè Fecialium præfatione adhibita. Tria autem
 (ut idem Livius ostendit lib. 34.) erant fœderum genera, quibus po-
 puli & reges mutuas amicitias inibant. Unum, quum bello victis
 dicebantur leges. Ubi enim omnia ei, qui armis plus posset, dedita
 essent, quæ ex iis habere victos, quibus mulctari eos vellent, victo-
 ris arbitrium erat. Alterum, quum pares bello, æquo fœdere in
 pacem atque amicitiam veniebant, redditis per conventionem iis
 rebus quarum bello turbata erat possessio. Tertium, quum qui ho-
 stes nunquam fuissent, ad amicitiam sociali fœdere jungendā
 coibant. } Accipitur etiam fœdus pro necessitudinis alicujus vin-
 culo: ut fœdera amicitia dicimus pro necessitudine illa quæ est in-
 ter amicos. Ovid. 3. *Trist. Eleg. 6.*
Fædus amicitia non vix charissime nostra:
Nec si fortè velis, dissimulare potes.
 } Fœdera lecti, pro conjugali vinculo. Lucan. lib. 1.
 ——— *da fœdera prisca*
Illibata tori, da tantum nomen inane
Connubii.
 Fœdus conjugale. Ovid. 11. *Metam.* } Accipitur etiam quandoquæ
 pro lege, ut apud Virg. 1. *Æneid.*
 ——— *Regemque dedit qui fœdere certos*
Et premere, & laxas sciret dare iussus habenas.
 } Facere fœdus cum aliquo. Cic. *de senect.* Quum sententia Senatūs
 inclinaret ad pacem & fœdus faciendum cum Pyrrho, non dubitavit,
 &c. } Ferire fœdera. Cic. *pro Calio.* Ideòne ego pacem Pyrrhi di-
 remi, ut tu amorum turpissimorum quotidie fœdera ferires? Fit-
 mare fœdera. Virg. lib. 11. *Æneid.*
 ——— *firmabant fœdera dictis.*
 } Fœdus, pro fœditate legitur apud Paulum in *leg. senatoris 47a*
D. de ritu nupt. Nec enim honos ei servatur, quæ se in tantum fœ-
 dus deduxit. Nisi rectiùs ibi legatur, *scelus*, quemadmodum vulgati
 codices habent.
Fœderaticum, φαιδρατικός, stipendium fœderatorum. Novell. Just. 147.
 & Justin. 1. ||
Fœdistrāgus: Qui fœdera fregit. } πνερωδύτας. GALL. *Qui rompt*
l'alliance ou appointment. ITAL. *Che rompe patti.* GERM. *Bundts*
brächtig. HISP. *Quebrantador de pazes.* ANGL. *A breaker of lea-*
gues. } Cic. 1. *Offic.* Pœni fœdistragi, crudelis Annibal.
Fœderātus, a, um, GALL. *Confederé, allié.* Unde Fœderatæ civitates, &
 Fœderati dicuntur populi, qui fœdere & amicitia sunt conjuncti:
 } אֲשֶׁר בְּרִית אֲנֹכִי אִתָּם *ansche berith. συνασπεί, σύμμοχοι.* GALL. *Conse-*
derez, alliez. ITAL. *Confederati, uniti.* GERM. *Bundtsgenossen/*
eydgenossen. HISP. *Confederados à aliados.* ANGL. *They hath*
made a league together. } Namque inter civitates provinciarum,
 aliæ civium Romanorum, aliæ Latinorum veterum, aliæ stipen-
 diariæ dicebantur, *συνμοχίδης πόλις.* Suet. in *Calig.* Domi, foris-
 que civilis, libera ac fœderata oppida sine licitoribus adibat. Cic. 1.
de Orat. Si quis apud nos servisset ex populo fœderato, seseque li-
 berasset. Idem. 5. *Verr.* Fœderatæ civitates duæ sunt, Mamer-
 tina, & Tauromitana. Idem *pro Archia.* Si qui fœderatis civitatibus
 adscripti essent. } Quasdam fœderatas urbes, ad exitium licen-
 tiæ præcipites (Augustus) libertate privavit. Suet. in *August.*
 cap. 47.
Fœdero, fœdere factio concilio. Cornel. Tacit. lib. 20. Donec
 egregia erga populum Romanum merita mox rebelles fœde-
 rant. Revisor Calepini reperit hunc locum: sed ibi legitur,
 fœdarent: longè optimo sensu, qui in verbo fœderant, nul-
 lus esset.
Fōdvs, a, um: quod est deforme. } פֶּשַׁע *schehar, נבו tamé, נאי*
פֶּשַׁע. ἀγχεῖς, δυνεδόν. GALL. *Laid, ord, insect, vilain.* ITAL. *Sozzo, lai-*
do, brutto. GERM. *Wüst, heßlich, unstätig.* HISP. *Cosa sea, à feada.*
 ANGL. *Lofled, joyed, deformed.* } Terent. in *Eunucho.* Nunc eò
 tibi videtur fœdus, quia illam non habet. Cic. *ad Attic. lib. 15.*
 Parùmque fœda persona est senectutis. Plin. lib. 11. cap. 29. Odere
 fœdos odores, proculque fugiunt. } Ponitur quandoque pro exe-
 crando. Virg. lib. 8. *Æneid.*
 ——— *aversusque refugit*
Fœda ministeria.
 } Quandoque pro crudeli. Terent. in *Eunucho.* O facinus fœdum!
 Donatus, fœdum crudele. Ea enim quæ crudelia sunt & nefaria,
 ipsa crudelitate fœda & maculosa dici possunt. Sic dicimus fœ-
 dum exemplum, quod crudelitatis, & turpitudinis plenum est.
 Liv. 7. *bell. Pun.* Qui neque magistratum continuari satis civile aie-
 bant, & multò fœdioris exempli cum ipsum creari, qui comitia
 haberet. Apud Livium nihil frequentius quā fœda clades, pesti-
 lentia, strages.
Fœdo, as, are: Polluere, inquinare. } נִבְּחַ *immé. μολυβδν, μαφάο.*
 GALL. *Salir, flétrir, honnir, enlaidir, maculer, souiller, deshonorer.*
 ITAL. *Bruttare, imbrattare.* GERM. *Verwüsten, heßlichmachen.* HISP.
Ensuziar, à suziar lo hermoso. ANGL. *To defyle, to deforme, to*
work villanie. Virg. 2. *Æneid.*
 ——— *qua causa indigna serenos*
Fœdavit vultus?
 Per translationem accipitur pro dehonestate. Cato apud Plinium
 lib. 29. cap. 1. Nos quoque dicitant Barbaros: & spurcius nos, quā
 alios Opicos appellatione fœdant: hoc est, conspurcant, & dehone-
 stant. } Accipitur etiam pro dilacerare, frangere, vel corrumpere.
 Virg. 1. *Æneid.*
Impulerat ferro Argolicas fœdare latebras.

Liv. lib. 3. ab Urb. Vis Sablnorum ingens propè ad mœnia urbis infestâ populatioue venit: fœdati agri, terror injectus urbi est. Plaut. Amph. Fœdant & proterunt hostium copias. Tibull. lib. 4.

Vista Maronao fœdatus lumina Baccho,

Fœdè, adverb. Turpiter. ἄσχετος. GALL. Vilainement, cruellement, d'une manière sale & honteuse. ITAL. Brutamente, crudelmente. GERM. Unständig/schantlich. HISP. Fealmente y deshonestamente, & cruelmente. ANGL. Filthelie. Liv. 2. ab Urbe, Non minore motu animorum Sicciæ cædis memoria renovata, quàm quod nova fama Virginia adeo fœdè ad libidinem petita accenditur. Fœdè divexari. Cic. 1. Tusc. Fœdè interemptus. Liv. 5. bell. Pun.

— admissum fœdè, dictumque superbè.

Lucr. lib. 1. Fœdissimè causam agere. Cic. Attic. lib. 9.

Fœditas, atis: Turpitudine. שְׁחָרָהּ schaharâh, תּוּמְאָה tumeâh. ἄσχετος. GALL. Saleté, laidetur, vilenie, ordure. ITAL. Brutezza. GERM. Heßigkeit/wüste. HISP. Suziedad, fealdad. ANGL. Filthiness, dishonestie, ill favoredness. Liv. lib. 15. Divisa à corpore capita, patentiâque viscera, & fœditatem aliam vulnecum viderent. Cic. lib. 3. de sinib. Nisi eos per se fœditate sua turpitudine ipsa deterrere. Liv. ab Urb. Avertère omnes à tanta fœditate spectaculi oculos. Quintilian. Inenarrabili fœditate pallefcer (Luna.)

Fœlix, cum suis derivatis, vide suprâ in dictione felix.

Fœmen: vide fœmen.

Fœminâ, æ: Latioris significationis est quàm mulier. Nam non solum de hominum genere, verumetiam de brutis & plantis dicitur, descenditque à fœtu. נֶקֶבָה nekebâh. גַּוְוָה, דְּוָוָה. GALL. femelle, femme. ITAL. Femmina. GERM. Ein weibsbild / ein fravo. HISP. Hembra en todo genero de animales. ANGL. The female. Velleius, Mollitiis fluens. Plaut. Mil. sc. 6. a. 2. Da mihi optima fœmina manum. Liv. lib. 34. Fœminæ magistratus, & sacerdotia, & triumphos non contingunt. Tamen Cic. apud Gell. e. 19. lib. 13. Sacerdotes quoque fœminas fuisse scribit, eâque Antistitas appellatas. Fœminæ uni Tarratiæ datum jus dicendi testimonii. Gell. cap. 7. lib. 6. Fœminæ non possunt arrogari. Gell. cap. 19. lib. 5. Item nulla comitiorum communio est cum fœminis. Item, fœminæ sunt in parentum potestate. Idem ibid. Plaut. in Persa, Qui Atticam hodie civitatem majorem feci, atque auxi civi fœmina. Plin. in Epist. Habet illa pantomimos, fovebâtque effusius, quàm principi fœminæ conveniret. De brutis. Gell. cap. 2. lib. 2. Fœminæ sues. Idem cap. 3. lib. 4. Agnum fœminam cædico. Plin. lib. 9. cap. 50. Fœmina piscis coitus tempore marem sequitur. Idem lib. 2. cap. 18. de chamaeleonte herba, Ex nigris aliqui marem dixere, cui flos purpureus esset: & fœminam, cui violaceus. Fœmina mas, aris: Virago. Tertull.

Fœmilla, & fœminula, parva fœmina.

Fœnellarius, mulierosus, fœminis deditus. Gloss. A. L.

Fœminâlis, pudendum muliebre, interfœmineum. ἡγεῖα. Apuleius in Apologia, Sed enim fœminâ nullo pacto reperiens munditer dicere, ad mea scripta confugit.

Fœminêus, a, um: & Fœmininus, a, um. ἡμιγυνή. GALL. De femelle, ou de femme. ITAL. Cosa de femmina. GERM. Weibisch. HISP. Cosa de hembra. ANGL. Of the female kinde. Virg. 11. Aeneid. Ubi Servius Fœmineo, id est, impatienti, irrationabili. Ibid.

Fœmineum cæli clamorem ad sydera tollunt.

Ovid. 13. Metam.

Arma ego fœmineis, &c.

Mercibus inferni.

Plin. lib. 2. cap. 101. Fœmineum Lunæ, ac molle sidus. Quint. lib. 1. cap. 14. Quæ aut fœminina positione mares, aut neutrali fœminas significant. Diminutiva, Fœmella, & Fœminula γυναικίον, γυναικίον. A Fœmina etiam fit Effœmino, ἐκφαμίω, de quo suo loco.

Fœnariûs: vide Fœnum.

Fœnêrîs, Fœneratitius, fœnero: vide Fœnus.

FœNICÛLUM, i, quasi ὑποκομιχόν, à fœno. Aliis quasi phœnoculum, ex φῶν, & oculus dictum, quod æquât visum. Herba est nota, à fœnore, ut quidam existimant, dicta, quod semen hoc terra mandatum magno fœnore reddat fructum. ἡνέσθη. GALL. Fenouil. ITAL. Finocchio. GERM. Fenchel. HISP. Hinojo. ANGL. Fenell. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Indunt Coriandrum, fœniculum, allium. Plin. lib. 20. cap. 23. Fœniculum nobilitare serpentes, gustatu senectam exuendo, oculorumque aciem succo ejus reficiendo. Unde intellectum est, hominum quoque caliginem præcipuè eo levâri. Ejus juvenamenta lege apud Diosc. lib. 5. cap. 179.

Fœnum, i, quasi boënum, à bove. Herba in pabulum resecta: ita dicta à fœnore, quod sine cura fœnus præbeat: vel à fœtu, quod herba eadem manentes quotannis novas pariant. ἡνέσθη. GALL. Du foin, herbe sèche & mangeaille pour les bestes. ITAL. Fieno. GERM. Heno. HISP. El heno. ANGL. Haye. Columell. lib. 2. cap. 19. Sic enim commodissimè fœnum defenditur à pluvii. Ovid. 3. Fast. De fœno signa & manipuli. Vide & Martial. epigr. 162. Fœnum esse, proverbiali figurâ dixit Cic. lib. 2. de Orat. in indoctos ac brutos homines, qui scilicet pecudibus sunt æquandi: nam fœno victitant boves. Fœnum habet in cornu. In homines maledicos ac feroces dicitur. Horat. Satyr. 4. lib. 1. Serm.

Fœnum habet in cornu, longè fuge.

Unde id proverbium ortum sit, docet Plutarch. in Crasso. Inde translatum, ut Acroni placet, quod antiquitus bubus cornipetis fœnum pro signo in cornu appenderetur, quo sibi caverent qui fortè occurrissent.

Fœnea possessio. δῶνός τις κτῆνος, à fœno, l. privilegia 17. §. 1. C. de sacros. Eccl.

Fœnea, corum: Simulachra ex fœno, quæ fiebant ad irritandos in spectaculis tauros. Alcon. in orat. pro Cornelio, de Majestate. Budæus.

Fœnariûs, a, um, ἡνέσθη: quod ad fœnum pertinet, ut Falces fœnariæ, quibus fœnum secamus. ἡνέσθη, ἡνέσθη.

GALL. Fauz à faucher le foin. ITAL. Falci da fieno. GERM. Das zu dem heno gehört. HISP. Las guadañas. ANGL. A scyth to mow haye with. Fœniculârîum, ii (ut quidam interpretantur,) est ipsa fœni resectio, vel tempus illud quo fœnum secatur. ANGL. To mowing, or mowing tyme of haye. Cic. lib. 12. ad Attic. Scribe, quæso, quid referat Celer egisse Cæsarem cum candidatis: utrum ipse in fœnicularium, an in campum Martium cogitet. Quem locum sic exponit interpretes, In fœnicularium, id est, in aciem ac exercitum, quando fœnum succiditur à militibus fœniculariam facientibus.

Fœnile, locus est in quo asservatur fœnum. ἡνέσθη. GALL. Fenil, feniere, où on garde le foin. ITAL. Fienile, dove si tiene il fieno. GERM. Ein scheuten/ein stadel oder henohaus. HISP. El lugar donde se guarda el heno. ANGL. An haye house or loft, an hay mow or rick. Ovid. 6. Metam.

Non secus exarsit conspectâ virgine Tereus,

Quàm si quis canis ignem supponat aristis,

Aut frondem, postâsque cremet fœnilibus herbas.

Virg. 3. Georg.

— nec tota claudas fœnilia bruma.

Columell. lib. 1. cap. 6. Pars autem fructuaria dividitur in cellam oleariam, torculariam, cellam vinariam, defrutariam, fœnilia, paleariâque.

FœNISËX, fœnificis, qui fœnum secat. ἡνέσθη. GALL. Faucheur de prez. ITAL. Segatore de fieno, fœnivoile. GERM. Ein mâyer. HISP. El que siega à corta el heno. ANGL. A mower of haye. Plin. lib. 18. cap. 29. Ignit cornu propter oleum ad crus ligato, fœnifex incedebat. Varro de rust. lib. 1. cap. 49. Sicilienda prata: id est, falcibus consecanda, quæ fœnifeces præterierunt.

FœNISËCÂ, æ, idem. ANGL. A mower of haye. Petrus Satyr. 6.

Fœnifeca crasso viciantur unguine pulres.

Colum. lib. 1. cap. 18. Ita necubi ferramentum fœnifecæ possit offendere.

FœNISËCÛM, ii, ipsa fœni sectio, & veluti messis fœni. ἡνέσθη. GALL. Fauchement de prez, ou la saison de les faucher. ITAL. Raccolta del fieno. GERM. Der henen oder mâyen. HISP. Segazon del heno con guadaña. ANGL. The haye harvest, or haye tyme. Varr. de rust. Nec primo anno rigari, nec pasci ante secunda fœnificia, ne herba vellantur, obtrituque hebetentur. Et fœnificium, ii. Col. lib. 2. cap. 18. Altero tamen anno minora pecora post fœnificia permittemus admitti.

FœNISËCÛA, æ: Fœnificium. ANGL. The haye harvest. Varro de rustic. lib. 1. cap. 49. Primum de pratis summissis herba quum crescere desit, & æstibus atescit, subsecari falcibus debet, & quoad perarescat, furcillis versari: quum peraruit, de ea manipulos fieri ac vehi ad illam. Tum de pratis stipulam rastellis eradi, atque addere fœnificiæ cumulum.

Fœnitium: vide Phœnicium.

FœNUMGRÆCUM. ἡνέσθη. GALL. Vne herbe nommée Senegré. ITAL. Fienogreco. GERM. Griechisch heno oder bokshorn. HISP. Las alholvas. Genus herbae est (ut inquit Plin. lib. 24. cap. ult.) quam alii Telin vocant, alii Carphos, alii Buceras, alii Ægtoceros, quoniam siliquas habet corniculis similes: unde & siliquam vocat Colum. lib. 12. cap. 2.

FœNÛS, oris (ut ostendit Gellius cap. 12. lib. 16. ex lib. 3. Varr. de lingua Latina) idem est quod usura, ita dictum à fœtu: quod sit fœtura pecuniæ. נֶשֶׁךְ neschek, תַּרְבִּיחַ tarbith. τίκω. GALL. Usure. ITAL. Usura. GERM. Wucher. HISP. El logro, à renuevo, à usura. ANGL. Gain by money lent, usurie. Nihil enim aliud est fœnus, quàm fœtus, hoc est, partus pecuniæ. Quidam tamen à fundo, quod cum o, pon cum u, apud antiquos scribebatur, quod proventus propriè esset ex naturali terræ fructu: postea verò ad usuram est translatum, quasi pecunia per se fructum producat, sicut terra. Plaut. in Asin. Nam si mutuo non potero, certum sumam fœnore. Cic. pro Cæcilio, Parcat juvenus pudicitia suæ, ne spoliât alienam, ne effundat patrimonium, ne fœnore trucidetur, ne incurrat in alterius domum atque famam. Propert. lib. 1. Elegia 7.

Sape venit magno fœnore tardus amor.

Ovid. 1. Fastor.

Hordeâque ingenti fœnore reddat ager.

Quærere argentum in fœnus. Plaut. in Asin. sc. 4. a. 2. Dum reperiam, qui quærerent argentum in fœnus. Idem Curc. sc. 2. a. 4. Vos fœnore, hi (lenones) malè suadendo, & lustris lacerant homines. Ibid. sc. 1. Sub veteribus (tabernis) ibi sunt, qui dant, quique accipiunt fœnore. Idem Plaut. sc. 2. a. 4. Qui fœnore & perjuris habent rem partam, &c. Reddere cum fœnore quinquagesimo. Plin. lib. 17. cap. 18. Sic quoque cum quinquagesimo fœnore messes reddit felicitas soli. Nummi positi in fœnore. Horat. de arte poet.

FœNISËCÛLUM, i, diminutivum. ἡνέσθη, ἡνέσθη. GALL. Petite usure. ITAL. Picciola usura. GERM. Ein kleine wucher. HISP. Pequeno logro, à renuevo, à usura. ANGL. Small usurie or gaine. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Ad danistam devenires, adderes fœnisculum.

FœNËRO, as, & Fœneror, aris, deponens, quo usus est Gell. cap. 11. lib. 18. Fœnori do, in fœnore colloco, vulgò ad usuram do. נֶשֶׁךְ neschak, לָוֶה לַוָּה. ἡνέσθη. GALL. Bailler à usure. ITAL. Dare & prestare ad usura. GERM. Wuchern / auff wucher aufstehen. HISP. Dar à logro, à usura, à renuevo. ANGL. To lend out to usurie. & modò dativo junguntur, modò accusativo. Plin. lib. 2. cap. 6. Fœnerat Sol lumen suum cæteris sideribus, id est, mutuat. Cic. de Amic. Ut enim benefici liberalesque sumus, non ut exigamus gratiam: neque enim beneficium fœneramus, sed naturâ propensî ad liberalitatem sumus, id est, fœnori damus. Seneca, Juba, & Petreius mutuis vulneribus concurrerunt, & mortes fœneraverunt. Martialis,

Hac sepit, hac omnes fœnerat una deos.

Fœneror, cum ablativo, significat fœnerari accipio. ... Fœnerator, is, qui fœnus exercet.

Fœneratōr, is, qui fœnus exercet. ... Fœneratō, nis: Fœneris exercitatio, pecuniæ nundinatio.

Fœneratō, nis: Fœneris exercitatio, pecuniæ nundinatio. ... Fœneratūs, us: Fœneratio, id est, mutuatio ad usuram.

Fœneratō, adverbium, cum fœnore. ... Fœneratōr, is, qui fœnus exercet.

Fœneratōr, is, qui fœnus exercet. ... Fœneratōr, is, qui fœnus exercet.

Fœneratōr, is, qui fœnus exercet. ... Fœneratōr, is, qui fœnus exercet.

Fœneratōr, is, qui fœnus exercet. ... Fœneratōr, is, qui fœnus exercet.

Fœneratōr, is, qui fœnus exercet. ... Fœneratōr, is, qui fœnus exercet.

Fœneratōr, is, qui fœnus exercet. ... Fœneratōr, is, qui fœnus exercet.

Fœneratōr, is, qui fœnus exercet. ... Fœneratōr, is, qui fœnus exercet.

Fœneratōr, is, qui fœnus exercet. ... Fœneratōr, is, qui fœnus exercet.

Fœneratōr, is, qui fœnus exercet. ... Fœneratōr, is, qui fœnus exercet.

ista sollicitē servāra, variēque condita, quū ventrem subierint; una atque eadem fœtūditas occupabit.

Fœtūditas, & olenticeta. Apul. Apolog. 1. Fœtus, us, a fovendo, quoniam & dum in utero est, & postquam eductus fœtus est, a matre fovetur, vel dicitur fœtus.

Hic segetes, illic veniunt felicius uvæ:

Arbori fœtus alibi: id est, fructus, ut poma.

Idem 2. Georg. Nec minus interea fœtu nemus omne gravefcit. Ubi Servius: Fœtu, id est, utilitate: nam omnis utilitas fœtus est.

Fœtus, a, um, proprie de minore pecore dicitur. ... Fœtus, a, um, proprie de minore pecore dicitur.

Non infœta graves tentabunt, pabula fœtus.

Col. lib. 8. Huic pecudi nocet æstus, & præcipue fœtæ, quæ gelicidio hyemis conceptum fecit.

Fœtat & viridi fœtam Mavortis in antro.

Enixam autem fuisse, lac quod pueris præbebat, ostendit.

Loca fœta furentibus austris;

apud eundem 1. Aeneid, id est, plena. ... Fœtus, a, um, proprie de minore pecore dicitur.

Fœtuōsus, a, um: quod est plenum fœtu, ... Fœtuōsus, a, um: quod est plenum fœtu.

Fœtūrā, æ: Pecoris proventus, a fœtando dicitur. ... Fœtūrā, æ: Pecoris proventus.

Si fœtura gregem suppleverit, aureus esto.

Vatro lib. 2. de re rust. cap. 1. Accipit pro ipsa gravitate, sive pro illo toto tempore ab admissione usque ad partum.

Fœtūficio, as: Fœtum facio, pario. ... Fœtūficio, as: Fœtum facio.

Fœtūficus, a, um: Fœtum facio, pario. ... Fœtūficus, a, um: Fœtum facio.

Fœtūfifer, Adjectivum. ... Fœtūfifer, Adjectivum.

Fœto, as: Fœtum emitto. ... Fœto, as: Fœtum emitto.

ITAL. Partorire. GERM. Gebären. HISP. Parir. ANGL. To bring out little ones. } Colum. lib. 8. Circa paludes, in quibus pletunque fecerant. Ibidem cap. 8. Minus enim suas impares diligunt, & ideo nec multum incant, nec sapius fecerant.

|| Folis, minuta pecunia, quadrans. Buleng. || FOLIUM, ii. } Γλυβαλή. GALL. Feuille. ITAL. Foglia. GERM. Ein Blatt. HISP. Hoja. ANGL. A leaf of a tree. } Authore Festo, à Græca dictione φύλλον: sed ideo per simplex l scribitur, quia antiqui non geminabant consonantes. Est autem folium, teste Valla, & arborum, & herbarum, & florum: quum frondes arborum tantum dicantur. Cic. 3. de Orat. Quid in arboribus, in quibus non truncus, non rami, non folia sunt denique, nisi ad suam retinendam, conservandamque naturam? Plin. lib. 21. cap. 17. Jasiones (al. Lassinæ) unum folium habent, sed ita implicatum, ut plura videantur. Virg. 2. Georg.

—folia haud ullis labentia ventis.

Plaut. Menach. sc. 4. a. 2. Folia nunc cadunt, post arbores in te cadent. Idem Milit. sc. 1. a. 1. Cujus tu legiones distavisti spiritu, quasi ventus folia. Ovid. Eleg. 8. lib. 3.

Est color in foliis qua nova lasit hyems.

Ibid. Eleg. 3. lib. 3.

Atque ea (ossa) eum foliis & amomi pulvere misce.

¶ Folia etiam appellantur chartæ librorum quas revolvimus: à palmarum foliis, in quibus olim scribi solebat, quæ Græca voce φύλλον, appellantur: quarum extremitas margo dicitur, & pagina, utraque pars folii: nam folium duas paginas habet, & pagis.

¶ Folium item herba dicitur, ex qua conficitur pretiosum unguentum, quod vocatur foliatum. Vet. Dict. || Hinc componuntur Trifolium, τετραφύλλον. Quinquifolium, πενταφύλλον. Latifolium, quod habet lata folia, πλατύφυλλον. Millefolium, μυριάφυλλον, herba, & hujusmodi multa.

FOLLICŪS, a, um: Quod ex foliis factum est, vel foliis simile est. } φύλλον. GALL. Semblable à feuilles. ITAL. Simile à foglie. GERM. Aufs blätter gemacht oder den blättern gleich. HISP. Cosa de materia de hojas, ò semejante à las hojas. ANGL. Resembling leafes. } Plin. lib. 19. cap. 7. Paucis sunt semina foliacea & lata, ut atriplici sunt semina.

FOLLŌSUS, a, um: Foliis plenus. } φύλλωδης. GALL. Plein de feuilles, feuille. ITAL. Pieno de foglie, foglioso. GERM. Voll blätter. HISP. Llano de hojas. ANGL. Full of leafes. } Plin. lib. 24. cap. 15. Chamaecillos spicata est tritici modo, ramulis quinis ferè foliosa.

FOLLĪATUM: Unguenti genus, quod & nardinum vocat Plin. à nardi folio, quo confectum est: μαλαβήθριον. Mart. lib. 11.

At mea me libram foliati poscat amica.

Idem epigr. 11. lib. 14. Foliata sitis. Hoc Plin. scribit constare omphacio, balanino, junco, nardo, amomo, myrrha, balsamo. Plaut. in Cure. Græca voce vocat petaliam: πέταλον enim Græci vocant folium.

FOLLICO, as: vide Follis.

|| Folleo, inflor follis instar.

colleralis, numi genus.

Follesco, stultus, vel vanus fio. Vet. Dict. à Gallico fol, id est, stultus, varus, ut follis vani aëris plenus est. Lex. Gall. derivat à φύλλω, vitiosus. Additur verò: Stultus etiam levis est, ut follis.

Follex, φύλαξ, κρημίνυ ἀσπίς, i. e. camini uter. ||

FOLLIS, is, masculini gen. à φύλλω. Instrumentum quo attrahitur ventus, atque emittitur ad ignem excitandum. } φύλλω. GALL. Soufflet, sac, ou sachet de cuir, bourse, balon à jouer, grosse pelotte enflée de vent. ITAL. Mantice, folle, soffietto, borsa, sacco, ò altra simili cosa fatta di cuero. GERM. Blasbalg. HISP. La borsa, ò correa para llevar dinero, ò bota de viento para jugar. ANGL. A bellows. } Plaut. Aul. sc. 1. a. 2. Quando it dormitum, follem obstringit ob gulam, ne quid animæ amittat dormiens. Virg. 8. Aeneid.

—ali ventosi follibus auras

Accipiunt, redduntque.

His utuntur ferrariæ, argentariæque officinæ. Utuntur & coqui, sed parvulis, ne opus sit ignem inflare buccis, quod qui faciunt, sufflatores vocantur. Primus Anacharhis Philosophus folles ignis exsuscitatores invenit, ut refert Strab. lib. 7. ¶ Est item follis, pilæ genus omnium maximum, constans ex aluta vento inflata: quod etiam hodie Italis plurimo est in usu: puerorum præcipue & senum lusibus conveniens, utpote quo minus fatigentur ludentes, quam harpasto. Nam & lentius fertur follis, magisque resilit, tardiusque descendit, veluti ex industria percussorem expectans. Mart. epigr. 47. lib. 4.

Ita procul juvenes, mollis mihi convenit atas:

Folle decet pueros ludere, folle senes.

Quoniam verò hoc pilæ genus pugno excutitur, pugillatorius follis quandoque vocatur. Plaut. in Rud. extemplo hercle ego te follem pugillatorium faciam. Fit autem follis à φύλλω (quod ex aluta vereturam,) ut à φύλλον (sic etiam Priapus coriaceus dictus est) pola, i. pilæ ex aluta. ¶ Quandoque accipitur pro marsupio, receptaculoque numorum, ex pelle, aut corio confecto. Juven.

—Et tenso folle reverti.

Nam sicut folles pilæ vento intumescunt, ita crumenæ pecunia turgent: à qua similitudine inditum nomen. Vegetius author est, disciplinæ militaris consuetudine decem folles, hoc est, decem saccos, per singulas cohortes solere disponi, in quibus militum pecunia condebatur.

FOLLICŪLUS, parvus follis: & folliculum, i: & quodcumque turgidum est, & laxum in morem follis. } φύλλικον. GALL. Sachet, bourse, petite peau ou bourse, ou étuy qui couvre le grain des froments, ou autres fruits. ITAL. Sassetto, borsetta, picciola guscia che cuopre il grano del fromento, & altri grani. GERM. Ein jedes aufgeblasen Ding, als die hülse seind an dem getrayd. Item, die ballen mit welchen man spilt, &c. HISP. El fardel, ò talega, ò mochilla del hollojo de panes y legumbra. ANGL. A sackell or purse, che small huske

that covereth the cornes of wheate and other graynes. } Unde frequentissime accipitur pro theca, seu siliqua leguminum, frumentati, vel lini, vel cujuslibet alterius rei quæ granum continet involutum: φύλλον. Col. lib. 2. cap. 8. Quoniam folliculum quo continetur, firmum & durabilem adversus longioris temporis humorem habet. ¶ Accipitur item folliculus pro majori pilæ genere, quod ex aluta conficiebatur, solique implebatur vento: quod & follem frequentius invenimus appellari. Sueton. in August. Post bella civilia ad pilam primò, folliculumque transiit. ¶ Quandoque pro pelle, seu sacco: ut lib. 1. Rhet. ad Heren. Malcolus iudicatus est matrem necasse: eo damnato, statim folliculo lupino os involutum est, soleæ lignæ pedibus indutæ. Liv. 9. ab Urbe, Eques in castra folliculis frumentum vcheret. ¶ Non invenit aliquando transfertur ad corpus humanum, sive quod ad folli similitudinem semper attrahat, & emittat spiritum: sive quod ad sacci coriacei similitudinem pelle sit circumdatum. Veteres enim saccos ex corio factos folles appellabant. Lucil. lib. 26. ut citat Nonius: Ego, quis sum, & quo folliculo nunc sum indutus, non quaero.

Follitus, a, um: φύλλαυτος. Obvolutus corio.

FOLLICO. } φύλλω. GALL. Souffler. ITAL. Soffiare col naso. GERM. Durch die nase schnaufen. HISP. Soplar. ANGL. To snuffe, to fetche the breath lowde at the nose. } Follium more reciprocò spiritu nares agito. Apul. lib. 9. Metam. Nares follicantes, languidas. ¶ Est item follium laxitatem & cavitatem imitari. Unde Hieron. caligas pseudomonachorum follicantes dixit, quales hypocritas gestare ait, ut humani cultus contemptores videantur.

FOLLICŪLĀRE, pars remi, quæ folliculo tecta est. A quo vita follicularis dicta est. Autho Festus.

|| Follitim. Plaut. Epid. sc. 3. a. 2. Peratim ductitate: at ego follitim ductitabo.

Folmen, fulmen. Inscr. antiq.

Folonitria vanitas. Gloss. lisd. à folle venti pleno. Vet. Dict. Follitia, vel follentia: vanitas, superbia, stultitia. Italis follia, Gallis folie: fortè φύλλονία.

Fomahant, stella. Arabica vox est. ||

Fomes, Fomentum: vide Foveo.

FONS, fontis, à fundendo, quod fundat aquam, tantum masc. gen. } πηγή. GALL. Vne fontaine. ITAL. Fonte, fontana. GERM. Ein brunn. HISP. Fuente. ANGL. A spring, a fontaine. } Fontes unde procreantur, & quomodo. Plut. in Paulo Emilio. Plaut. Aul. sc. 5. a. 3. Quæ interbibere Corinthiensem fontem & Pirenem potest. Ovid. Eleg. ult. lib. 3. Trist. Cujus (ingenii)

Fons infæcundus parvâque vena fuit.

Idem Eleg. 8. lib. 4.

Nec siccam Getico fonte levare sitim.

Idem Eleg. 1. lib. 5. Trist.

—illa mihi pleno de fonte ministrat.

Non desunt qui olim etiam sexminum fuisse velint: cujus tamen rei nullum proferunt testimonium. Plin. lib. 12. cap. 1. Nunc est arbor clara in Lycia, socia gelidi fontis amœnitate. Hirtius 8. bell. Gall. Sub ipsius enim oppidi murum magnus fons prorupibat. ¶ Fons per translationem accipitur pro origine & causa. Cicet. 1. Tusce. Non rem ipsam causam atque fontem esse mætoris. Idem ad Brutum. Nec in Senatu sceleratissimorum consiliorum fontes aperire dubitavi. ¶ Fontem pro aqua fontana posuit Virg. 2. Aeneid. pro parte totum usurpans,

—alii fontemque ignemque ferebant.

¶ Fontes ipsi sitiant: proverbium in eos qui petunt ab aliis quod ipsis affatim abundet domi. Cic. ad Quint. frat. ¶ Ipse sibi mali fontem reperit, αὐτὸς ἀγαθὸν κακὸν πηγῶν. In eos dici solitum, qui sibi ipsis ministraverint exitii causam. ¶ Omnis fontibus confectari rivulos, non sine proverbii specie dixit Cic. 2. de Orat. pro mihi ad rem pertinentia dicere, omisso eo quod est negotii caput.

FONTICŪLUS, i, diminutivum: Parvus fons, à quo fonticellus. } πηγάδιον. GALL. Petite fontaine. ITAL. Fonticello. GERM. Ein brunlein. HISP. La fuente pequeña. ANGL. A little springe. } Plin. Ubiunque moveris humum, fonticuli scaturit. Idem lib. 31. cap. 50. Lacus est nitrosus, exsiliante è medio dulci fonticulo.

|| Fontana, idem quod fons. Dict. Vet. nempe ex Italica. Sic Gallis Fontaine, quasi fontana aqua. ||

FONTĀNUS, a, um, quod ex fonte est. } πηγαῖον. GALL. De fontaine. ITAL. Fontano, di fonte. GERM. Das vom brunnen ist. HISP. Cosa de fuente. ANGL. Of a fontaine. } Plin. Fontana aquæ cyathos duos. Sic Columell. lib. 12. cap. 9. Sed extrinsecus vasa petegere, & aqua fontana quam recentissima refrigerare. Ovid. 4. Fast.

Tu Dea pro nobis fontes, fontanaque placæ Numina.

FONTĀLLIS, e: Fontanus, quod scilicet ex fonte est. } πηγαῖον. ANGL. Of a spring or fontaine. } Plaut. in Stich. Vide, utram tibi lubet etiam nunc capere, cape provinciam. S. Quid istuc est provincie? T. Utrum fontali, an Libero imperium te inhibere mavis? Ubi interpres, id est, an velis imperium habere, aut præesse aquæ, an vino præbendo? Fontalem aquam dixit è fonte scaturientem.

FONTĀNĀLIĀ, Vatroni: Fontinalia, Festo. Feriæ erant fontibus dicatæ, quibus & coronæ in fontes conjici, & putei coronati solebant.

FONS SŌLIS, in desertis Libyæ est, ultra Cyrenajcam regionem, juxta Jovis Ammonis oraculum, cujus aqua manet & vespere tepida est, meridiano tempore gelidissima, sub mediam noctem fervidissima. } ἡλιος πηγή. GERM. Der Sonnen brunnen in der einöde Libye. } Fontem autem Solis appellaverunt, quod à Sole regi videatur, & pro ratione diversorum cardinum quos ille perlabitur, calorem tepote, teporemque frigore permutet. Apud Ammonios (inquit Herodotus lib. 4.) aqua fontana est, quæ sub matutinum quidem tepet: sub horam, qua forum frequentissimum est, frigit: sub meridie multò frigidior est, eaque hora hostos irrigant. Declinante jam die remittitur frigus, donec Sol occidit: tunc tepescit, magis

magis calefcens ufque ad mediam noctem, quo tempore fervens exaftuat: præterita nocte media, ad auroram ufque refrigerat. Cognominatur autem Fons Solis. Hæc ille. Meminit hujus fontis & Ovid. *lib. 15. Metamorph.* quanvis Ammonis, non Solis fontem appellet:

— medio (inquit) tua corniger Ammon
Vnda die gelida est, ortuque calefcit.

Silius quoque *lib. 3.* Ammonis oraculum describens,
Stat (inquit) sano vicina novum & memorabile, lympha
Qua nascente die, qua deficiente tepescit:
Quaque riget medium quum Sol ascendit Olympum.

Plin. *lib. 2. cap. 106.* duos hujus naturæ fontes commemorat, quorum alterum à vicino oraculo, Ammonis fontem appellat: alterum apud Troglodytas collocat, Æthiopiæ populos, eumque Solis fontem nominat. Verba ejus sunt hæc, Jovis Ammonis fons, interdum frigidus, noctibus fervet. Deinde subdit: In Troglodytis fons Solis appellatur, dulcis, & circa meridiem maximè frigidus: mox paulatim tepescens, ad noctis media fervore & amaritudine infestatur.

Fontiæ: Virgo Vestalis, Fontiæ foror, cujus meminit Cicero. *in Orat. pro Fonteio.*

Fontinalls, porta dicta est Romæ, quæ alio nomine Capena dicitur ob propinquitatem scaturientium fontium. *Juven. Sat. 3.*

Substitit ad veteres arcus, madidamque Capenam.

Liv. Ædiles alteram porticum ad portam Fontinalem, ad Martis aram, quæ in campos iter esset, perduxere.

Fora, vasa, quibus antiqui utebantur in torcularibus. *Col. lib. 12. c. 18.* Tum lacus vinarii, & torcularii, fora, omniæque vasa, si vicinum est mare, aqua marina: sin minus, dulci eluenda sunt, & commendanda, & diligenter assiccanda, ne humorem habeant.

Foraculum, perforaculum *ῥίγτρον*. Gloss. id quo aliquid foratur, dicitur.

Forago: Filum est. { ANGL. *A stippe or hyarne.* } authore Festo, quo textrices opus diurnum distinguunt, à forando dictum.

Forago, trames diversi coloris: fortè *Farrago*, materies diversi coloris.

Foramen: vide *Foro*, as.

Foras: Extrà. { ἔξω *ebus*, ἔξω *ebus* } & Foris, ἔξω. GALL. *Hors, dehors.* ITAL. *Fuore, fuori.* GERM. *Ḥinauß, außhin.* HISP. *A fuera, defuera.* ANGL. *Forth abroad, out of the doors.* } Adverbia loci sunt à foris, hoc est, spectaculis derivata, ut Servio videtur: sive (quod verisimilius est) à foro, quod domo exeuntes ferè ad interiorem partem urbis, in qua forum est, solemus accedere: in qua etiam sententia est Festus. Differunt autem inter se hæc duo adverbia, ut foras motum importet ad locum. *Plaut. Mostell. sc. 4. a. 1.* Illic ubi fui, inde effugi foras. *Ibid. sc. 1. a. 1.* Exi è culina, sis foras mastigia. *Idem Curc. sc. 1. a. 5.* Vix foras me abrupui. *Idem Afin. sc. 2. a. 1.* Siccine hoc sit? Foras adibus me ejici? *Ibid. sc. 3. a. 3.* Exclusus est foras. *Idem Aul. sc. 3. a. 1.* Cras veniat: perendie foras feratur (id est, efferatur mortua.) *Ibidem sc. 1. a. 2.* De suo tigillo fumus, si quæ exit foras. *Idem Milit. sc. 1. a. 2.* Ex hospitio eduxit se foras. Evocate foras: vide *Evoco*. Dare foras utendam chlamydem, aut pallium (bis,) apud eundem *Men. sc. 2. a. 4.* (id est, commendare vicinis.) Item, Proficisci foras. *Idem Curc. sc. 1. a. 1.* & migrare foras. *Ibid. sc. 1. a. 2.* Et procedere foras. *Idem Pseud. sc. 2. a. 2.* Patronus foribus processit foras. *Idem Curc. sc. 2. a. 1.* Mittite istanc foras. Exsurgat foras, qui nolet auscultare. *Idem Milit. sc. 1. a. 2.* Idem *in Cas.* Foras tacitus exeo cum ornato quo vides. *Idem in Amphitr.* Sed quid tu foras egressa es? Foris, motum in loco & de loco significat. Domi forisque omnia curare. *Salust. Jugurth. 119.* Terent. *in Eunuch.* Quæ dum foris sunt, nihil videtur mundius, nec magis compositum quicquam. *Plaut. in Afin.* Ille opere foris faciundo lassus domum noctu advenit. *Idem Aul. sc. 2. a. 2.* Ligna ne quæras foris. *Idem Capt. prolog.* Foris illic, extra scenam hinc prælia. *Idem Milit. sc. 3. a. 2.* Oculos non rogo utendos foris: & *Mostell. sc. 1. a. 2.* Ædes ocludam hinc foris clavi Laconica. *Idem Capt. sc. 2. a. 1.* Foris quod gusto, id beat. *Ibidem sc. 2. a. 1.* Sinito ambulare, si foris, si intus volent. Nonnunquam etiam jungitur verbis motum ad locum significantibus. *Idem Men. sc. 2. a. 1.* Faxo foris vidua visas patrem. *Plin. lib. 9. cap. 33.* Margine in mucronem emisso, foris effuso, intus replicato. *Cic. in partit.* Illa verò indigent, & nec eò dicuntur sine arte, quod ita sunt, sed quod ea non parit Oratoris ars, sed foris ad se delata, tamen arte tractat.

Foratica, tributum, quod transitorium, vel tractorium dicitur. *Cod. ill. antiq.*

Foris, quandoque pro passim usurpat. *Cic. ad Quint. frat.* Foris valde plauditur: id est, non solum in senatu, sed apud cæteros etiam: & *in epistola longa ad Lentul.* Quum ea contentio mihi magnum etiam foris fructum tulisset. In vulgus idem alibi dixit, eadem sententia. *Ex Aldi commentario ad Quint. frat.*

Forinsecus: Foris, ab exteriori parte. X intrinsecus. { ἔξω *lactis* } *son. ἔξω *lactis*, ἔξω *lactis*.* GALL. *Par dehors.* ITAL. *Estrinsecò, cio che è di fuora.* ANGL. *Without.* } *Plin. lib. 13. cap. 82.* Lignum omne corticis loco habent, hoc est, forinsecus. *Columell. lib. 8. cap. 3.* Sed ab hac cohorte forinsecus prædictis fenestellis scandula similiter jungantur.

Foratos, furatus. *Inscr. antiq.*

Foratus, nomen: vide *Foro*, as.

Forbanum, proscriptio, *in ll. Ripuariis*, vox est Germanica verbannen: proscribere, à *ver*, quod est *aper*, vel à foras.

Forbèa, genus cibi à veteribus dicebatur, quo calido vesci solebant. *Græci φούλον.* Fest.

Forcille, re. *Plaut. Pseud. sc. 2. a. 2.* Væ tibi: Tu inventus verò meam qui forcilles fidem. Quasi mihi non sexcenta talia soleant credier. Est autem *forcillare fidem*, eam elevare, aut tollere: efficere velle, ut non credatur alii.

Forceps, fabricæ corruptæ forfices dicuntur. Lege, *Fornix Fabrica, Fornices dicuntur.*

Forcipēs, quasi forvicapēs dictæ sunt, quod iis forva, id est, calida ca-

piantur. { ἰσθηχὶς *melkachajim. πινγύρα.* GALL. *Tenailles, pinçettes.* ITAL. *Tanaglio, molle da fuoco.* GERM. *Sang.* HISP. *Las tenazas à instrumento para asir.* ANGL. *A paire of tongs or pincers.* } *Virg. 8. Æneid.*

— Illi inter sese magna vi brachia tollunt
In numerum, versantque tenaci forcipe massam.

Et tam masculini, quam fœminini generis, secundum Priscian, Ovid. *12. Metam.*

— Terribilem stridore sonum dedit, ut dare ferrum
Igne rubens plerunque solet, quod forcipe curva
Quum faber eduxit, lacubus demittit.

Colum. lib. 16. cap. 16. Deinde priusquam ferrum admoveas, duabus angustis ligneis regulis, veluti forcipibus apprehendere testium nervos. *Plin. lib. 7. cap. 56.* Authorem & inventorem forcipis fuisse tradit Cinyram Cyprium Agriopæ filium,

Forcus, φόρυγος, nomen viri proprium, qui tres filias habuit Gorgonas, Sthenio scilicet, Euryalen & Medusam, quæ nimis locupietes fuerunt, & Gorgones dicuntur, id est, terræ cultrices.

Fördä, æ: Bos prægnans, à ferendo: vel ab horrendo, pro quo posteriores fordis dixerunt. Hordus autem est gravidus. { ἡλυ *baláb. βῆς ἔγκυαν, ἢ ἔγκυον.* GALL. *Vne vache qui est pleine, qui porte veau en son ventre.* ITAL. *Vacca pregna.* GERM. *Ein tragende kuh.* HISP. *Vaca preñada.* ANGL. *A cowe with calfe.* } *Ovid. 4. Fast.*

— Forda ferens bos est, fœcundaque dicta ferendo.

Colum. lib. 6. cap. 4. Post unum coitum forda non admittit taurum.

Quæ forda ab Ovidio appellatur, Latini veteres vocabant Hordam, ut testatur Varro *cap. 5. lib. 2. de re rust.* his verbis: Quæ sterilis est vacca, taura appellatur: quæ prægnans, Horda. Vide infra *in Horda.*

Fordeum, pro hordeo veteres dixisse, ut fœdum & fariolum, pro hædo, & hariolo, scribit Terent. *Scaurus de Orthogr.*

Fordicidia, Dies festus à fordis bubus, hoc est, prægnantibus: quod eò die immolarentur boves prægnantes in curiis: à fordis cadendis fordicidia dicta.

Forem, fores, foret, & in tertia persona pluralis numeri, forent, & in futuro Infinitivi fore, pro futurum esse. Forem autem idem omnino significat quod essem. { ἔσμεν *ehéh. ἔσμεν.* } *Plaut. Pseud. sc. 2. a. 5. & Capt. sc. 2. a. 1.* Hoc ego nunquam ratus sum fore. *Idem Most. sc. 1. a. 1.* Pol istuc tibi credo nomen acturum fore. *Idem Men. sc. ult. a. 5.* Vis conclamari actionem? Fore quidem die septimi. *Idem Pseud. sc. 5. a. 4.* In pistrinum credo ut convenit fore (i. jam esse, vel mox futurum esse.) *Ovid. 13. Metam.*

— Pallentemque metu, & trepidantem morte futura.

Ibidem,

— Mibi cura futuri est.

Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Quid cæteris tuis amatoribus futurum est? *Catull. de com. Eren.*

— in limite cæli

— Fixa corona foret.

Salust. in Jugurth. Nam ego quidem vellem, ut & hæc quæ scribo, & ea quæ antè in Senatu questus sum, vana forent. Fore verò habet significationem participii futuri, unà cum infinitivo *Esse, ἔσμεν.* Idem enim est fore, quod futurum esse. Ideo jungitur cum nomine, vel interdum cum participio, quod in nomen transmigravit: ut spero re amicum fore: non, amaturum fore. *Cicero. Trebatio,* Scribit ad me Cæsar, se tibi nondum familiarem esse satis propter occupationes suas, sed citò fore. *Cæsar de bell. Gall.* Nonnulli etiam Cæsari nuntiabant, quum castra moveri, aut signa ferri jussissent, non fore dicto audientes milites. Composita ejus sunt Abfore, Adfore, Confore, Defore, & Profore, quæ sæpius sola ponuntur, hoc est, sine nomine, aut particip. à tergo. Abfore quid significet, quemque in oratione usum habeat, explicuimus supra. Adfore idem est quod adfuturum esse. *Ovid. 14. Metam.*

— Esse quoque in fati reminiscitur adfore tempus.

Adforem, adessem. *Virg. Æneid.*

— Atque utinam rex ipse Notò compulsus eodem
Adforet Æneas,

Confore, conventurum esse, *οὐκ ἔσμεν.* *Terent. in Andr.* Restat Chremes, qui mihi exorandus est, & spero confore, id est, conventurus esse. Defore, defuturum esse, *ἰσχυρ.* *Cic. contra Rull.* Verum arbitrantur non defore qui illam restituerent. Profore, profuturum esse, *οὐκ ἔσμεν.* *Horat. in epist.*

— Qua nocuere sequar, fugiam qua profore credam.

Forensis, Forensis: vide *Forum*.

FÖRES: Proprie (inquit Servius) quæ foris aperiuntur. { ἑλθῶν *dela-* } *thoth. ἑλθῶν.* GALL. *Huis, porte.* ITAL. *Porta.* GERM. *Zhüren.* HISP. *Las puertas con que cerramos la casa.* ANGL. *The gates, the doors.* } *Vnde Plutarchus memorat, primum Valerio Publicolæ fratri, quum de Sabinis triumphasset, domum publicè ædificatam, cujus fores extra aperirentur: quum antea cæterarum intrò referando impellerentur: ut ex hac concessione honoris appareret, quotidie cum domum aliquid admissurum. Plaut. Most. sc. 2. a. 2. Ecquis istas aperit fores? Idem Men. sc. 3. a. 2. Fores aperiri nolo. Idem Curc. sc. 2. a. 1. Quid si adeam ad fores, atque oecentem. Ibid. Prohibe sonitum forium. Ibidem, Foribus da aquam quam bibant. Idem Amph. sc. 2. a. 4. Quis ad fores est? Ibid. Penè effregisti fatue foribus cardines. Ibid. Hæc (fores) toto demoliar cardine. Idem Men. sc. 4. a. 3. Foribus bullas in splendorem dare. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Foribus exitium affero. Seneca epist. 68. Foribus ornatis excipere res latas. Idem cap. ult. de tranq. Fores poëticas nemo sui compos pepulit. Ovid. 4. Fast.*

— Et tegat ornatas longa corona fores.

Idem *Eleg. 4. lib. 4. Trist.*

— Circundante fores geminas.

Terent. in Adelph. Fores effregit? restituentur. *Cic. ad Brut.* In omnibus novis conjunctionibus interest qualis primus aditus sit, & qua commendatione quasi amicitia fores aperiuntur. *Idem 2. de nat. deor.* Forèque in liminibus prophanarum ædium, januæ nominantur.

minantur. Valvæ autem dicuntur quæ intus revolvuntur : quanquam usus hodie obtinuit , ut omnia ostia fores appellentur. ¶ Hoc nomen etiam singulariter, hæc foris, hujus foris , declinatur. Ovid. 1. Amor.

Difficilem moto carilive pando forem.

Cic. pro Cornel. Aperuit forem scalarum. Terent. in Adelph. Sed quidnam foris crepuit? Ubi Donatus, foris singularis numeri , nominativi casus. Plaut. Amph. Orationem comprimam, crepuit foris. Idem Bacchid. Hanc forem paucillulum aperi placide , ne crepet. Idem Milit. sc. 1. a. 2. & sc. 3. a. 2. Sed foris concrepuit. Idem Aul. sc. 3. a. 4. Hinc à vicino sene : At at foris crepuit. ¶ Fores portarum. Liv. lib. 1. ab Urb. Et fores portæ. Idem. 5. bell. Pun. Horat. lib. 1. Serm. satyr. 2.

Exclusus fore , quum Longarenus foret intus.

Fores aperite, ἀνοίξτε τὴν θύραν, proverbio dicebatur qui rei cuiuspiam ingressam initiumque patefaceret. Plin. lib. 2. cap. 8. ¶ In foribus adesse, πρὸ τῆς θύρας, dicitur allegoria proverbiali, quod instat, jamque in proximo est. Plutarchus, πρὸ τῆς πρὸ τῆς θύρας ὄρῃ : id est, Quum febris in foribus adest.

Förküla, arum, diminutivum. ἡ θύρα. GALL. Petite porte, guichet, petit huis. ITAL. Porricelle. GERM. Thürlein. HISP. Pequeñas puertas. ANGL. A little voickettes or doors. ¶ Varro lib. 1. de re rustic. c. 59. Et ideo oporothecas qui faciunt ad Aquilonem, ut fenestras habeant, ut aere perflentur, curant : neque tamen sine foriculis, ne quum humorem amiserint, pertinaci vento vieta fiant.

¶ Foriculus, Deus forium, quem foribus præesse gentilitas vana in multiplicandis diis fingebat. ¶

Forefacio, vel forisfacio, pecco, delinquo : unde foris factum, aliter forfactum. Vox est Gallis usitata forfaire : faire est facere, for extra. Gall. Dict. Nicot. Forfait, sive forfaiture, delictum, & ducit à foris, i. extra. Forfaire, peccare, delinquere. Vet. Dict. Lat. Forisfacio, id est, offendere, nocere, quasi facere foris, id est, extra rationem.

Forjudico, Gallis forjuger, est quasi foras judicare. GERM. Verurtheilen. Est & malè judicare. ¶

Förficis, quibus telam, seu fila incidimus. ἡ ἄκρη melkachajim. Φαίδης. GALL. Ciseaux, forces. ITAL. Forbice, forfice, cesoie. GERM. Schär. HISP. Las tijeras. ANGL. Sheares. ¶ Servius, forfices sunt quibus incidimus : forcipes, quibus aliquid forvum tenemus, quasi forvicapes : nam forvum est calidum. Col. lib. 12. cap. 43. Alii quum legerunt uvam, si qua sunt in ea grana vitiosa, forficibus amputant. ¶ Forfices etiam vocabulum militare de instructa acie forficum instat. G. lib. 10. cap. 9. Vocabula sunt militaria, quibus instructa certo modo acies appellari solet : Frons, subsidia, cuneus, orbis, forfices, setta, alx, turres.

Förficula, arum, diminutivum. ἡ ψαλίς. GALL. Forcettes, ciselets. ITAL. Forcicette. GERM. Ein schätlein. HISP. Pequeñas tijeras. ANGL. Little sheares or cisers. ¶ Plin. lib. 25. cap. 5. de hellebero : Præterea mirum inventum est, quod incisum forficulis (ut diximus) cribrant : cortex remanet, hoc inanito, medulla cadit. ¶ Ab hujus instrumenti similitudine, etiam forficula dicuntur extremitates brachiorum, & veluti manus canctorum, scorpionum, & quatuorundam locustarum. Idem lib. 32. cap. 11. Elephantum locustarum generis, nigri pedibus quaternis bisculis : præterea brachia duo, binis articulis : singulisque forficulis denticulatis. Hæc ab eodem Plin. lib. 9. cap. 31. Forcipes vocantur. Fœminæ, inquit, primus pes duplex, mari simplex : præterea bina brachia denticulatis forficibus.

FÖRĪ, orum, num. plural. à φοῖρά, vel à φορεῖν : sunt tabulata navium, vel locus in navi aptior, qui iter naves perambulantiibus præbet : ita dicti (ut Servio placet & Festo,) quod per eos ferantur incessus. ἡ ἄκρη τῆς ναυῆς, ζυγὰ. GALL. Le tillac ou beisse d'un navire. ITAL. Tavolati de navi, la corsia, luogo da mirare gli spettacoli. GERM. Brugken in einem schiff/auff weicher man hin vnd hâr gehn kan. HISP. La tilla de la nave. ANGL. The hatches of a shippe to walk upon. ¶ Fori quid, Diomedes lib. 1. Cicero. in Catil. Quum alii malos scandant, alii per foros cursitent, alii sentinam exhauriant. Virg. 4. Æneid.

— facies in castra tulissim,

Implessimque foros flammis.

Idem 6. Æneid.

— laxatque foros, simul accipit alveo

Ingentem Æneam.

¶ Item fori dicuntur Circensia spectacula, id est, loca recta, ut ex his spectetur. Livius lib. 1. Tum primum Circo, qui maximus dicitur, designatus est locus, divisa loca patribus, equitibusque, ubi spectacula quisque facere, fori appellari. ¶ Fori etiam in hortis, sunt angustiores quidam sulci & oblongi, iter præbentes circa porcas (ita enim vocant terram editiorem inter duos sulcos) quem admodum fori in navibus facultatem præbent nautis ultro citoque discurrendi. Colum. lib. 10.

Angustisque foros adverso limite ducens,

Rursus in obliquum distinguat tramite parvo.

¶ Legitur etiam forus in singulari numero pro via illa in navibus. Ennius,

Multa foro ponens, ageaque longa repletur.

Gellius lib. 17. cap. 10. Stansque in summae puppis foro, carmen quod Orthium dicitur, voce sublatis cantavit. ¶ De Foro judiciali : vide Forum, i.

Förüll, orum, diminut. Armariola, sive capsula, sive capsulæ in quibus aliquid reponimus. ἡ πύλακις. GALL. Coffres à livres, ou autres choses, armoires. ITAL. Armari da libri. GERM. Buchstentlein. HISP. Casax, ó fundas de libros. ANGL. Cases for books. ¶ Sueton. in August. cap. 31. Quicquid fatidicorum librorum Græci Latini-que generis, nullis vel, &c. ac solos retinuit Sibyllinos : hos quoque delectu habito, condiditque duobus forulis auratis sub palatini Apollinis basi. Beroaldus quoque, apud Sueton. in Calig. cap. 15. legit, duobus forulis intulit, ubi alii libri habent, duobus forculis.

¶ FORIA, latrina, secessus. ¶

Förfa, orum : Stercora liquidiora, quod facillè ferantur foras. ἡ ἄκρη τῆς μορφαῖος. τὸ ὑπερμεγέθησθαι τὸν ἄκρη. GALL. Foire, excrémens de ventre humides, diarrhée. ITAL. Stercoliquido. GERM. Damm diet. HISP. Estiercol liquido y ralo. ANGL. Thin ne excrementes. ¶ Inde confortie verbum, quod est stercore liquido scædare. Autho Nonius ex Pomponio in Marco, Confortisti me. Diomedes.

¶ Fortio, is, διορίζω. Onom. hoc Græcum propriè est, vasa affero : deinde abjicio, exonero, nominatim onus ventris depono. ¶

Föriölüs, i, cum accentu in antepenult. Qui ventrem solutum habet, & foria facillè emittit. ἡ ὑπερμεγέθησθαι, ἡ ὑπερμεγέθησθαι. GALL. Foireux. ITAL. Di ventre sciolio, lubrico, che facilmente lo scarica. GERM. Schesfig / bluetig. HISP. El que haze estiercol liquido. ANGL. Loose the wombe. ¶ Laberius, Fortiolus esse videtis, in coicòs calcas. Nonius.

Föricä : Locus in quem alvi stercorea dejicimus. ἡ ἀφισπῶν. GALL. Le retrait public. ITAL. Condotta, chi avviggia. GERM. Ein offen schesphaus. HISP. La privada ó albanar publico. ANGL. A common draught. Juvenal. Satyr. 3.

— inde reversi

Conducunt foricas.

Et propriè de publicis dicitur : latrina de privatis, à latendo. Föricarius, qui foricas cluit. D. lib. 22. tit. 1. l. 17. §. 5. Fiscus ex suis contractibus usuras non dat, sed ipse accipit, ut solet à foricariis qui tardius pecuniam inferunt. Budæus tamen legit fornicarius.

Föricula : vide Fores.

Foriculus, Deus putatur forium præses. ἡ ἄκρη. GERM. Der thürer gott. ¶ Sicut Cardinea dea, quæ cardinibus præerat : & Limentius deus, qui præerat limini.

Förinscüs, Foris : vide Foris adverbium, in Foras.

Foris, is : vide Fores.

Forisfacio, offendo, noceo. Hinc fortè Forfaire Gallorum. Vide supra, Forefacio.

FÖRMÄ : Figura, sive facies uniuscujusque rei. ἡ ἄκρη τῆς μορφῆς, ἡ ἄκρη. GALL. Forme, pourtrait, patron, beauté. ITAL. Forma, bellezza, faccia, apparenza. GERM. Ein gestalt/ form. HISP. La forma de la cosa, la hermosura. ANGL. A shape, a forme, beauty. ¶ Interest tamen, authore Cornelio Frontone, inter figuram & formam, quod figura artis est opus, forma naturæ bonum : unde etiam formosus dicitur. Cic. 1. de nat. Deor. Omnium animantium formam vincit hominum figura. Idem 2. de Divinit. In nubibus nunquam animadvertit leonis formam, aut hippocentauri? Idem 1. de nat. deor. Rotunda formam ullam negat esse pulchriorem Plato. Quintil. lib. 1. cap. 10. Quicquid formæ quadrati detraheris, amplitudini quoque perbit. Idem lib. 1. cap. 1. Neque enim mihi illud saltem placet, quod fieri in plurimis video, ut literatum nomina & contextum piasquam formas parvuli discant. Est autem hoc vocabulum medium, quod modò cum laude, modò cum vituperio dicitur ratione adjuncti. Terent. Andr. Et quia erat formam præter cæteras honestam & libentem, &c. Puer egregiam formam. Cic. 4. Tuscul. Sic etiam è contrario infelicem, viriosam & illaudatam formam dicimus pro deformitate. ¶ Forma pro rei alicujus imagine, deformatione & pictura. Frontinus, formam quoque ductum facere curavimus. ¶ In interdum tamen forma absolute ponitur pro pulchritudine. Horat. 2. Carm.

Movit Aiace Telamone natum

Forma captiva dominum Tecmessa.

Virgil. 9. Æneid.

Sensit lata dolis, forma sibi conscia conjux.

Plaut. Mostell. sc. 3. a. 1. Virtute formæ id evenit, ut te deceat quicquid habeas. Idem Menach. sc. 1. a. 1. Virum fortem, & forma regia. Ibidem sc. 4. a. 5. Meam formam noscitur. Velleius, Forma sua reddatur operi nostro. ¶ Interdum forma fimitur pro exemplari. Suet. in Cas. c. 30. Formam quæ edificaturus erat ludum gladiatorium consideravit. Senec. epist. 34. Ut omnia tua facta & dicta una forma perculsa sint. Plaut. Cure sc. 1. a. 2. De forma novi, de colore non queo novisse. Virtute, forma & factis invictissimis. Plaut. Milit. sc. 1. a. 1. ¶ Item Forma, pro formula. Quintilian. Judex qui nulla certa pronuntiandi formam tenetur (id est, legum formula.) ¶ Stata forma, quæ eadem & uxoriam dicitur, est mediocritas pulchritudo, & media inter extremam deformitatem, & summam pulchritudinem. Gell. lib. 5. cap. 11. Inter enim pulcherrimam formam, & deformissimam, media quædam forma est, quæ à nimia pulchritudinis periculo, à summo deformitatis odio vacat. Qualis à Qu. Ennio in Menalippa, perquam elegantem vocabulo, stata dicitur, quæ neque xgiva futura sit, neque muh : quam formam modicam & modestam Favorinus non hercule insecrè appellat uxoriam. Ennius autem in ista, quam dixit, tragædia, eas ferè fœminas ait incolumi pudicitia esse, quæ stata forma forent. ¶ Forma Regia, apud Plaut. in Milit. est corporis dignitas egregia atque augusta, qualem in Agamemnone miratur Priamus apud Homer. ¶ Forma transfertur ad incoepora pro effigie & spectro quodam, seu idea quam de re quaque mente concipimus. Cicero. lib. 1. Offic. Formam quidem ipsam, Marce fili, & tanquam faciem honesti vides. Idem de finibus, Habes undique expletam, perfectam, Torquate, formam honestatis, quæ tota ex his quatuor virtutibus, quæ à te quoque commemoratæ sunt, continetur. Tranquillus in Cas. Formam qua ludum gladiatorium erat edificaturus consideravit i. simulachrum adumbratum, & effictam speciem : ichonographiam vocat Vitruvius, & orthographiam, vulgò le modalle, & vovus. ¶ Forma etiam dicitur sutorum instrumentum, ad quod calceos conficiunt, vulgò une forme de souliers. Horat. in Epist.

Si supra & formas non sutor.

¶ Forma item Colum. lib. 7. cap. 8. dicitur instrumentum in quo exprimitur caseus. Liqueor, inquit, in fscellas, aut in calathos, vel in formas transferendus est. Ibidem, Deinde ubi formis, aut calathis exemptus est. ¶ Forma pro specie frequenter accipitur apud Rhetores. Quintilian. lib. 7. cap. 5. Abdicationum formæ sunt duæ : altera criminis perfecti, altera imperfecti, &c. ¶ Forma pro regula. Virg. 6. Æneid.

Quam penam aut qua forma viros, fortunave merfit.

Ubi Servius: Forma, i. regula. Singulis enim sceleribus statuta sunt supplicia ex more Romano, quem sequitur. ¶ Forma etiam de fistulis dicitur & cuniculis, per quos unda adducitur, aut derivatur. ¶ Accipere formam, id est, modum. Quint. lib. 2. cap. 4. Ita quum jam formam recta, atque emendata orationis accipient. Virg. I. Georg.

Continuo in sylvis magna vi flexa domatur

In burim, & curvi formam accipit ulnus aratri.

¶ Provincie forma, significat fines & contributa loca. Ulpian. in l. relegatorum, ff. de interd. & relictis. In insulam relegare Præfides provinciarum possunt: sic tamen, ut si quidem insulam sub se habeant, id est, ad ejus provincie formam pertinentem, quam administrant, etiam specialiter insulam assignare possunt, in eamque relegare. ¶ Ad formam. Plin. lib. 4. cap. 12. Peninsula ad formam gladii in transversum porrecta. ¶ Forma, delineatio futuri ædificii. Cic. pro Calio, lib. 2. Ego nec præterita, nec præsentia abs te, sed ut ab homine longè in posterum prospiciente, futura expecto: ut ex tuis litteris, quum formam Reipublice viderim, quale ædificium futurum sit, scire possum. Budæus. ¶ Formæ, aquæductus, & conceptacula, quibus aquæductus distinguuntur. Buleng. ¶ Hinc composita sunt Conformis, ÷µετμορµων. Deformis, Informis, Uniformis, Multiformis, Semiformis, & hujusmodi adjectiva: de quibus vide suis locis.

Formulâ, æ, diminutivum. { ἄνωγλον, ἄνωγλιον, ἄνωγλιδον. GALL. Maniere, façon, formule. ITAL. Maniera, ÷ sazzone. GERM. Ein gestaltlein. HISP. La forma de cada cosa. ANGL. The fashion and forme of a thing. } Aliquando pulchritudinem significat, cum quadam diminutione, sive blandimento. Plaut. in Persa, Tempori hanc vigilare oportet formulam atque ætatum, ne ubi capillus versipellis fuit, sædè semper servias. Ad formulam suam exigere aliquem. Senec. cap. 3. de vita beata. Et, Vivere ad formulam. Idem cap. 11. de tranquill. Item, Ad certam stipendiorum formulam astringere milites (i. formam.) Sueton. in August. cap. 49. Ex formula dare milites. Livius 5. lib. 3. bell. Punic. ¶ Aliquando notam. Cic. 2. de Orator. Sequitur ut cujusque rei nota quæretur & formula. Velleius, Natio redacta in formulam provincie. ¶ Sueton. in Tiber. cap. 17. Ad certam formulam adstrictus commeatu. Quintilian. Colaphum tibi ducam, & formulam scribam, quod caput durum habeas. Idem, Judex unus multis & diversis formulis. ¶ Aliquando genus & rationem. Cic. de opt. orat. Genus & formula dicendi. ¶ Sæpissimè verò ponitur pro certis & solennibus conceptionibus verborum, quales in judiciis, & omnibus publicis actionibus esse solebant. ¶ Etiam formulæ dicuntur quæ nos instrumenta vocamus: ut testamentorum formulæ, apud eundem. de Orator. Hinc formulam intendere, apud Sueton. in Vitel. Quum libertino cuidam acerbius debitum reposcenti injuriarum formulam, quasi calce ab eo percussus intendisset. Cadere formula, vel Excidere formula, est aliquid de conceptis formulæ verbis immutare. Erant enim juris formulæ certis quibusdam verbis conceptæ, à quibus si quis vel minimum recessisset, cadebat causa, id est, amittebat causam. Quint. lib. 3. Neque ignoro multa transferri, quum in omnibus ferè causis, in quibus cecidisse quis formula dicitur, hæc sint quæstiones, &c. Sunt qui pro eodem accipiant, Cadere formula, & Cadere causa: quibus facile assentior: unum enim sequi solet ex altero. Nam qui formulam cadebat, idem etiam cadebat causa. Hinc Sueton. cap. 14. in Claud. Plus petendo excidere formulam, pro causa cadere. Senec. epist. 49. Formula cadere. Et Livius lib. 5. dec. 5. Dicere formulam. Idem lib. 9. dec. 4. Formulam dixit pro jure. ¶ Errare formulâ, pro malè agere, dixit Quintilianus declam. 260. Quod & ipsum non obscure ostendit idem lib. 7. quum ait, Est enim certa servitus ad certa se verba adstringendi, idque ne fiat, in libris Cic. de Orator. vetat M. Antonius. Nam est etiam periculosum, quum si uno verbo sit erratum, tota causa cecidisse videamur.

Formulâ, ius, ii, dicebatur causidicus, qui ex formula juris agere consuevit. { ἄνωγλαφῶν, ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν. GALL. Un praticien en procès. ITAL. Pratico, procuratore, avvocato. GERM. Ein redner so nach form des rechten handelt. HISP. Abogado de pleitos. ANG. A practiser in the law to draw or writtes. } Quint. lib. 12. Quorum alii ad rubricas, vel ad album se constitulerunt & formularii, vel (ut ait Cicero) leguleii esse maluerunt. Qui formularii essent, vide Rubrica.

Formosus, a, um: Pulcher, speciosus, bona forma præditus. { ἄνωγλαφῶν, ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν. GALL. Beau. ITAL. Bello di forma. GERM. Wolgestalt/hüpsch. HISP. Hermoso. ANG. Beautiful/faire, wel favoured. } Semper enim cum laude dicitur: quamvis forma, unde originem ducit, medium sit vocabulum. Cic. 1. de nat. deor. Est tanta vis naturæ, ut homo nemo velit nisi hominis similis esse: sed tamè cujus hominis: quotus enim quisque formosus est? Virg. 2. Eclog. Formosam pastor Corydon ardebat Alexin.

Cic. 6. Verr. Mulierum nobilium & formosatum gratia. ¶ Seipso formosior: ἄνωγλιφῶν, & ἄνωγλιφῶν, Græci dicunt, cum aliquem esse in flore ætatis significant, ita ut secum collatus nunquam æquè formosus aut fuerit, aut futurus sit. Ovid. 10. Metam. Iam juvenis, iam vir, iam se formosior ipso.

Formositas, atis. { ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν. GALL. Beauté. ITAL. Belta. GERM. Wolgestaltung / schöne / hüpsche. HISP. Hermosura. ANG. Vvöll favouredness. } Cic. 1. Offic. Idque positum est in tribus rebus, formositate, ordine, ornatu ad actionem apto.

Formalis, i, dicitur. Suet. in Domit. cap. 13. Pari arrogancia, quum procuratorum suorum nomine formalem dicitaret epistolam, sic cæpit: Dominus & Deus noster sic fieri jubet. Epistolam formalem accipit pro ea quæ certa forma qua dictabatur, excipiebatur à scribis. Pro quo prioris seculi homines dixissent, Concipere epistolam. Alii exponunt formatam epistolam, qua Imperator aliquid edicebat & publicè imperabat, aut publicè ad aliquos scribebat: ut ex ejus stylo, forma & exemplari, similes scriberentur. Nam cum habent eam formatam, quem instrumenta publica & edicta, formalis epistolæ dicuntur. Plin. lib. 34. cap. 9. Appellatur etiamnum & formalis temperatura artis tenerissimi: quoniam nigri plumbi decima portio additur,

Calepini Pars I.

& argentarii vicefima, maximèque ita colorem bibit, quem Græcicum vocant.

¶ Formale Philosophi variè usurpant. Est enim ipsa forma, habens formam, constituens rem: & inde constitutum, & interdum etiam est proprium, unde formaliter, & modificatè, opponuntur; quippe quod propriè dicitur, id dicitur secundum formam, seu naturæ convenientiam & veritatem definitionis.

Formalitas, differentia, ἄνωγλιφῶν, notio: quia formis res differre noscuntur.

Formaster, formam aut decorem ostentans.

Formastrum, opus pistorium. ¶

Formaria, est illa quæ Hispanis *Maestra de Novicias*, magistra novitiarum, vel ea, quæ reliquis informandis præest.

¶ Formiæ, *Mola*. V. olim E. Campanie maritima: cujus loci Episcopus Cajetam urbem vicinam translatus est. ¶

Formiter juratur, quando cum causa adjecta, vel cum expressione contractus juratur. Informiter verò, quum causa juramenti non exprimitur. Zafius de act. §. item si quis postulante, Instit. de act.

Formo, as: Formam alicui induco, figuro, fingo, ctingo. { ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν. GALL. Former, façonner. ITAL. Formare. GERM. Formieren/ein gestalt machen. HISP. Formar, ÷ dar figura à la cosa. ANGL. To forme, to fashion. } Cic. 4. Acad. Parmenides ignem qui moveat terram, quæ ab eo formetur. Plin. lib. 10. cap. 93. Quo majus est animal, tanto diutius formatur in utero. Virg. 9. Æneid.

Tempore quo primùm Phrygia formabat in Ida Æneas classem.

Suet. in Domit. cap. 20. Epistolas, orationesque, & edicta alieno formabat ingenio: id est, in iis componendis aliena opera utebatur, sive per alium componebat. Horat. 3. Carm. Od. 14.

Eradenda Cupidinis

Pravi sunt elementa: & tenera nimis

Mentes asperioribus

Formanda studiis.

Seneca cap. 6. de consol. ad Helv. Formetur ad tuum exemplum. Idem cap. 7. al. 26. de consol. ad Polyb. Quintilianus, Formant oculos supercilia. Suet. in Calig. cap. 56. Formata commotæ in obscenæ modum. Quintilianus, Sic formata manus (gestu.) ¶ Formare & condere res alicujus. Senec. cap. 7. de consol. ad Polyb. al. 26. Item, Formatus sermo de hac re in scriinio inventus. Suet. in Ner. c. 7. Item, Formata in gradus coma. Idem ibidem, cap. 51. ¶ Formare juventutem, est instituere, & veluti à rudiore ingenio ad meliorem quandam formam traducere. Plinius in Panegy. Quid vitam? quid mores juventutis quam principaliter formas? Quintilianus, Quæ judicem duci formarique convenit. Suet. in August. cap. 89. Nam si quid res exigeret, Latine formabat, vertendumque alii dabat. Formare studia. Senec. cap. 24. de consol. ad Marc. Item Livius lib. 4. d. 5. Ab effusa licentia ad militarem disciplinam formato milite. Senec. cap. 26. de consol. ad Marc. Formati ad ictum militaris gladii duces. ¶ Hujus composita sunt, Conformo, Deformo, Informo, Reformo, Transformo: quorum significata vide suis locis.

Formatus, participium. { ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν. GALL. Fait. Formé. ITAL. Formato, fatto. GERM. Gestalt/formiert. HISP. Hecho, formado. ANGL. Formed, fashioned. } Cic. 3. de nat. Deor. Nam Cleanthes, ut dicebat, quatuor modis formatas in animis hominum putat deorum esse notiones. Ovid. 3. Metam.

vultuque immotus eodem

Heret, ut è Pario formatum marmore signum.

¶ Formata, seu formales literæ, vel Pacificæ, vel Commendatitiæ, vel Dimissoriæ, ita dictæ quod certa in illis forma servatur. Cod. ll. antiq. Formatum, formacium, parietes è terra dicti. Gloss. A. L. ¶

Formator, qui instruit & format. { ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν. GALL. Formateur, precepteur, qui instruit. ITAL. Chi forma & instituisce. GERM. Ein gestalter. HISP. El que forma ÷ da figura à la cosa. ANGL. A shaper or fashioner. } ut, Formator animi, formator morum. Colum. in præfat. lib. 1. Denique animi sibi quisque formatorum præceptorumque accersat. Plinius in Epist. Latum clavum in domo mea induerat, suffragio meo adjutus in petendis honoribus fuerat, ad hoc ita me dilexerat, ita verebatur, ut me formatore morum, me quasi magistro uteretur. Sen. c. 8. de consol. ad Helviam, Formator universi (Deus.) Et Quintilian. Formator alienorum ingeniorum.

Formaturâ, æ: Conformatio, sive forma uniuscujusque rei. { ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν. GALL. Façon, façonnement. ITAL. Forma, sazzone. GERM. Gestaltung. HISP. Forma, ÷ figura. ANGL. A fashioning of a thing. } Lucr. lib. 4.

Formaturaque laborum pro parte figurat.

Et paulo post,

Servat enim formaturam, servatque figuram.

Formiæ, arum, *foquiæ*. Vulgò *Mola*: aliis, *Formiæ*. Urbs est Campanie maritima juxta Cajetam. Læstrigonum quondam sedes, à Laconibus (ut Strabo auctor est) condita: à quibus primùm *Hormiæ* dictæ sunt, sive à frequentia bonitateque ἄνωγλιφῶν, id est, stationum, ut Festo placet: sive ἄνωγλιφῶν, id est, ab imperu Læstrigonum (ut Servio placet) qui anthropophagi fuisse perhibentur. Quicquid id est, primùm *Hormiæ* dictæ putantur: & deinde aspiratione in F, commutata, *Formiæ*. Verisimile est, illud esse oppidum quod quinto à Caicta lapide situm, vulgò *Molam* vocant. *Formiæ*, sive *Hormiæ*, sunt tutæ navium stationes. Laurenberg.

FORMICÆ, à ferendis micis dicitur. { ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν, ἄνωγλιφῶν. GALL. Fourmi, ou fourmis. ITAL. Formica. GERM. Ein omeys. HISP. Hormiga. ANGL. An ant, emote, or pismire. } Mica verò propriè est pulvisculus ille, qui in arena quasi argentum fulget, à quo & panis, & omnium rerum minimæ partes, micæ dicuntur, quasi minutim cadentes. Vel simpliciter à ferendo, quod nullum animal frequentius pondera convehat, neque si mensuram corporis respicias majora. Cic. 3. de natura Deorum. Num idcirco existimas formicam anteponendam esse huic pulcherrimæ Urbi, quod

in Urbe sensus sit nullus, in formica non modò sensus, sed etiam mens, ratio, memoria? Plaut. Trinum. sc. 4. a. 2. Quid factum est eo? s. Comestum, exoptum, exutum, clotum in balneis: Piscator, pistor abstulit, lanii, coqui, olitores, myropolæ, aucupes, confit citò, quam si tu objicias formicis papaverem. Ovid. Eleg. 8. lib. 1. Trist.

Horrea formica tendunt ad inania nunquam.

Plaut. Curc. sc. 4. a. 4. Faciam ut te formicæ frustillatim differant. Senec. cap. 12. de tranquill. Inconsultus illis, vanusque cursus est, qualis formicis, quæ inanes per arbutta vagantur. Inde fit diminutivum Formicula, μωμικία. Formicæ Indicæ, μωμικίασιν, animalia sunt Ægyptii lupi magnitudine, & felium colore, sed cornuta, autem ex terræ cavernis etuentia, in regione Septentrionalium Indorum qui Dardæ vocantur, erurūque summa cura aservantia. Accolæ æstivos fervores maximè observant, illisque præ æstu in cuniculis latitantibus, aurum surripiunt. Sæpe tamen odore admonitæ formicæ, è cavernis provolant, crebròque lacerant, quanvis præ velocibus camelis fugientes. Tanta pernicitas feritæque est cum amore auri. Hæc Plin. lib. 11. cap. 31. Formica camelus, μωμικίασιν. De vehementer inæqualibus, & modò minimis, modò maximis, quòd perinde sit, quasi repente camelus in formicam vertatur. Lucian. Inest & formicæ & serpho bilis & ira, καὶ μωμικία, καὶ σέρφω χολί. Admonet proverbium non esse contemnendum inimicum quempiam, nec ullum temerè lacessendum: quandoquidem nullum animal est tam minutum, aut imbecillum, quod irritatum non exardescat ira. Quadrabit & in homunculos, nullis præditos viribus, tamen vindictam molientes: ita, ut solet, animos suppeditante. Serphus minutulum animal, non dissimile formicæ.

Formicinus, a, um: quod ad formicam pertinet. μωμικίασιν. GALL. De fourmis, ou fourmi. ITA. Cio che a formica s'appartiene. GERM. Dem omeysen zugehörend. HISP. Cosa perteneciente a la hormiga. ANGL. Of an emote or ant. Plaut. in Men. sc. 3. a. 5. Nunc cogito utrum medicam ducere medicum, an fabrum: Atque eecum incedit, movet formicinum gradum: hoc est, incedit more formicæ.

Formicosus, a, um: Plenum formicis. μωμικίασιν. GALL. Plein de fourmis, fourmillant. ITA. Pieno di formiche. GERM. Voll omeysen. HISP. Llano de hormigas. ANGL. Full of emotes or ants. Plin. lib. 10. cap. 74. Dissident thoës & leones, & minima æquè ac maxima: formicolam arborem forices cavant.

Formicatio, nis. μωμικίασιν. GALL. Certaines verruës es parties du corps, qui fourmillent & demangent, fourmilliere. ITA. Mal delle formice. GERM. Die beißige raub. HISP. Aquella obra de hormigar el cuerpo. ANGL. Certaine wartes the in bo die which it chetas the byting of antes. Extuberatio quædam est parva & callosa, in summa cute latissimis radicibus inhaerens, superne angustior, quæ inter scalpendum mordentis formicæ sensum præbet: unde etiam ex Græcis nonnulli hoc mali genus μωμικία, hoc est, formiculas appellarunt. Plin. lib. 8. cap. 7. Cinis muliebrium crinium, quum fuerint combusti, addito melle sanguinem sistit illicò, & formicationem corporum. Inde lib. 30. cap. 8. Verendorum formicationibus, verrucisque medetur arietini pulmonis inassati sanies.

Formicans pulsus, exiguus est, debilis, & frequens, omniumque maxime lethalis, σφύγμωσ μωμικίασιν. Ita dictus quòd veluti formicas per atteriam discurrentes tactui repræsentet. Plin. lib. 7. c. 51. Venarum inæquali, aut formicante percussu.

Formicolon, ob hoc vocatus, quia est vel formicarum leo, vel certe formica pariter & leo. Græcum est μωμικολίον. Ad Latinam analogiam rectius diceretur Formicoleo.

Formido, inis, secundâ syllabâ producta, à formis, i. spectris: sive ab antiquo, formis, i. calidus: sicut à gravis sit gravidus. Metus vehementior, pavor. Formidare, μωμικίασιν. GALL. Crainte, peur. ITA. Paura, tema. GERM. Furcht / schrecken. HISP. Miedo à temor demasiado. ANGL. Fears, dreade. Cic. 4. Tusc. Formidinem metum permanentem definiunt. Horat.

Oderunt peccare mali formidine pœna.

Plaut. in Amphitr. Neque miser me commovere possum præ formidine. Cic. Attic. lib. 8. Omnino intelligo, nullum fuisse tempus post has fugas & formidines, quod magis debuerit mutum esse literis. Virg. 3. Æneid.

Tum verò ancipiti mentem formidine pressus

Obstupui.

Ovid. 5. Fast.

Dum nova lanugo est, pavidos formidine cervos Terret.

Plaut. Amphitr. Eadem nos formido terrore timidus impulit. Item Capt. sc. 4. a. 3. Vix alto præ formidine. Idem Men. sc. 5. a. 5. Me implevit figniti & formidinis. Formidinem ostentare. Salust. Inurgurth. 70. Formido in venatione, pro linea, quæ vario plumarum nexu discolor, qua terrentur apri, vulpes, lupi, ursi, in primisque cervi. Virg. in Georg. 3.

Puniceæve agitant timidos formidine penna.

Dicitur & linea. Nemesianus,

Linea quinetiam magnos circumdare saltus
Qua possit, volucresque metu concludere prædas,
Digerat innexas non unâ ex alite pinnas.

Oppianus dicit δῆμις πολὺς φόσος: & alibi, δειμασίνων μωμικίασιν, i. formidinem multicolorem, & lineam formidolosam.

Formido, as: Metuo, timeo. Formidare, μωμικίασιν. GALL. Craindre, redouter. ITA. Havere grand paura, temer forte. GERM. Häßtig fürchten. HISP. Temer demasiadamente. ANGL. To be affraye, to have a fears and dread. Plaut. in Capt. Nimis hercle illum malè formidabunt. Idem in Cistel. Nam & intus pævo, & formido. Idem prolog. Amphitr. Formidare malum. Idem in Pseud. sc. 3. a. 1. Fac mea fide, si isti formidas credere. Formido ne. Idem in Astin. a. 1. Formido miser, ne hic me tibi arbitretur suasisse, sibi ne crederes. Hujus composita sunt, Afformido, Deformido, & Reformido, quæ vide suis locis.

Formidans, participium. Formidans, μωμικίασιν. GALL. Craignant. ITA. Temente. GERM. Furchtend. HISP. Temeroso, medroso. ANGL. Fearing. Plaut. Amph. Ego cunas recessim turium prorsum trahere & ducere, metuens puctis, mihi formidans.

Formidans, participium: Formidabilis. Formidans, μωμικίασιν. GALL. Redouté. ITA. Temuto. GERM. Befürchtet. HISP. Temido. ANGL. Dread, feared. Horat. 3. Carm. Ode 6. Penè occupatam seditionibus Delevit urbem Dacus, & Æthiops: Hic classe formidatus, ille Missilibus melior sagittis.

Formidatio. Formidatio, μωμικίασιν. GALL. Crainte. ITA. Effo temere. GERM. Furcht. HISP. Aquel temer. ANGL. Fears, dread. Cic. in Partition. In suasionem autem aut spem, aut formidationem deliberantis. Quædam exemplaria reformidationem, alia habent reformationem.

Formidolosus, a, um, modò activè sumitur pro eo qui timet. Formidolosus, μωμικίασιν. GALL. Un homme qui s'étonne, qui craint, crainitif. ITA. Timoroso, che o temuto. GERM. Furchtsam. HISP. Temeroso à medroso. ANGL. That feareth or dreads much. Terent. Eunuch. num formidosus obsecro es mi homo. C. Apagelis, egone formidosus? id est, timidus, vel meticulosus. Modò passivè, pro eo qui formidatur. Formidolosus, μωμικίασιν. GALL. Celuy qui est craint, qui é'onne, qui fait peur. Vide Geil. cap. 12. lib. 9. Salustius, Regibus boni quam mali suspiciores sunt, semperque his aliena virtus formidolosa est, id est, quæ formidatur. Cic. 4. Tusc. Conservatio stabilis iudicii in iis rebus, quæ formidolosa videntur. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. (Herbas) formidolosas dictu, non esu modò. Idem Amph. Mira memoras, nimis formidosum facinus prædicas. Comparat. Formidosior. Superlat. Formidosissimus. Tacit. lib. 1. Formidosior hostium miles. Cic. pro lege Manil. Ad bellum maximum formidosissimumque pro Consue mitteretur. Sueton. in Augull. cap. 91. Plurima & formidosissima somnia & vana, & irrita videbat.

Formidolose, adverb. Formidolose, μωμικίασιν. GALL. Avec crainte, en craignant. ITA. Con timore. GERM. Furchtsamiglich. HISP. Con miedo y temer. ANGL. Fearsfully, dreadfully. Cic. pro Sestio, Eos qui plurimum possent opponi omnibus concionibus falsò, sed formidolose tamen auctores ad perniciem meam. Item Cato apud Charis. lib. 7. Censorum qui posthac sicut, formidosius atque timidius pro republica nitentur.

Formidabilis, e, quod est formidandum. Formidabilis, μωμικίασιν. GALL. Qu'on doit craindre, qui est à craindre & redouter. ITA. Formidabile, del quale si teme. GERM. Das zu fürchten ist. HISP. Cosa que se puede à deue temer. ANGL. That is to be feared. Ovid. 2. Metam. Nulla in fronte mina, nec formidabile lumen.

Formidamina, ab Apuleio vocatur (spectra, φόβητρα. Apuleius in Apolog. Omnia bustorum formidamina.

Formis, e, formosus. Sic legunt apud Plaut. Bacch. 2. 2. & Mil. 4. 3. Alitet fortis, quod ideo exponunt formosa.

Formio. Vide Phormio infra.

Formio: Peolem. Iulix fluvius: hodie Cifanus.

Formo, as: Formosus, Formula: vide Forma.

Formionēs, φόρμιον, sive φόρμιον. Ulpian. D. lib. 33. tit. 7. l. 12. §. 18. Formiones, & spongiæ, & hamas, & scopas contineri, plerique & Pegasus aiunt.

Formucapes, forcipes dictæ, quòd forma capiant, id est, ferventia. Fest.

Formus, a, um: Calidus, fervidus.

Formax, acis, à fornix. Formax, μωμικίασιν. GALL. Fournaise. ITA. Fornace. GERM. Ein ofen. HISP. Horno à hornaza. ANGL. An oven furnaise, orchimney. Quæ rei alicujus coquendæ, aut calefaciendæ gratiâ igni succenditur: cujusmodi sunt, quibus calx, aut lateres coquantur, quibusque hypocausta calefiunt. Cic. de nat. deor. Sunt quædam etiam, quæ igne nasci putentur, apparentque in ardentibus formacibus sæpe volitantes. Plin. lib. 9. cap. 8. Longinquæ fornacis cuniculo.

Formaculâ, diminut. Juven. Satyr. 10. Magna est fornacula. Formaculâ, μωμικίασιν. GALL. Petite fournaise. ITA. Fornace picciola. HISP. Pequeno horno, ò hornaza. ANGL. A little furnaise or oven. Fornacula, translâtè. Apuleius in Apologia, Hic advocatorum conductor, hic testium exemptor, hic totius calumniæ fornacula.

Formaculus, a, um: Factum in modum fornacis. Formaculus, μωμικίασιν. GALL. Fait en façon de fournaise. ITA. A foggia di fornace. GERM. Gemacht wie ein ofen. HISP. Hecho en guisa de hornaza. ANGL. Made lyk an oven or furnaise. Plin. lib. 35. cap. 14. Quid non in Africa, Hispanique ex terra parietes, quos appellant fornaceos (quoniam fornacum modo circumdati utrinque duabus tabulis, infarciuntur verius, quam instruantur) ævis durant, incorrupti imbris, ventis, ignibus, omnique cæmento firmiores: Item Fornaceus, ad fornacem pertinens: apud Non. cap. 10. in fulgit. Lucil. lib. 7. Primum fugit uti calidum & fornaceus ferrum.

Formacarius, ii, cui accendendæ fornacis, coquendique panis cura incumbit. Formacarius, μωμικίασιν. GALL. Fournier, Boulanger. ITA. Fornajo. GERM. Ein ofen hütter/oder beck. HISP. Hornero. ANGL. A baker or bread. Ulpian. l. si servus, ff. ad l. Aquil. Si fornacarius servus coloni ad fornacem obdormisset, & villa fuisset exusta.

Formacalia, orum: Feriæ patriis torrendi gratiâ institutæ, quòd ad fornacem quæ in pistrinis erat, sacrificium fieri solebat. Ovid. lib. 2. Fast. Facta dea est fornax, lati fornace coloni.

Et paulò post:

Curio legitimis tunc fornacalia verbis
Maximus inducit, nec stana sacra facit.

Bud. post Festum.

Formacator, idem qui fornacarius.

Formaculus, icis, pen. genitivi corr. & generis masculini: Arcus in ædificiis, & quodcuque opus concameratum. Formaculus, μωμικίασιν. GALL. Voûte, arc ou arche, la ploye ou arc d'une voûte. ITA. Volto, arco. GERM. Ein schreibbogen oder gewölb. HISP. Arco à boveda.

boveida, d cosa semejante. ANGL. An arche or vault. } A furvo, atro: nam loca in arcum edificata, subobscura sunt. Cic. in Topic. Non debet præstare quod fornix vitium fecerit. Virg. 6. Æneid.

Mœnia conspicio, atque adverso fornice portas.

Idem 10. Æneid.

Aut amnis ripis, aut alti fornice saxi.

Plin. lib. 33. cap. 4. Relinquantur itaque fornices crebri montibus sustinendis. } Quoniam verò meretrices in hujusmodi locis, id est, sub fornicibus habitare consueverunt, ponitur fornix pro lupanari, seu meretricia cella. ζαμυγτροποιον. Senec. lib. 1. controvers. Redoles adhuc fuliginem fornices. Et in Priapeia, Nigri fornices oblitus favilla. Juvenal. Satyr. 3.

Lenonum pueri quocumque in fornice nati:

Horat. 1. Serm. Satyr. 2.

— sunt qui nolunt tetigisse, nisi illas,

Quarum subsuta talos tegat instita veste:

Contra, alius nullam nisi olenti in fornice stantem.

Item pro ipso scorto, sive meretrice. Suet. in Cas. cap. 49. Stabulum Nicomedis, & Bithynicum fornitem, Cæsarem Curio vocat. } Erant etiam fornices, arcus in memoriam rerum à triumphalibus viris gestarum exstructi, quasi monumenta victoriarum. Cic. 2. de Orat. Etiam illa ridentur, quæ minuendi, aut agendi causa ad incredibilem admirationem efferuntur: velut tu Crasse in concione, ita sibi ipsi magnum videri Memmiam, ut in forum descendens caput ad fornitem Fabii demitteret. Idem 4. Verr. Hujus fornix in foro Syracusis est, in quo nudus filius stat. Hujusmodi fornices etiam hodie Romæ extant, quos Arcus triumphales vulgò vocant, quorum antiquissimus est D. Vespasiani nomine erectus in triumpho Judaico. Alii autem duo maxime insignes, quorum alter Septimii Severi, alter Constantini memoriæ erectus est.

Fornico, as: Fornices exstruo, vel fornices figuram rei alicui induco. ζαμυγτροποιον. GALL. Vouler faire en maniere d' arche. ITAL. Fabricare in volto. GERM. Gewölbchen / ein schwebogen oder gewölb machen. HISP. Hazer arco d' boveda. ANGL. To build an vault, or vault, or archeroofe. } Plin. lib. 11. cap. 10. Ruentes ceras fulciunt pilarum instar integerinis à solo fornicatis, ne desit aditus ad sarcinandum. Idem lib. 16. cap. 42. Populus contra omnia inferiora panditur, palma econtrario fornicatur, hoc est, sursum incurvatur, quum fornices cornua deorsum soleant inclinari.

Fornicatus, participium, quod ad fornices modum edificatum est, quod & concameratum opus, & arcuatum vocamus. ζαμυγτροποιον, κατασκευαστος. GALL. Fait en voule. ITAL. Fatto in volto. GERM. Gewölbt / zusammen geschlossen als ein schwebogen. HISP. Hecho en arco d' boveda. ANGL. That is builded lyk an vault. } Cic. in Topic. Omnibus jus est, parietem directam ad parietem communem ad jungere, vel solidam, vel fornicatum.

Fornicor, aris: Meretricor, hoc est, cum meretricibus rem habeo. ζαμυγτροποιον. GALL. Paillarder. ITAL. Haver a fare con meretrice. GERM. Hurerey treiben. HISP. Fornicar d' andar en pute-rias. ANGL. To play the harlette. } Dicitur fornicator à fornibus, in quibus meretrices prostare consueverunt. Hujusque verbi exemplum nullum invenimus in eo significato apud idoneos Latinæ linguæ auctores, & tantum apud Ecclesiasticos invenitur.

Fornicarius, ii, substantivè, d' απο τοις κατασκευαστοις, ητοις κατασκευαστοις. Proprie dicitur opifex, aut propola, sive institor, qui tabernas à fisco conducit sub fornibus, ut ibi merces suas venales habeat: cujusmodi esse solent in porticibus fori venalium, id est, macelli, quas halas appellant. In Pandectis, l. quum quidam, de usuris: Fiscus ex suis contractibus usuras non dat, sed ipse accipit, ut solet à fornicariis, qui tardius pecuniam inferunt. Bud. in Annotationibus.

Fornicatio, nis: Fornicis structura. ζαμυγτροποιον. GALL. Voulement, voulture. ITAL. Edificio in volto. GERM. Gewölbung / zusammen schließung wie ein schwebogen. HISP. Edificio à boveda. ANGL. A vaulting or making an archeroofe. } Seneca, Societas nostra lapidum fornicationi similis est, quæ casura, nisi invicem obstarent, hoc ipso sustineretur.

Foro, as, à πορος, περα. Penetro, sive pertundo. ζαμυγτροποιον. GALL. Perçable, qu'on peut trouver & percer. ITAL. Che si può forare. GERM. Gut zuboren. HISP. Cosa que se puede ligeramente horadar. ANGL. That may be pierced. } Ovid. 13. Metam. Contemptor ferri, nullòque forabilis ictu.

Forabilis, e, quod perforari potest. ζαμυγτροποιον. GALL. Perçable, qu'on peut trouver & percer. ITAL. Che si può forare. GERM. Gut zuboren. HISP. Cosa que se puede ligeramente horadar. ANGL. That may be pierced. } Ovid. 13. Metam.

Foramen, inis, quidquid perforatum est. ζαμυγτροποιον. GALL. Forçable, ou pertuis. ITAL. Forame, buco. GERM. Ein loch / das gebort ist. HISP. Horado d' gujero. ANGL. A hole. } Columell. de arb. cap. 8. Itaque cavatum foramen quum purgavimus, uodique adrasos surculos inferimus. Cic. 1. Tusc. Nam nunc quancumq; foramina illa que patent ad animum à corpore, callidissimo artificio natura fabricata est; tamen terrenis, concretisque corporibus sunt intercepta quodammodo. Plin. lib. 10. cap. 70. Pisces quidem, auditus nec membra habent, nec foramina. Foramen ad excrementa corporis, apud eundem lib. 11. cap. 12.

Foraminosus, a, um: quod foraminibus abundat. ζαμυγτροποιον. ANGL. Full of holes. }

Foratus, us, ui, foramen, vel potius ipsa perforatio. ζαμυγτροποιον. GALL. Trou ou pertuis. ITAL. Forame, buco. GERM. Boring / das boren. HISP. Horado. ANGL. An hole. } Laçant. lib. de Opif. Oculorum orbis concavis foraminibus conclusit: à quo foratu fron-

Calopini Pars I,

tem nominatam Varro existimavit. Fōrpēx, forpices, in plur. quibus pili inciduntur. Forpices enim sarcinatorum, forcipes fabricorum quibus ferrum calidum capiunt, & forpices tonforum. Solsip. lib. 1. sua Grammat. Suet. in Aug. cap. 75. Nihil præter cilicia, & spongas, & rutabula; & forpices, atque alia id genus.

Fōrs, ò fors, à fortè, scem. gen. Fortuna, casus. ζαμυγτροποιον. GALL. Fortune, cas, aventure. ITAL. Fortuna, caso. GERM. Ein glücksal / zufal. HISP. Fortuna, aventura. ANGL. Fortune, chance. } Casus est extemporalis: Fortuna autem ipsa dea: ut annotavit Nonius, citans locum Accii ex Andromeda: Multi quibus natura prava magis, quam fors, aut fortuna obfuit. Cic. ad Attic. lib. 14. Fors in aliquibus rebus plus quam ratio potest. Ovid. 4. Fast.

Fors sua cuique loco est.

Et Gell. cap. 8. lib. 12. Fors fuit ut, &c. Plaut. Mil. sc. 3. a. 2. Forte fortuna per impluvium huc despexi. Quintil. Forte quadam. Ovid. Eleg. 7. lib. 3. Trist.

— si fors an nostrum delevit amorem (tempus.)

Interdum tamen pro Fortuna ponitur. Cic. 4. ad Attic. Sed de illa ambulatione fors viderit: aut si quis est qui curet Deus. Terent. in Hecyr. Fors fuit pol, Fortuna foveat, vel bona eveniat. Idem Phorm. Dii vestram fidem, quam forte temerè eveniunt, quæ non audeas optare.

Fors, fortuna: vide Fortuna.

Fōrsān, dubitandi adverbium est. ζαμυγτροποιον. GALL. Par aventure, de fortune. ITAL. Forse. GERM. Vielleicht. HISP. Per aventura. ANGL. Per adventure, perchance. } Virg. 1. Æneid.

Forsan & hac olim meminisse juvabit.

Terent. in Andr. Aliquis fors an me putet non putare hoc verum. Fōrsitān, dubitandi adverbium: Fortè, forsān, & fortasse. ζαμυγτροποιον. GALL. Par aventure. ITAL. Forse. GERM. Vielleicht. HISP. Por aventura. ANGL. Per adventure. } Cic. de Orat. Major ars aliqua forsitan esset requirenda.

Accipe supremo dictum tibi forsitan ore (vale.)

Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist.

Fōrtāsis, sive fortasse, dubitandi adverbium. ζαμυγτροποιον. GALL. Par aventure. ITAL. Forse. GERM. Vielleicht. HISP. Por aventura. ANGL. Per chance. } Cic. Cal. lib. 2. Epist. Sed ego fortassis vaticinor, & hæc omnia meliores habebunt exitus. Terent. Eunuch. Tu fortasse quæ facta hæc sunt, nescis. Cic. Mario. Habes epistolam verbosiorum fortasse quam velles. } Fortasse, pro nisi fallor. Plaut. Mil. sc. 3. a. 2. Noster est: fortasse circiter circa triennium. Et fortassean, uti Gell. lib. 11. cap. 9. Fortassean auxilii petendi gratiā. Itæ sæpè aliās.

Fōrtè, adverb. Fortuito, casu. ζαμυγτροποιον. GALL. Par aventure, de cas fortuit. ITAL. Per aventura. GERM. Ungeferd. HISP. Pef aventura. ANGL. Per adventure, by chance. } Virg. Eclog. 7.

Fortè sub arguta confederat ilice Daphnis.

Aliquando autem dubitandi adverb. est. Cic. 2. Orat. Nec fortè hoc magnum ac memorabile videatur. Plaut. Curs. sc. 3. a. 2. Fortè aspicio militem. Idem Mostell. sc. 2. a. 2. Lucernam fortè oblitus fueram extinguere.

Fōrtis, e, à φειρα, tam de corpore, quam de animo dicitur. Nam & eum significat, qui validis viribus est præditus, & qui in fractum in adversis habet animum. ζαμυγτροποιον. GALL. Fort, robuste, vigoureux; vaillant, genereux. ITAL. Forte, gagliardo. GERM. Starck / mannlich / dapper. HISP. Fuerte. ANGL. Strong in bodie, valyand of courage. } Cic. pro Milone. Vir fortis & animosus, & acriter morti sese offerens. Idem 2. Tusc. Fortes fortuna adjuvat, ut est in proverbio. Idem de senect. Senectus animosior est, quam adolescentia, & fortior. Idem pro Sext. Roscio, Vir contra audaciam fortissimus. Idem de Orat. Inflexio laterum fortis & virilis. Plaut. in Apsin. sc. 2. a. 3. Qui me vit est fortior ad sufferendas plagas? Virg. 1. Æneid.

— fortemque Gyam, fortemque Cleanthum.

Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Quid agit is? Quod homo fortis & bellator probus. Senec. cap. 18. de cons. ad Polyb. Dura magis, quam fortis prudentia. Ovid. 13. Metam.

— Non tu tantum tereris Vlysse;

Sed fortes etiam. Ibidem,

Arma viri fortis medios mittantur in hostes (i. Achillis.)

Gell. cap. 2. lib. 5. Fortia facinora facere (in pugna.) Ovid. 3. Fast. Consilium vobis forte piùmque dabo.

Quintil. Fortibus armis & fulgentibus præliari. } Item fortior alis, sive avis. Catull. de com. Beren. Ovid. 13. Met. Eventus vestræ fortissimæ pugnæ quis fuit? ζαμυγτροποιον. } Quandoque celer. Virg. 11. Æneid.

— Quid tam egregium, si sæmina forti

Fidis equo?

Quandoque formosus. Plaut. in Milite, Ecquid fortis visa est? } Quandoque dives. Idem Trinummio, Eum sororem spondidisse suam in tam fortem familiam. } Fortis in alium fortiorem incidit; ζαμυγτροποιον. Dicit solitum, ubi quis nimium fretus suis viribus, aliquando nanciscitur à quo vincatur. Zenodotus.

Fōrticūlū, i, diminutivum. ζαμυγτροποιον. GALL. Fortelet, un peu fort. ITAL. Aliquanto forte. GERM. Starcklechtig / etwas dapper. HISP. Fuerte un poco. ANGL. A litle strong, somewhat hardie. } Cic. 2. Tusc. Quamvis idem Epicurus forticulum se in torminibus, in stranguria sua præbeat.

Fōrtifico, as: Munio, roboro, fortem facio, confirmo. ζαμυγτροποιον. GALL. Fortifier. ITAL. Fortificare. GERM. Starcken / starck machen. HISP. Fortalecer. ANGL. To strenthen or mak stronge. } Plaut. Fortifica animum.

Fōrtisco, scis: Fortis fio. ζαμυγτροποιον. GALL. Devenir fort, s' enforcir. ITAL. Divenir forte. GERM. Starck oder dapper werden / erstarken. HISP. Fortalecerse. ANGL. To waxe stronge. } Nævius, Crescit annis, & fortescunt vites. Hoc verbum à Gell. lib. 19. cap. 7. refertur inter ea quibus licet uti etiam in profa oratione.

Fōrtitūdo, inis : Magnitudo animi, robur, animi excelſitas, præſentia animi. ξ ριν εβεζέκ, ριν εβοζέκ, נע הֹז, גבורה geburáh. ἰσὺς ἀνδρεία. GALL. Force, bon courage, vaillantise. ITAL. Fortezza. GERM. Mannheit / dapferheit / stercke. HISP. Fortaleza, virtud del animal. ANGL. Strenth, courage, manhood. } Cic. de Invent. Fortitudo est, considerata periculorum susceptio, & laborum perſeſſio. Vel (ut idem 4. Tuſcul. definit) est ſcientia rerum perſeſſendarum, vel affectio animi in patiendo ac perſeſſendo, ſummæ legi parens ſine timore. Macrobi. Fortitudinis est, animum ſupra periculi metum agere, nihilque niſi turpia timere, tolerare fortiter vel adverſa, vel proſpera. Fortitudo præſtat magnanimitatem, fiduciam, ſecuritatē, magnificentiam, comitantiam, tolerantiam, firmitatem. Cic. 13. Philipp. Est omnino fortium virorum, quales vos eſſe debetis, virtute præſtare tantum, ut poſſint fortunæ culpam non extimeſcere. Sed quoniam ab hoc ordine non fortitudo ſolū, verū etiam ſapientia poſtulat, quanquam videntur hæc non poſſe ſe- jungi, &c. Idem 1. Offic. Sunt ergo domesticæ fortitudines non inferiores militariſ.

Fōrtitēr, adverbium : Animoſè, infraſto animo. ξ βροχ καβ. ἀνδρείως. GALL. Fortement, vaillamment, puiffamment, couragement. ITAL. Fortemente, animoſamente. GERM. Mannlich / dapferlich. HISP. Fuerte y eſforçadamente. ANGL. Manly, ſtoutlie. } Cic. de ſeneſt. Quem ego meum caſum fortiter ferre viſum. Idem 4. Philipp. Nec ſolū id animoſè, & fortiter, ſed conſideratè etiam ſapienterque fecerunt. Ovid. 13. Metam.

quodcunque poteſt feciſſe videri
Fortiter iſte, meum eſt.

Plaut. Men. ſc. 2. a. 1. Idem Amphitry. Regem Pterelam noſtris occiſum manibus fortiter. Idem Aſin. ſc. 2. a. 2. Fortiter malum qui poſtitur. Idem poſt, poſtitur bonum. Idem Merc. Non abſtulit modò, ſed in amorem coniecit fortius. Plin. lib. 16. cap. 40. Fortiſſimè ulmus ſervat rigorem. Fortiter cibum aſſumere, i. liberaliter & copioſè. Celf. lib. 3. cap. 15. Deinde poſt febrem oportebit vagi, & vehementer perfricari, cibum & validum, & fortiter aſſumere.

Fōrtitūto, adverb. Vide Fortuna.

Fōrtūnā, æ, eſt accidentium rerum ſubitus atque inopinatus even- tus. Sors, ſors, caſus, temeritas. ξ γα γαδ, τῆς pur. τύχη. GALL. Fortune, aventure. ITAL. & HISP. Fortuna. GERM. Glück / ein zuſal er ſey güt oder böß. ANGL. Fortune, chance. } Cic. 2. de Divin. Quid eſt enim aliud ſors, quid fortuna, quid eventus, quid caſus, niſi quum ſic aliquid cecidit, ſic evenit, ut vel non cadere, atque evenire, vel aliter cadere atque evenire potuerit? Eſt autem fortunæ vocabulum mediū : ſed quum fortunam ſolam dicimus, intelligimus felicita- tem. Ovid. 19. Metam.

ſi quaritū huius

Fortunam pugna : non ſum ſuperatus ab illo.

Plaut. Cure. ſc. 2. a. 2. Fortuna humana ſingit artatque ut lubet. Vel- leius, Fortunam hominis egreſſus Pompeius. Plaut. Capt. ſc. 1. a. 2. Per fortunam incertam te oro. Vell. Fortunam in ſua poteſtate ha- buit Cato. Senec. cap. 16. de conſ. ad Marc. Cum fortuna in gra- tiam reverti. Velleius, Quos fortuna præſenti periculo ſubduxerat. Ovid. Eleg. 7. lib. 3. Triſt. Fortuna dat & rapit quidlibet.

Nempe dat, & quodcunque libet fortuna rapitque.

Velleius, A ſe diſcordavit fortuna in Pompeio. Idem, Ancipitis for- tuna temporis (de tempeſtate) virtute correcta. Idem, In quem ſta- tum pervenit fortuna publica. Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Triſt.

Hic quoque (liber) talis erit qualis fortuna poeta.

Senec. cap. 8. de tranquill. Quos fortuna nunquam reſpexit. Plaut. Pſeud. ſc. 3. a. 2. Sola fortuna centum doctorum hominum conſilia devincit. Ovid. Eleg. 4. lib. 1. Triſt.

Dum juvat & vultu ridet fortuna ſereno

In delibatas cuncta ſequuntur opes.

At ſimul inſonuit, fugiunt, &c.

Dum ridet fortuna : at ſimul inſonuit. Livius lib. 5. bell. Punic. Pro fortuna, qua erat natus. Cæſ. lib. 2. de bell. civ. Eadem eſſet belli for- tuna patiēda. ¶ Fortuna dea credita eſt antiquis, quæ apud Præ- neſtinos & Anciates præcipuè colebatur. Joven. Satyr. 10.

Nullum numen abeſt, ſi ſit prudentia : ſed te

Nos facimus, Fortuna, deam, cæloque locamus.

Terent. Phorm. O fortuna, ô ſors fortuna, quantis commoditati- bus, quàm ſubito hero meo Antiphoni ope veſtra hunc oneraſtis diem. Donatus, Aliud fortuna, aliud ſors fortuna. Fortuna dicta eſt incerta res : ſors fortuna, eventus fortunæ bonus, & τύχη, & νόμια. Nam ſors fortuna Dea trans Tyberim ædem habebat, cujus feſtum colebant, qui ſine arte aliqua vivebant. Cic. de Amic. Non enim ſolū ipſa Fortuna cæca eſt, ſed eos etiam plerunque efficit cæcos, quos complexa eſt. ¶ Fortunæ muliebris templum cur eſtруктum. Plutarch. in Coriol. Templum fortunæ huius diei vivit. Catullus. Idem in Mario. Item Plaut. Aſin. ſc. 3. a. 3. Quem te nominem Deum? Fortunam atque obſequeſam. Cæſar lib. 3. de bell. civ. For- tuna quantum in bello poſſit. Ovid. Eleg. ult. lib. 4.

Non modò fortuna munere factus eques.

¶ Accipitur etiam Fortuna in utroque numero pro divitiis, copiis, opibus. Cic. de Divin. in Verrem. Cur, de quibus in provincia non optimè es meritis, eos nunc planè fortunis omnibus conaris ever- tere? Tacit. lib. 13. Nec ſi Irurius & Calviſius adeſis omnibus for- tunis, &c. Cic. de Amic. Sæpè enim quibuſdam aut animus abje- ctior eſt, aut ſpes amplificandæ fortunæ fractior. Horat. 1. epiſt. 5.

Quò mihi fortuna, ſi non conceditur uſi?

Ovid. Eleg. 5. lib. 4. Triſt.

Vnica fortunæ ara reperta meis.

Plaut. Capt. ſc. 2. a. 5. Ubi loci tuæ fortunæ ſunt, intelligis. ¶ Fortu- næ, arum, pluraliter pro felicitate. Terent. in Andr. Cum id mihi placebat, tum uno ore omnes omnia bona dicere, & laudare fortu- nas meas, qui gnatum haberem tali ingenio præditum. Cic. pro Sylla : Hic vos orat, Judices, parvus, ut ſc. aliquando, ſi non integra fortuna, at afflicto patri ſuo gratulari ſinatis. ¶ Fortuna æſtuaria : τύχη ἰσχυρῶ, quòd viciffim huic favere ſoleat, nunc illi, ¶ Manum

admoventi fortuna eſt imploranda, τὴν χεῖρα πηλοφύγοισι δὲ τὴν τύχην ἱππικαῖν. Admonet adagium ita fidendum eſſe divino auxilio, ut ni- hilo ſegnius, quantum in nobis eſt, etiam ipſi noſtra admittamur in- duſtria : alioqui non audituros Superos inertium ac deſidioſorum vota. Plutarch. ¶ Sui cuique mores ſingunt fortunam. E medio vul- go videtur ſumpta ſententia, apud Cornelium Nepotem in vita Pomp. Attici. Nam plerunque videmus mala malis evenire, digna dignis, idque vulgò diſtant, Malus malum reperit. Atteſtatur & verſiculus proverbialis, εὐδαιμόνως ἀνδρεί τ' ἰσθλά κ' ἀδίδι θῆος. Vito bo- no fortuna ſuppeditat bona. Senec. cap. 17. de conſol. ad Marc. Si fortuna cuique pro moribus eſſet, nunquam mala bonos ſequeren- tur. Et Plaut. Pſeud. ſc. 3. a. 2. Ut quiſque fortuna utitur, ita ſapiens, vel ſtultus habetur. Et Liv. 6. dec. 4. Fortunam in conſilio habere. ¶ Cuiuſmodi portento me involvit fortuna! οἷόν μ' ὁ δ' ὠμῶν πῆγαν οὐκ ἔσθ' ἔξει! Dici convenit, ubi negotium incidit cum homine moroſo difficilique, cum quo non queas vivere, nec à quo te poſſis extricare. Zenodorus. ¶ Præſertim fortuna boni conſulte, τὸ πῶς δὲ πῶς. Quo admonemur, ne nos alienarum rerum cupiditate ma- ceremus, ſed quæcunque contigit ſors, eam velut optimam ample- ctamur. Plato in Gorgia.

Fōrtūno, as : Proſpero, ſecundo, ſervo, augeo. ξ τὴν hitiliach. ἀ- δαμνύζω. GALL. Conduire à bonne fin, donner bonne iſſuè, bien for- tuner ou proſpérer. ITAL. Felicitare, proſperare. GERM. Glücken / glüc- lich machen. HISP. Hazer bien aventurado. ANGL. To proſper, or to give proſperitie. } Cic. Curioni, Tibi patrimonium dii fortunent. Idem M. Marcello, Maxima ſum lætitia affectus, quum audivi te Conſulem factum eſſe, eumque honorem deos tibi fortunatè volo.

Fōrtūnātū, a, um : Proſper, felix. ξ τὴν mutsláč. τῶν μεαſſe- ſchár, ἡψα afchré. ἀδδαιμον, ἀτυχία. GALL. Heureux, fortune. ITAL. Proſpero, aventureſo, felice. GERM. Glückhaftig / glüclich. HISP. Dichoso y bienaventurado. ANGL. Proſperous, that lucketh well. } Terent. in Adelph. Derides fortunatus qui iſtoc animo ſit. Virg. in Daphnide,

Fortunate puer, tu nunc eris alter ab illo.

Idem 1. Eclog.

Fortunate ſenex, ergo tua rura manebunt.

Ovid. 3. Faſt.

Et fortunatos obviam turba vocat (id eſt, ebrios.)

Plaut. Moſtell. ſc. 1. a. 1. Tu fortunatus, ego miſer, patiunda ſunt. ¶ Aliquando idem eſt quod propitius. Afranius. Deos ego omnes, ut fortunati ſint, precor. ¶ Inter felix & fortunatus hæc tamen diſ- ferentia traditur à Corn. Front. Felix, inquit, eſt qui ita eſt natus. Fortunatus cum opibus nomen accepit : ita felix naturæ bono, for- tunatus temporis commodo fruitur.

Fōrtūnatè, adverbium : Feliciter, proſperè. ξ ἀτυχία. GALL. Heureu- ſement. ITAL. Felicemente, proſperamente. GERM. Glückhaftig / glüclich. HISP. Bien aventuradamente. ANGL. Proſperousſie, with good lucke. } Cic. 3. de ſinib. Neceſſariò ſequitur, omnes ſa- pientes ſemper feliciter, abſolutè, fortunatè vivere.

Fōrtūnatim, adverbium. Idem quod fortunatè. ἀδδαιμονίας. Plaut. Si dederit Jupiter ut fortunatim omnia ſuccedant. Ita Ennius apud Nonium.

Fōrtūltū, a, um : quod caſu accidit. ξ τυχεός. GALL. Fortuit, caſuel, advenu d'adventure. ITAL. Cid che avviene altrui per caſo prezi- godi, per ſorte. GERM. Zufällig. HISP. Cosa que viene à caſo y for- tuna. ANGL. That cometh by chance. } ut, Fortuitus concurſus. Cic. 1. Tuſc. Democritum enim illum, magnum quidem virum, ſed le- vibus, & rotundis corpusculis efficientem animum concurſu quodam fortuito, omittamus. Quintil. lib. 6. cap. 6. Inſidiarum invidiam in Clodium vertit, quanquam revera fuerat pugna fortuita. Idem lib. 10. cap. 7. Nec tumultuarii, nec fortuiti ſermonis contextum mita- bor. ¶ Fortuita potentia (id eſt, fortuna.) Senec. cap. ult. de conſ. ad Marc.

Fortuitò : Caſu, temerè, fortè, fortunà. Diomedes lib. 1. ξ βεβήρι. τυχόν, & τύχῳ. GALL. D'aventure, par fortune. ITAL. A caſo, per ſorte. GERM. Ungeſeß. HISP. A caſo, ò per aventura. ANGL. By chance. } Cic. de leg. Agrar. contra Rullum, Paucas tribus non certa conditione juris, ſed fortuitò, ſortisque beneficio, ad uſur- pandam libertatem vocat. Idem 5. de ſinib. Sive hæc ita ſunt for- tuitò. Pro eodem legitur & fortuito. Idem 6. Philipp. Quod verbum tibi non excidit (ut ſape ſit) fortuito, ſed ſcriptum, meditatum, cogitatum attuliſti.

Fortunatæ inſulæ, à fructuum ubertate, aëriſque temperie dictæ ſunt. μαγνητικῶν νήσων. Strabo lib. 3. Fortunatæ inſulæ contra extremam Mau- ritianiam ad Occidentem ſunt, quam quidem ad partem & Hiſpaniæ terminus occidentis concurrat. Sunt autem ſex numero, ut ex Jubæ ſententia tradit Plin. lib. 6. cap. 32. quarum primam Ombrion appel- lari ait : ſecundam, Iunoniam : tertiam, eodem nomine : quartam, Capratiam : quintam, Nivariam, perpetua nive nebulofam : ſextam, Canariam, plenam ingentibus canibus. Fortunatæ inſulæ (inquit Mela lib. 3.) abundant ſua ſponte genitis, & ſubinde aliis ſuper aliis innal- centibus, nihil ſolicitos alunt beatiùs quàm ullæ urbes excultæ : una ſingulari duorum fontium ingenio maximè inſignis : alterum qui- guſtavere, riſu ſoluuntur in mortem : ita affectis remedium eſt ex altero bibere. Solinus magna ex parte fabuloſa eſſe ſcribit, quæ de fortunatis inſulis traduntur : unamque tantum eſſe, quæ nonnihil habeat fertilitatis, nimio tamen calore inſeſtam. Hodie omnes uno nomine Canariæ vocantur, à fertilitate cannarum, in quibus naſcitur ſaccharum.

¶ Forulus, vas ubi codices ponuntur. Gloſſ. A. L. à forus, i. e. tabula- tum. ¶

Foruli, orum, oppidum Sabinorum, ſaxoſo in loco ſitum. Strabo lib. 5. Petram vocat ad rebellandum, quàm ad habitandum aptiorem. ¶ Quo ſtat in Italia / jey Terolo genant. } Virg. 7. Aeneid.

Qui tetrica horrentes rupes, montemque ſeverum,

Cæſeriãque colunt, Foruloſque & flumen Hymella.

¶ Foruli pro capſulis, ſive armariolis, vide ſuprà.

FORUM, i, proprie dicitur locus, quò res vanales afferuntur, à ferendo nomen habens, vel à *φόρος*: & à foris, *φόρος*, ut à *φέρω*, fera. { *פּוֹר שְׁחָק*, *פּוֹר שְׁחָק*, *פּוֹר שְׁחָק*. GALL. *Halles*, lieu public où on vend & achete. ITAL. *Foro*, *piazza*. GERM. *Ein markt*. HISP. *Mercado*, lugar donde compran y venden. ANGL. *The market place*. } Unde forum suarium, Romæ dictum in quo sues vendebantur: boarium, in quo boves: piscarium, in quo pisces, *ἰχθυοπωλείον*: olitorium, *λαγασπωλείον*, in quo olera: cupidinis forum, in quo cupidinæ, hoc est, lautiores cibi vendebantur. Quæ omnia, teste Varrone *lib. 5. de L.L.* postea in unum locum sunt contracta, quem macellum appellaverunt. ¶ Forum aleatorium calefecimus. Suet. *in Aug. cap. 81.* ¶ In foro puppi stare. Gell. *cap. 19. lib. 16.* ¶ Forum Appii. Suet. *in Tib. cap. 2.* Et Livius *5. bell. Pun.* In plateis, foris, & conciliabulis. Et *ead. lib.* Per fora & conciliabula. Idem *lib. 10. dec. 4.* In foris publicis. Ovid. *Eleg. 1. lib. 3. Trist.* Hæc sunt tria fora Cæsaris, inquit. ¶ In foro veritas, *ὡς ἀγορῆ ἀψιδῶν*, id est, in foro abstinentum est à mendacio. Lex erat apud Athenienses, ut in foro rerum venalium vanitas omnis abesset. ¶ Est præterea forum, quod Græco vocabulo vocamus emporium, hoc est, oppidum, vel alius quivis locus, quò undique mercatores convenire solent ad emendum, aut vendendum. Salust. *in Jugurth.* Erat haud longè ab eo itinere quo Metellus pergebat, oppidum Numidarum, nomine Vacca, forum rerum venalium totius regni maximè celebratum, ubi & incolere & mercari consueverant Italici generis multi mortales. Hinc plebique etiam oppidis nomen à foro etiam mansisse videmus, ut forum Cornelii, dicta est Æmilie urbs, quam nunc Imolam vulgò vocant, à nomine ejus, qui eo in loco primus nundinas instituit. Ad hunc etiam modum forum Livium, forum Julium, forum Aurelium, forum Sempronii, inde sua nomina acceperunt, quòd à Livio, Julio, Aurelio, vel Sempronio in his locis instituta sunt nundinæ, ad quas totius provincie mercatores merces suas afferbant. Cicer. *in Catil.* Quamquam ego te invitem, à quo jam sciam esse præmissos qui te ad forum Aurelium præstolarentur armati. ¶ Foro cedere, id est, æris alieni causa in forum non ventitare, & creditoribus non solvere, quòd genus cessionis erat. Seneca, Et appellare debitorem ad diem possum, & si foro cesserit, portionem feram. ¶ Fora, vasa quibus antiqui utebantur in torcularibus. Col. *lib. 12. cap. 18.* Tum lacus vinarum & torcularum, & fora omnia vasa, si vicinum est mare, aqua marina: sin minus, dulci eluenda sunt, & commutanda & diligenter assiccanda, ne humorem habeant. ¶ Dicitur etiam forum, locus in quo judicia exercentur. { *פּוֹר שְׁחָק*, *פּוֹר שְׁחָק*, *פּוֹר שְׁחָק*. GALL. *La cour*, l'audience. ITAL. *Foro giudiciale*, *palazzo*, *corte*. GERM. *Ein ort an dem man gericht heist*. HISP. *Lugar donde se responde de derecho*. ANGL. *The court where voters ad pleaded for*. } Cic. *ad Attic.* Quòd me in forum vocas, eò vocas unde etiam in bonis meis rebus fugiebam. Quint. *lib. 3.* Rarum est autem ut in foro judicia propter id solum constituantur, sicut divinationes quæ fiunt de accusatore constituendo. Fora tria judiciaria antiquitus Romæ fuisse manifestum est: Forum Larium, sive Romanum, antiquissimum: Forum Cæsaris Dictatoris, in quo loricatorum sibi fieri statuas passus est: & forum Augusti, quòd cum æde Martis Ultoris extruxit. Ovid. *Eleg. 12. lib. 3. Trist.*

Cumque tribus resonant terna theatra foris.

¶ Cedere foro. Juvenal. *Satyr. 11.* ¶ Foro uti est præsentem rerum statum boni consulere, & utcumque sese obtulerit fortuna, ita animam applicare. Terent. *in Phorm.* Cæpi his omnia facere, obsequi quæ vellent. D. Scisti uti foro. Donatus, vulgare proverbium admodum esse: ductamque metaphoram à mercatoribus, qui non ante locum commercii præscribunt quanti vendant quæ advehunt: sed secundum annonam fori quam deprehenderit, consilium de non vendendis, aut emendis mercibus sumunt. Seneca, Utamur foro, & quòd fors feret, æquo feramus animo. Ex Erasmo. ¶ Agere forum dicitur, qui provincie præest, quem civitates vocat, & de controversiis earum cognoscit. Cicer. *Appio, lib. 3.* Qui te forum Tarsi agere, statuere, multa decernere, judicare dicerent. ¶ Forum à subfollis & judiciis distinguit Cicer. *1. de Orat.* Age verò ne semper forum, subfollia, rostra, curiamque mediteris, &c. Id est, causas civiles, publica judicia, & conciones & sententias in Senatu dicendas. ¶ Forum triplex, sive trinum, Cùm fuerint fora multa Romæ, tamen hoc loquendi genere intelligitur de tribus, in quibus causas orabant: quorum primum Romanum nuncupatur: secundum Cæii Cæsaris: tertium Augusti. Martial.

Atque erit in triplici par mihi nemo foro.

FORENSIS, e, adjectivum est à foro derivatum, quò significatur omne illud, quò ad forum judiciale pertinet. { *δικαστικός*. GALL. *Servant aux plaids & procez*, ou des appartenances. ITAL. *Cio che al foro giudiciale appartiene*. GERM. *Das zu dem gericht gehört*. HISP. *Cosa perteneciente al consistorio de derecho*. ANGL. *A pertaining to the common place of judgement*. } Unde forenses causæ dicuntur, quæ in foro judiciali agitantur. Cic. *1. de nat. deor.* Nec si id facerem in causis forensibus, idem facerem in hac subtilitate sermonis. Forensis homo, qui in foro versari, & causas agere consuevit. Forensis Rhetorica, quæ foro judiciis que est accommodata. Cicer. *2. de finib.* Sed hæc Rhetorica philosophorum, non nostra illa forensis, quam necesse est quem populariter loquitur, esse interdum paulò hebetiorem. ¶ Forenses operæ, de vilibus advocatis. Quintilian. Lucilius masculino genere dixit, Forus olim ornatus lucernis, auctore Sosipatro *lib. 1.* ¶ Item Forensia, Vestes erant quibus in foro utebantur, sicuti cœnatoria quibus domi utebantur in cœna. *δικαστικός*. Sueton. *de August. cap. 73.* Forensia autem & calceos nunquam non intra cubiculum habuit, ad subitos repentinosque casus parata. Idem *in Calig. c. 17.* Forensia utris dedit in congiario. Alio nomine dicuntur togæ forenses, vel vestimenta forensia. Colum. *lib. 12. cap. 45.* Arcule fagineæ, vel etiam tiliacæ, quales sunt in quibus vestimenta forensia conduntur. Et Livius *lib. 3. dec. 4.* Vestitus forensis. ¶ ¶ Forensis etiam est extraneus. Et hoc est à foris, id est, extra. Ita presbyteri forenses dicuntur, qui non sunt ex eadem dioecesi, vel presbyterio.

Calpini Pars I.

Forestum, in ll. Longob. & historiis posterioris ævi, ponitur pro sylva, quia foris est. Dicitur & *forestia*, & *forestis*. Vet. Dict. Foresta est locus ubi feræ inhabitant, vel includuntur, & ubi quis habet usum vendendi. Vox est Germanis nota: forst/i.e. saltus. GALL. *forest*. ITAL. *foresta*. ANGL. *Forrest*. Inde etiam

Forestarius, qui foresto præest, custos nemoris, saltuarius, hylorus. GALL. *Gruyer*, *forestier*. GERM. *Fürstet*/forstmeister. ||

Forum Bibalorum, vulgò *Fomilla*, Hispaniæ Tarraconensis oppidum est, non procul à Vaccæis, cujus meminit Ptolem. *lib. 2. cap. 6.* Sunt nonnulli qui putent idem esse cum eo quòd hodie *Fomillam* appellant.

Forum Claudii, oppidum Alpinum, Centronum metropolis, apud Ptolem. *lib. 1. cap. 1.* Sunt qui existiment idem esse cum eo quòd hodie *Tarentasiam* vocant.

Forum Clodii, vulgò *Forcanuova*. Oppidum Hetruriæ, cujus incolæ Foroclodii nominantur à Plin. *lib. 8. cap. 5.* Fuit præterea ejusdem nominis oppidum in octava regione Italiæ, cujus meminit Plin. *lib. 3. cap. 15.*

Forum Cornelii, vulgò *Imola*. Oppidum est in via Æmilia, quòd & forum Syllæ appellatur: utroque nomine deducto à Cornelio Sylla Dictatore, qui ibi primus forum instituit. Forocorneliensis agri meminit Plin. *lib. 3. cap. 16.* Hodie *Imolam* vocant, quasi Æmiliam, à nomine viæ, in qua sita est.

Forum Julii, sive Forum Julium. Oppidum est Narbonensis provincie, Octavainorum colonia, teste Plin. *lib. 3. cap. 4.* hodie servatis non obscuris præsci nominis vestigiis *Frejulium* vulgò appellatur. ¶ Fuit & Carnorum sive Japidum oppidum ejusdem nominis, teste Ptolem. *lib. 3. cap. 1.* à quo tota regio hodie corrupto nomine, *Frejulium* appellatur.

Forum Segusianorum, sive Sebusianorum, Gallie Lugdunensis oppidum est apud Ptolem. *lib. 2. cap. 9.* idem cum eo (ut putatur) quòd hodie *Burgum Bressia* appellant. *Bourg en Bresse*.

Forum Livii, vulgò *Forli*. Oppidum Æmiliæ in octava regione Italiæ, Cornelii Galli poetæ natalibus nobilitatum. Meminit hujus oppidi Plin. *lib. 3. cap. 15.*

Forum Gigurorum, sive Egurorum, à Ptolem. *lib. 2. cap. 6.* appellatur urbs quædam Hispaniæ in tractu Tarraconensi, quæ à nonnullis eadem esse creditur, quam Hispani sua lingua vocant *Medina de Rio seco*.

¶ **Forum Popillii**, *Forlimpopoli*. V. olim E. Æmiliæ, cujus sedes Episcopalis Britinorum, *Brentinore*, urbem proximam est translata anno 1358. quòd Foropopiliensis Legato Pontificio se opposuissent.

Forum Sempronii, *Fossambruno*, *Fossobrone*. V. E. Italiæ sub A. & Duce Urbinatæ.

Forus, est locus, ubi uva calcatur, quòd ibi feriat uva, vel quòd ibi teratur pedibus: unde calcatorium dicitur.

Forvus, Serv. *in 4. Æneid.* Forvum veteres calidum dicebant. ||

Fossa, **Fossio**, **Fossor**, **Fossura**: vide *Fodio*.

¶ **Fossanova**, *Fossanova*, Monasterium Ordinis Cisterciensis in Latio, quinquaginta millibus passuum ab urbe Roma distans, nunc penè collapsum jacet. Obiit in eo S. Thomas Aquinas. ||

Fossæ Marianæ. { Ein statt im Delphinat ietz Aigdemortes genant. } apud Ptolem. *lib. 2. cap. 99.* Gallie Narbonensis oppidum est, ad alterum ex Rhodani ostiis situm, ita dictum à propinqua fossa, quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum lacum, ut scribit Strab. *lib. 4.* ostreis abundantem. Vulgò, *Aigemortes*, ou *les Maries*.

Fossæ Papyriæ, Tuscorum civitas Ptol. hodie *Fossanovum*.

¶ **Fossanum**, in Taurinis, *Fossano*, urbs ditionis Pedemontanæ.

Ἰὸν ἄ, à fodiendo: Fossa. { *Ἰὸν ἄ* bor. *βόσσω*, *βόσσω*. GALL. *Fosse*, ou *fossé*. ITAL. *Fossa*, *caverna*. GERM. *Gruben*. HISP. *Hoyo de cava*. ANGL. *A pitte denne*, or *cave*. } Cic. *1. Philipp.* Bellua, quæ quoniam in foveam incidit, obruatur. Plautus *in Pænulo*, Ita decipimus foveâ lenonem Lycum. Plin. *lib. 18. cap. 38.* Itaque anates in foveas quibus feræ venantur, delapsæ solæ evadunt.

Ἰὸν ἄ, es, vi, tum, à fovea: proprie est, calidum teneo, aut calefacio.

{ *Ἰὸν ἄ* *ψιχάω*, *Ἰὸν ἄ* *ψιχάω*. GALL. *Eschauffer & entretenir en chaleur*, *couver*, *enlever*. ITAL. *Tenir caldo*, *covare*. GERM. *Warm halten* / *enthalten*. HISP. *Calentar*. ANGL. *To cherish*, *to keep in te armes and besome*. } Plaut. *in Capt.* Juben' an non jubes astitui aulas, patinas elui. Laridum atque epulas foveri focalis ferventibus? Plin. *lib. 8. cap. 36.* Fectus rigentes apprimendi pectori foveat, non alio incubitu, quàm ova volucres. ¶ Fovere voluntati alicujus. Liv. *lib. 3. ab Urb.* ¶ Aliquando ponitur pro Nutrio, alo. Plaut. *in Merc.* Alios enecat & extinguit, alios suo lacte fovet & erigit. Virg. *lib. 3. Georg.*

— Progeniem, nidòsque fovent.

Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*

Temporis illius colui, forisque potas.

¶ Est etiam fovere medicorum vocabulum, pro partem læsam, vel morbosam tepefacere humidis calidisve fomentis foris applicatis, humectare & dolorem lenire, *καλῶν πλῆθος*, *πυρεῖν*. Virg. *12. Æneid.*

Fovit ea vulnus limpha longævus Iapix.

¶ Interdum pro Constituo. Idem *lib. 4. Georg.*

Sape etiam effossis (si vera est fama) latebris,

Sub terra fovère larem.

Sic enim legit Novius: quamquam in vulgatis exemplaribus quibusdam legatur *fodère*. ¶ Interdum pro Tueor, ut apud eundem *lib. 9.*

— non obviam ferre

Arma viros sed castra fovère.

Ovid. *Eleg. 4. lib. 1. Trist.*

— Quid non contraria fovi

Arma.

¶ Interdum pro Amplector, seu in deliciis habeo. Virg. *3. Eclogæ*

Infelix ò semper ovis pecus, ipse Nearam

Dum fovet, ac ne me sibi præferat, illa veretur.

¶ Hujus composita sunt Confoveo, Circunfoveo, Refoveo, fo syllaba correpta: quorum significata vide suis locis.

Fōtus, a, um : participium. Ἐπιούσιος mejucham. πικρολαδύδι, κατλω-
τληρόδι. GALL. Eschauffé, couvé, estuvé, fomenté. ITAL. Scaldato,
fomentato, covato, stuffato, GERM. Gewermt/warm gehalten/ge-
brütet. HISP. Calentado, covado. ANGL. Cherished, nurished, kept
warm. Cic. 2. de natura deorum, Quinetiam anatum ova gallinis
sape supponimus, ex quibus pulli orti primùm aluntur ab iis, ut à
matribus, à quibus exclusi fotique sunt.

Fōtus, us, nomen substantivum : Fomentum, ipsa fovendi actio. Ἐπι-
ούσιος, ἐπιούσιος. GALL. Estuvement, fomentation, couvement, échauf-
sement. ITAL. Effo scaldare, fomentare, covare, stuffare. GERM.
Warmhaltung/brütung. HISP. Obra de calentar ò covar. ANGL. A
cherishing or keeping warm. Plin. lib. 23. cap. 1. Decoctura eorum
veteres dysentericos & cæliacos juvat & potione & fotu.

Fōmēs, itis, à fovendo, hoc est, nutriendo igne dicitur. Est enim assu-
la ex arbore excussa dum cæditur. Ponitur & pro omni materia
sicca, quæ facili igni inflammatur. Ἐπιούσιος, ἐπιούσιος. GALL. Allu-
mette, ce qui fait allumer, ou entretient le feu. ITAL. Esca, ogni co-
sa per accendere & lumare il fuoco, como schoggie & simili. GERM.
Sündel/ alle materij die gern feur empfacht. HISP. Yesca ò astilla para
encender fuego. ANGL. Any thing that nourisheth the fyre or
inflammet, at matches, cloutes in a tinder boxe. Virgil. 1.
Æneid.

Ac primùm felicis scintillam excudit Achates :
Suscepi que ignem foliis atque arida circum
Nurimenta dedit, rapuitque in fomite flammam.

Plin. lib. 6. cap. 40. Excipiente materia aridi fomitis. Per transla-
tionem fomes dicitur quicquid excitat nos & accendit ad aliquid
agendum. Gell. lib. 13. cap. 1. Fomittem esse quendam dicens & in-
citabulum ingenii virtutisque, si mens & corpus hominis vino fla-
graret.

Fōmētum, i, à fovendo, id est, calefaciendo, vel nutriendo. Ἐπιούσιος,
aracháh, מוז מזור. πικρολαδύδι, κατλωτληρόδι. GALL. Ce qui est pro-
pre à appaiser douleur, adoucissement, réchauffement, fomentation,
remède anodin. ITAL. Cosa per levare il dolore, cosa che acchetta
& tranquilla. GERM. Ein warme oder feuchte arzneij/ so man ober ein
ding schlechte zu miltierung des schmerzens. HISP. Emplastro para
mitigar dolor, emplastroadura. ANGL. Fomentation, any thing layde
to the bodie plaster wise, to mitigate doulour. Inde fomenta dicun-
tur applicationes rerum calidarum & humidarum ad partes corpo-
ris lasas, medendi gratiã. Plin. junior. Cujus gravissimo vulnere
magno aliquo fomento medendum fuit. Colum. lib. 6. cap. 30. Fri-
gori fomenta adhibentur, caputque & spina repenti adipe, vel vino
illinitur. Gellius cap. 4. lib. 12. fomenta, levamenta, solatia. Fō-
menta, pro deliciis. Senec. cap. 52. Fomenta Campaniæ enervarunt
Annibalem. Hinc ponitur translata, pro remedio & mitigatione.
Cicer. 2. Tuscul. Hæc sunt solatia, hæc fomenta summorum dolo-
rum. Idem 2. fin. Fortitudinis fomentis dolor mitigari solet. Quint.
His veluti fomentis præmolliemus si quid erit asperum.

Fōmento, as, per fomentum curio, ἐπιούσιος. Fomentatio, nis. Idem quod fomentum. Ulpian. in l. si cui 70. §. lana
appellatione 5. ff. de leg. 3. Nec ea quidem, quæ fomentationis gra-
tiã parata sunt, vel medicinæ, lanatum appellatione continentur.

FR

FRACĪO, es, ere, à quo Fracesco, corrumpor, & quasi vetustate putrefio.
Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος. GALL. Se
moisir, se rancir, se flestrir. ITAL. Corrompersi, marlire. GERM. Saut
und mürb werden von telte. HISP. Corromperse, podrirse. ANGL. To
putrefie, to waxe mouldie. Colum. lib. 12. Oleum quod minus
provenit, si congelatur, fracescet, id est, putrefcet. Varro lib. 1. de
re rust. cap. 55. Hæc de qua fit oleum, congeri solet acervatim per
dies singulos in tabulata, ut ibi mediocriter fracescat.

FRACĪDĪUS, a, um, à fracco : Plusquam maturum & jam putrescens. Ἐπιούσιος,
Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος. GALL. Flestri, moisi & ranci. ITAL. Che gia si com-
mincia à corromper, la maturità. GERM. Halb saut/reig/matt. HISP.
Rancioso. ANGL. Mouldy, hoary. Cato de re rust. cap. 64. Facto-
res volunt ut oliva in tabulato diu sit, ut fracida sit, quò facilius
efficiant.

FRACĪS olei. Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος. GALL. Le marc des olives après qu'elles sont pressées, ou
la lie qui en sort. ITAL. Polpa d'oliva, feco d'oglio. GERM. Del trüb
sen. HISP. Las borras del azeyte. ANGL. Theires of olives. Dicun-
tur carnes, & faeces olivarum, quæ in oleo subsidunt. Plin. lib. 15.
cap. 6. Oleum in tabulatu minui, deteriusque fieri : item in amurca
& fracibus : ea sunt carnes, & inde faeces : quare saepius die decapu-
landum. Colum. lib. 6. cap. 13. Quidam fraces vino & adipe com-
mifcent, eoque medicamento post fomenta prædicta utuntur. Vi-
de Gell. cap. 7. lib. 11.

FRACĪUS, vide Frango.

FRANUM, i, cum a diphthongo : in plurali numero, tam masculini,
quam neutrius generis. Instrumentum quo equus coëcetur, ita di-
ctum à frangendo, quòd equorum ora frangat. Vel potiùs à frienden-
do, i. mandendo, quia id frustra friendere tentant mandentes.
Virg.

ac frana ferox spumantia mandit.

Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος. GALL. Frein, bride, mors. ITAL.
Freno, morso. GERM. Ein zaum/ oder das gebiss am zaum. HISP. El
freno de cavallo ò mula. ANGL. A bridle or hitte of a bridle. Tib.
lib. 4.

Aut quis equum coleremve arcto compescere frano
Possit.

Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist.

Cervicis rigida frana remittit equo.

Idem Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Et domitus frano sape repugnat equus.

Senec.

Hippolytos arctis continet franis equos.

Ovid. 3. de Arte.

Tempore lenta pati frana docentur equi.

Virg. 3. Gerg.

Et stabulo franos audire sonantes.

Ovid. 2. Metam.

Quadrupes ducunt, adduntque sonantia frana.

Frana Pelethronii invenire, qui & strata equorum primi mon-
straverunt. Plin. lib. 6. cap. 56. Hinc componuntur Effraus, a, um
& effraus, & hoc effraus, idem quod indomitus, quasi sine frano,
ἐξάλυσι. Virg. lib. 3. Georg.

Gens effrana virum Riphao tunditur Euro.

Ubi Scivius, Gens effraus, id est, sava, rectorem recusans. Infr-
nus, sive infranis, ejusdem significationis. Virg. 4. Æneid.

Hinc Numida infrani cingunt.

Quo in loco Numidæ vocantur infrani, quòd illorum equi nullis
franis coëcetur. Frantum mordere, significat obluclari, &
ostendere nos graviter aliquid ferre, quòd tamen ferendum est.
ἐπιούσιος ἠνίας μίχρον, ἔχων δάκρυον. Translatio sumpta est ab equis,
qui quum frantum excutere non possint, perpetuò tamen mordent
& atrodunt, ostenduntque coactos & invitos frantum ore recipere.
D. Brutus ad Cicer. Si frantum momorderis, peream, si te omnes
quotquot sunt, conantem loqui ferre poterunt. Senec. cap. ult. de
tranquill. Effratur (mens) & mordeat franos. Ovid. Eleg. 1. lib. 2.
Trist.

nec te quisquam moderatius unquam
Imperii potuit frana tenere sui.

Dare franos, pro vincere, sive sibi subicere. Livius lib. 7. det. 4.
Contra, accipere frantum & jugum (de victis.) Idem lib. 4. det. 4.
Accipere enim frantum, per translationem, est de dere se alicui. Virg.
12. Æneid.

Ni frantum accipere & victi parere fatentur.

Frantum, apud Cels. lib. 7. cap. 25. est morbi genus, quòd Græci
μωσι vocant. Est autem quum glans penis ita contacta est, ut nuda-
ri non possit.

FRANO, as : Equo frantum injicio. Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος. GALL. Brider.
ITAL. Frenare. GERM. Saumen/hinder sich halten.
HISP. Enfrenar. ANGL. To bridle. Cæsar 8. bell. Gall. Equites fra-
natis equis in stationibus disponit. Liv. 1. bell. Pun. Instructus fra-
natusque equus. Ovid. Eleg. 8. lib. 3. Trist.

Nunc ego Medea vellem franare dracones.

Per translationem accipitur pro Cohibere, continere. Cicer. 5.
Verr. Quum ejus animum ad persequendum non negligentia tar-
daret, sed conscientia sceleris, avaritiæque suæ franageret. Virgil. 1.
Æneid.

Lucantes ventos, tempestatésque sonoras
Imperio premit, ac vinelis, & carcere franat.

Liv. 10. bell. Pun. Qui eas voluptates sua temperantia franageret, ac
domuit, multò majus decus, majorémque victoriam sibi peperit,
quàm nos Syphace victo habemus. Idem 7. bell. Maced. Ubi demet-
ris navibus franageret claustra maris. Virg. lib. 3. Georg.

Et glacie cursus franageret aquarum.

Hinc composita, Defranò, & Effranò, quòd est frantum detra-
ho, sive absque frano rectorëve duco, ἀποζωτίζω. Hinc Defranat-
us, & Effranatus, participia, sive nomina ex participio, quæ de
iis dicuntur, qui veluti frano excusso regi non possunt. Ovid. lib. 1.
Metam.

Et defranato voluntur in aquora cursu.

Cicer. 4. Tusc. Ut agritudo quasi morsum aliquem doloris efficiat,
metus recessum quendam animi atque fugam, lætitiã perfrata hilari-
tatem, libido effranatam appetentiam. Refranò, cohibeo, & qua-
si frano retineo. Lactant. lib. 6. Virtus est, iram cohibere, cupiditatem
compescere, libidinem refranare. Suffranò, arcto constingo. Un-
de verbale suffranatio. Vide suo loco.

FRANATI, chalinopæi, franorum factores. Cod. II. antiq. FRANATOR, is.
ἐπιούσιος, qui refranar. ANGL. A bridler or refrainer. Plin. in Panegyrico,
Infinita potestatis domitor & franator animus ipsa vetustate florescit.

FRANIGERUS, Adjectivum, ἐπιούσιος. Stat. 5. Sylvarum,

Quisnam franigera signum dare dignior ala? hoc est, equitibus.

FRAGĪ, orum : Mora quæ in herbis humi repentibus nascuntur. Ἐπιούσιος,
Ἐπιούσιος. GALL. Freses. ITAL. Fragole. GERM. Erdbeer. HISP. Miezga-
do, mayneta. Virg. 3. Eclog.

Qui legitis flores, & humi nascentia fraga.

Ovid. 13. Metam.

Mollia fraga leges.

FRAGĪLIS, Fragmen, Frago, Fragosus : vide Frango.

FRAGĪNOSA Conyza, apud Diosc. lib. 3. cap. 135.

FRAGRO, as, are : à φράζω. Redoleo, oleo, odorem emitto frangendo,
quia res fractæ vehementius olent. Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος.
GALL. Rendre grande odeur, flairez fort, sentir bon. ITAL. Rendere
odore. GERM. Ruchen/ gûcken geruch oder geschmack gâben. HISP. Oler
echando de si olor. ANGL. To savour sweetoly as flores doos. Virg.
1. Æneid.

redolentque thymo fragrantia mella.

Martial. lib 1.

Ne gravis hesternò fragres Fescennia vino.

FRAGRĪNTĪA, a. Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος. GALL. Bonne odeur. ITAL.
Buon odore. GERM. Ein gûter geruch oder geschmack. HISP. Buen olor.
ANGL. A sweet savour of smell. Valer. Maxim.

FRAMĪA, a : Germanicum verbum est, quo illi hastam significabant.
Ἐπιούσιος, Ἐπιούσιος. GALL. Un dard ou javeline. ITAL. Hasta, gla-
verina. GERM. Ein spitzig geweer als ein glân oder scdfelein. HISP. El
rito ò espada. ANGL. A gleave, javelin, or spear. Tacitus de mor.
Germ. Ne ferrum quidem superest, sicut ex genere telorum colligi-
tur. Rari gladiis, aut majoribus lanceis utuntur : hastas, vel ipsorum
vocabulo frameas, gerunt angusto & brevi ferro, sed in acri, & ad
usum habili, ut eodem telo, prout ratio poscit, vel cominus, vel
eminus pugnent : & eques quidem scuto frameaque contentus est.
Juvenal. Satyr. 13.

Et Martis frameam, & Cyrrhai spicula vasis.

Vide Gell. cap. 25. lib. 10.

Frana, iudex, in veteri iure Frisico art. 40. de uxore alterius rapta. Franc-Armeni, populi Christiani, ritus Latini, in Asia. || Francofurtum, ad Mœnum fluvium, urbs Imperialis, nundinis annuis, vernalibus, & autumnalibus, totâ Europâ notissima. Vulgò Franctofurt am Mayn. ¶ Est & alia in Germania ejusdem nominis ad Viadrum, sive Oderam sita, vulgò Franctofurt an der Oder.

Francōnēs, Germaniæ populi sunt, quos nonnulli Francos Orientales vocant. { Die Francken: } à Septentrione Chattis, & Cheruscis: à Meridie Noricis finitimi: ad Occasum Rhenum fluvium: ad Ortum Hercyniæ sylvæ partem, quâ Boëmiâ attingit, habentes. Hi olim bonam Galliarum partem occuparunt, ubi hodie Lutetia Parisiorum sita est, quæ Galliarum Galliarum pars ab illis Francia dicta putatur. Francorum meminit Cic. in Epist. ad Att. lib. 14.

Francus, liber: in ll. & constitutionibus posterioris ævi. Vox est Germanica, hodie tamen Gallis tritior, franc, liber. Ital. & HISP. Franco. ANGL. francke.

Francomastix, Francorum obrectator. Bud. Francia, vide Gallia.

Francquera, vide Frisia Occidentalis. ||

FRANGO, is, fregi, fractum, à φράσσειν. Antiqui enim dicebant frago, ut tago, pago, Rumpo, infingo, confringo. { שברו שביר, שברו, שברו, שברו, שברו, שברו. GALL. Rompre, froisser, briser. ITAL. Spezzare, rompere. GERM. Brâchen. HISP. Quebrar ò quebrantar. ANGL. To break. } Plaut. in Asin. sc. 3. act. 2. Quis nostras sic frangit fores? Catull. de com. Beren. Ferri frangere duritiem. Plaut. Cure. sc. 1. a. 1. Frangit nucem, qui vult esse nucleum. Quint. Frangas potius, quàm obliges. Plaut. Capt. sc. 1. a. 1. Frangit aulas in caput parasti. Cic. 7. Verr. Prætorum tu accusas? frange cervicem. Ubi illud obiter notandum est, Frangere cervicem, tam de eo dici, qui alteri per vim cervicem tumpit, quàm de eo, qui patitur. Sic dicitur etiam, Frangit navim, εὐαμάρτυρον. Fregit brachium, ἐπιρρήξας τὸ βραχίονα, quasi ipse fregit, non potius passus sit. Terent. in Andr. Is fregit navem apud Andrum. Cic. 2. de Orat. Græcalésque cum, in campum cur non venisset, requirerent: excusavit Vespæ Terentius, quod cum brachium fregisse diceret: hoc est, quod ei brachium esset fractum. Plin. in Epist. Fregit coxam. Plaut. Menach. sc. 3. a. 5. Ait se obligasse erus fractum Ælculapio: Apollini autem brachium. ¶ Transferitur & ad incorporea: ut, Frangere animum, pro Compellere, vel etiam imminuere. { ANGL. To discourage, raze, and keep under. } Plaut. in Cistell. Ita meum frangit amantem animum. Cic. 3. Offic. Qua quidem re audita, fractum anum Annibal scribit. Frangere audaciam hostis. Livius 5. bell. Pun. Frangere consilia perditorum. Cic. ad Lentulum, Nec mihi aliter potuisse videor hominum perditorum de me consilia frangere. Frangere diem, pro tere-re, dixit Horat. Ode 7. lib. 2. Frangi, debilitari, succumbere. Cic. 2. de finibus, Potius ergo illa dicantur, Turpe esse viro debilitari, dolere, frangi, succumbere. Frangi dolore. Idem 2. Tuscul. Frangi metu. Idem 1. Offic. Frangi pudore. Idem 2. Tuscul. Minis frangi. Star. 9. Thebaid. Senec. cap. 1. de consol. ad Marc. Frangendus est dolor. Idem cap. 7. de consol. ad Marc. Frangi luctibus. Idem cap. ult. de tranquill. Frangit animos labor assiduus. Ovid. Eleg. 1. lib. 1.

— si vires fregit ira suas.

Ibidem Eleg. 2. lib. 1.

Victâque mutati frangitur ira maris.

Idem Eleg. ult. lib. 3. Trist.

Ingenium fregere meum mala.

Quiat. cap. 2. lib. 1. Frangere comam in gradus. Martial. Epig. 8. lib. 4.

Imperat exstructos frangere nona toros. (De convivio.)

¶ Frangere & dividere, de draucis: vide Fragilis. ¶ Frangere pro Interimere. Solinus, Apud hos populos (Albanos) nati canes omnibus feris anteponuntur, frangunt tautos, leones perimunt. Quo significatu etiam Rumpere dicitur. ¶ Composita sunt, Affringo, confringo, defringo, diffringo, effringo, infringo, offringo, perfringo, refringo, & suffringo: quorum omnium significata vide suis locis.

FRACTUS, participium, seu nomen ex participio: Debilitatus, afflictus. { שברו שביר, שברו, שברו, שברו, שברו, שברו. GALL. Rompre, brisé, froissé. ITAL. Rotto. GERM. Gebrochen. HISP. Quebrado ò quebrantado. ANGL. Broken, burst. } Cic. ad Attic. lib. 2. Deformatus corpore, fractus animo, quò se conferat nescit. Calamitate fractus, & afflictus. Idem pro Sylla. Spes fractior. Idem de Amic. Sæpe enim in quibusdam aut animus abjectior est, aut spes amplificandæ fortunæ fractior. Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Cornibus hic fractis, fractus morboque, amæque.

Idem 13. Metam.

¶ Fractillum, ad frangendum piper. Gl. Isid.

Fratilli, villi sordidi in tapetis. Fest. ||

FRAGMĒN, inis, & fragmentum, i, accipi solent pro parte rei fractæ. { פלג פלג, פלג, פלג, פלג, פלג, פלג. GALL. Esclat, une piece d'une chose rompuë. ITAL. Parte d'una cosa rotta. GERM. Ein suck von einem zerbrochenen ding. HISP. El pedaço. ANGL. The partiat is broken of an thing. } Virg. 11. Æneid.

Mortalis mucro, glacies cœu sutilis ictu

Dissiluit, sulvâ resplescent fragmina arena.

Col. lib. 9. cap. 15. Mox deinde fragmina favorum quæ in sacco remanserunt, retractata exprimuntur. Martial. lib. 8.

Collegitque sinu fragmenta novissima fracti

Oris, & aggesta contumularavit humo.

Velleius, fragmine subfellii ictus.

FRACTURA, x. { שברו שביר, שברו, שברו, שברו, שברו, שברו. GALL. Rupture, brisure, fraction. ITAL. Rottura. GERM. Ein brâchung, oder buch. HISP. Quebradura. ANGL. A breaking, a bursting. } Plin. lib. 29. cap. 6. Item minutæ & latæ fracturis aurium illinuntur cum melle. Idem lib. 22. cap. 28. Fractura calculi. Cels. lib. 7. cap. 26.

FRAGOR, is: Sonitus qui ex arbore, aut alia re inter frangendam editur, strepitus. { קול קול, קול, קול, קול, קול, קול. GALL. Un son éclattant. ITAL. Strepito, il romore che fa alcuna cosa che si frange. GERM. Ein knall/ das knaschlen wan man etwas bricht. HISP.

Ruydo de las cosas que se quebran. ANGL. A noise of wind among trees. } Accipitur tamen pro quovis magno sonitu. } ANGL. A crashe, the noise of a thing that is broken. } Virg. 1. Georg.

— & horridus altis

Montibus audiri fragor.

Servius: Horridus fragor, sonitus qualis fieri solet ex aridis, quum franguntur, arboribus. Liv. lib. 1. ab Urbe, Jam fragor rectorum quæ diru-bantur, ultimis urbis partibus audiebatur. Senec. cap. 11. de tranq. Fragor pluentis altius ædificii sonuit. ¶ Fragor etiam de acclamatione & plausu usurpatur à Seneca & Quintil.

FRAGORUS, a, um, à frango: Asper atque præruptus. { תהן תהן, תהן תהן תהן תהן, תהן תהן תהן תהן. GALL. Qui rend un son éclattant, aspre & rude. ITAL. Aspero, duro. GERM. Rauch/ schroffscheltig. HISP. Cosa que haze aquel estuendo y ruydo aspero. ANGL. Rough, that giveth a noise, broken and uneven. } Unde compositum Confragosus: Colum. lib. 2. Incultum igitur locum consideremus, siccus, an humidus: nemorosus arboribus, an lapidibus confragosus. Fragosa oratio, cui contraria est lenis. Quint. lib. 9. cap. 4. Quæ connexa, & totis viribus fluit, fragosâ atque interruptâ melior oratio. Ibid. Aures fragosis offenduntur, & lenibus mulcentur. Ovid. 48. Metam.

— sylvæ horrentia saxa fragosis.

FRAGORUS, adverbium. { βραβραβρα, βραβραβρα, βραβραβρα, βραβραβρα. GALL. Avec bruit éclattant & violent. ITAL. Con strepito violento. GERM. Mit knaschlen oder knaschen. HISP. Con estuendo y ruydo. ANGL. with a sodaine and great noise. } Plin. lib. 16. cap. 10. Quippe respuuntur, & fragosius fidant, ægrius reveillantur.

FRAGORUS, is, ab antiquo verbo frageo, es: Frangor, languesco. { שברו שברו, שברו, שברו, שברו, שברו, שברו. GALL. Fragile, fresse, cassant, aisé à rompre ou casser. ITAL. Frate, che facilmente si può frangere. GERM. Zerbrechtlich / das man leichtlich brechen kan. HISP. Cosa que se puede quebrar. ANGL. Easie to break. } Plin. lib. 12. cap. 8. Saccharum est mel in arundinibus collectum, gummium modo candidum, dentibus fragile. Idem lib. 12. cap. 7. Est etiamnum in India piperis grani simile, quod vocatur caryophyllon, seu caduco. Cicer. de Amic. Sed quoniam res humanæ fragiles, caducæque sunt, semper aliqui acquirendi sunt quos diligamus, & à quibus diligamur. Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

De quo lacu fragiles effodiantur aqua.

Ibidem Eleg. 8. lib. 4.

Iam subeunt anni fragiles, &c.

¶ Fragilis, fragorem edens & crepitum, nempe frangendo, urendo, aliòve modo. Lucret.

Et fragiles sonitus chartarum commeditatur.

Virg. in Eucol.

Sparge molam, & fragiles incende bitumine lauvos.

Nam laurus dum crematur crepitat, & ut dixit Theocritus, quem sequitur Maro, ὅς τις αὐτὸ λακκὴ μέγα κακὸν ποιεῖται. ¶ Fragilis, i. molalis, pathicus, qui muliebria patitur. In quo significatu frangere & dividere, frangi atque dividi. Horat.

Iulius, & fragilis Pediacia, furque Voranus.

FRAGILITAS, atis: Facilitas frangendi, quâ aliquid facilius frangitur quàm seclitur. { חלש חלש, חלש, חלש, חלש, חלש, חלש. GAL. Fragilité, facilité de se casser ou rompre. ITAL. Fragilità. GERM. Zero brâchtigkeit/ schwache. HISP. Aquella facilidad de quebrarse. ANGL. Fraytlye, brickleness. } Plin. lib. 34. cap. 14. Tenuiora ferramenta oleo restingui mos est, ne aqua in fragilitatem durentur. ¶ Per translationem pro debilitate, sive imbecillitate accipitur. Plin. in Epist. Illud etiam notabile: ultimus ex Neronianis Consularibus obiit, quo Consule Nero periit: quod me recordantem, fragilitatis humanæ miseratio subit. Cic. 5. Tuse. Equidem eos casus, in quibus me fortuna vehementer exercuit, mecum ipse considerans, huic incipio sententiæ dissidere: intetdum etiam humani generis imbecillitatem, fragilitatemque extrimescere.

FRATĒR, tris: Iisdem parentibus genitus: ita dictus quasi ferè alter, ut post Nigidium docet Gell. lib. 13. c. 10. { ΠΝ αβ. αδελφός. GALL. Frere. ITAL. Fratello. GERM. Ein bruder. HISP. Hermano. ANGL. A brother. } Nisi malimus à Græco deducere. Illi enim φραδραγος conjunctos appellant, & φραδραγος contubernium. Catull. ad Orat.

Non ego te, vitâ frater amabilior, aspiciam posthar.

Idem de com. Beren.

Sed fratris cari slobile dissidium.

Plin. epist. 164. Quum affectum tuum erga patris filiam cogito, etiam materna indulgentia molliorem, intelligo prius tibi, quod est posterius, nuntiandum. Plaut. Pæn. Quid est fratris mei gnate? quid vis? expedi. Frater germanus. Cic. 3. Verr. Dixit C. Fannius eques Romanus, frater germanus Qu. Titinnii iudicij tui, tibi se pecuniam dedisse. Fratres gemini, ἄδελφοί, duo eodem partu editi: quos minùs rectè geminos fratres, converso ordine appelles, ut docet Quintil. lib. 9. cap. 4. Cic. pro Cluent. C. & L. Fabricii fratres gemini fuerunt ex municipio Aletrinate, homines inter se cum forma, tum moribus similes, municipum autem suorum dissimillimi. Plaut. Men. sc. 1. a. 1. Fratres germanos duos geminos. Ibid. sc. ult. a. 5. Aut lycophanta, aut geminus frater tuus est. Ibid. Mi gemine germane frater, salve. ¶ Pro eo qui similis est alteri virtute, forma, fortitudine. Idem Milit. sc. 1. a. 1. Hic cæne est Achilles? Imò ejus frater (id est, simillimus). ¶ Pro libris ejusdem authoris. Ovid. Eleg. 1. lib. 1. & Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Aspicias illic postros ex cydine fratres.

Fratres patruales, ἀδελφοί, τὰ τῷ ἀδελφῶν πατρὶα: sororèsq; patruales,

ἀδελφῶν, dicuntur qui quæve duobus ex fratribus progenerantur, ut docet Justinianus lib. 3. Instit. Suet. in Casare, Qui fratri patrueli suo Marco in consulatu successerat. Ovid. 13. Metam.

Frater erat, fraterna peto (de patruelibus.)

¶ Frater viro adfit, ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρῶν, de fido auxilio dici solitum, propterea quod in rebus periculosis vix unquam frater solet fratri deesse. Plato lib. 2. de Repub.

Fratellus, à frater, per diminutionem. Terent. Scaur. de Orthogr.

Frātercūlus, i, diminutivum: Parvus frater. ἄδελφίδων. GALL. Frerot, petit frere. ITAL. Fratellino, fraticello. GERM. Brüderlein. HISP. Pequeño hermano. ANGL. A little or yonge brother. § Juven. Sat. 4.

Vnde fit ut malim fraterculus esse gigantum.

Fraterculus gigantum dicitur homo oblitus, cujus majores sunt incogniti, tanquam à terra subitò sit enatus, quemadmodum de gigantibus Poëtæ fabulantur. Cicero. 5. Verr. Volo mihi fraterculo tuo credas.

Frātrīa, æ, uxor fratris, ut Festus docet. § יבמאב jebamáb. עיאתה. GALL. Femme du frere. ITAL. Moglie del fratello. GERM. Das bruders frau. HISP. La cuñada, muger de hermano. ANGL. The brothers wyfe. § Contrà Nonius frātrias dici vult fratrum inter se uxores.

¶ Fratria, ἀδελφῶν, multitudo. Scholiastes Callimachi in Lavaera Palladis, συμφῶν φραδρία καὶ ἄλλοις. Vetus Gloss. φραδρία, contubernium. ¶ Item Fratria, factio, conjuratio, & φραδρίαζόντες, μυληταί, qui multitudinem ad tumultum & seditionem concitant.

¶ Fratrissa. Isid. lib. 10. cap. 8. Fratris uxor fratris vocatur. ¶

Fratro, as, are, κραιζω: de puerorum mammis dicitur, quòd velut fratres pares orientur: quòd etiam in frumento spica facete videtur. Pro eodem veteres dixerunt Fraterculare. Festus, Sororiare mammæ dicuntur puellarum, quum primum tumescunt, ut fraterculare puerorum. Plaut. Tunc mammulæ primum sororiabant: illud volui dicere, fraterculabant.

Frāternūs, a, um: possessivum. ἄδελφικός. GALL. Fraternel, de frere, ou freres. ITAL. Fraternalmente. GERM. Brüderlich. HISP. Cosa perteneciente à hermano. ANGL. Of brother. § Ut, Fraternus amor. φιλαδελφία. Fraternal invitatio. Cicero. Fraternal mors. Virg. Sic Fraternalis acies, apud Statium. Fraternal participium, apud Cicero. pro Cluentio. Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist.

Quosque ego dilexi fraterno more sodales.

Idem 13. Metam.

Frater erat, fraterna peto.

Ibidem,

— Pater est fraterni sanguinis infans.

Frāternē, adverbium, pro amore fraterno. ἄδελφικῶς. GALL. Fraternellement. ITAL. Fraternalmente. GERM. Brüderlich. HISP. Con amor de hermanos, con hermandad. ANGL. Brotherly. § Cicero. ad Quint. Fratr. lib. 2. Quare facis tu quidem fraternē, quòd me hortaris: sed mehercule carrentem nunc quidem, ut omnia mea studia in istum unum conferam. ibid. lib. 1. Huic tu epistolæ non fraternē scriptæ, fraternē debes ignoscere.

Frāternitās, atis: Fraternalis conjunctio, necessitudo inter duos fratres. ἄδελφότης, φιλαδελφία. GALL. Fraternité. ITAL. Fraternalità. GERM. Brüderschaft. HISP. Aquella hermandad de hermanos. ANGL. Brotherhood. § Quintil. decl. 6. A primis statim atatibus in eandem coire vitam habet aliquem fraternalitatis affectum.

Frātrīcidā, æ, qui fratrem occidit. ἄδελφοκτόνος. GALL. Homicide de son frere, qui a tué son frere. ITAL. Occiditor di fratello. GERM. Ein brüdermörder. HISP. Matador de su mismo hermano. ANGL. That murthereth his brother. § Cicero. pro domo. Extra ordinem ferri nihil placet Clodio: quid de me quod tulisse te dicis, patricida, fratricida, sororicida, non extra ordinem tulisti?

¶ Frātrīmonium, fraternal bona: sicut patrimonium, bonum paternum. L. I. C. ¶

Frātrīllī, villi sordidī in tapetis, quòd per terram ferantur. Author Festus. ἄγροσι.

FRAUS, audis, à fraxo, oboe vigilias, κατ' ἀνιφροσύνην. Dolus, malitia, fallacia, machina. § מירמאב mirmáb, נכח nechél. καλοδωμαν, ἀπάτη. GALL. Fraude, tromperie, deception. ITAL. Fraude, inganno. GERM. Beschiff/betrug. HISP. El engaño, ò mengua, ò falsà. ANGL. Guile, deceit. § Cicero. 1. Offic. Vi, aut fraude fit injuria: fraus quasi vulpecula: vis leonis videtur: utrumque ab homine alienissimum: sed fraus odio digna majore. Plaut. in Milit. sc. 2. a. 2. Atque adeò, ut ne legi fraudem faciam talariæ, accuratote, ut sine talis domi agitent convivium. Velleius, Fraude deceptum vinxit eum. ¶ Usurparunt etiam veteres non rarò fraudem pro crimine. Unde, Capitale fraudem admittete, teste Ulp. de adil. edict. est tale aliquid delinquere, propter quod capite puniendus sit qui deliquit. Liv. 3 bell. Pun. Qui capitale fraudem ausi, quique pecuniæ judicatæ in vinculis essent. Ovid. Eleg. 9. lib. 3. Trist.

Et pater est aliqua fraude moratus, ait (i. scelerate atroci astrictus.)

Idem lib. 13. Metam.

— furtisque & fraude simillimus illi (Sisypho.)

¶ Fraus populi. Convitium in lenonem. Plaut. Pseud. sc. 3. act. 1. ¶ Accipitur etiam quandoque pro periculo & damno. Virg. lib. 5.

Quis deus in fraudem qua dura potentia nostra

Egit?

Terent. in Heaut. In eandem fraudem ex hac re atque illa incidis. Cicero. ad Attic. Quod multò rectius fuit, id mihi fraudem attulit: & ad eundem, Pacis ego spe in hanc fraudem incidi. Inde fraudi esse, veteres dixerunt, pro Damnum & incommodum afferre. Cicero. 5. Philipp. Censeòque ut iis, qui in exercitu Antonii sunt, ne sit ea res fraudi, si ante Kalend. Febr. ab eo discesserint. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Nec fuit hoc illi fraudi. Suprà, Nec obfuit illi.

Idem 6. Fast.

Piscis adhuc illis populis sine fraude natabat.

Plaut. Milit. sc. 3. a. 2. Tuis cruribus & capiti fraudem creas capitale. Et Sueton. in Aug. cap. 54. Nec libertas, aut contumacia fraudi cuiquam fuit (id est, obfuit, vel pœnæ, sive exitio fuit.) Veteres

enim, ut scribit Ulp. fraudem pro pœna ponere solebant. Liv. lib. 1. ab Vrbe, Fecialis regem interrogavit, Rex facine me tu regium nuntium Populique Romani Quiritium: vasa, comitèque meos? Rex respondit, Quod sine fraude mea, populique Quiritium fiat, facito: hoc est, quæ res sine meo damno, periculo, aut incommodo fiat.

Fraudulētūs, a, um: Dolosus, fallax. § נכח nechél. δολος, ἀπατητός. GALL. Grand trompeur, cauteleux, plein de tromperie. ITAL. Fraudolento, pieno d'inganni. GERM. Beschleisser/trughaft/trüchisch. HISP. Engañoso, lleno de engaños. ANGL. Deceitfull, craftie, full of guyle. § Cicero. 2. Offic. Nam quos improbos, maledicos, fraudulentos putant. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. Fraudulente, impuro, leno. Idem Cap. sc. 1. a. 2. Ex bonis pessimi & fraudulentissimi sunt, &c. Columell. lib. 9. cap. 5. Neque ea curatorem fraudulentum tantum, sed etiam immunda segnitia perosa est: æquè enim dedignatur si minus purè habita est, ac si tractetur fraudulentè.

Fraudulentia, æ. Plaut. Milit. sc. 2. a. 2. Confidentiam, confirmatam, fraudulentiam.

Fraudulētēr: Dolosè, malitiosè. § במירמאב bemirmab. δόλιος. GALL. Cateleusement, par tromperie. ITAL. Con fraude. GERM. Truglich/mit beschiff. HISP. Engañosamente. ANGL. Deceitfullie, by tromperie. § Col. lib. 1. cap. 8. Sæpe enim quærendi potestatem faciat de iis, qui aut crudeliter eos, aut fraudulentè infestent. Plin. lib. 30. cap. 10. Quoniam nullum animal fraudulentius invidere homini tradunt.

Fraudo, as: Decipio, fallo, destituo, ludifico. § ψυψη ψυψήκ, ψυψη βάβη. ψυψηκτία, δόπορσία, παρανόσιον. GALL. Frauder, priver de quelque chose, tricher, frustrer, tromper. ITAL. Fraudare, ingannare. GERM. Betriegen / mit listen hindergehn. HISP. Engañar. ANGL. To deceive, to beguyle, to disapoynta. § Habet ut plurimum post se accusativum personæ cum ablativo rei. Virg. 4. Æneid.

Quem regno Italia fraudo, & fatalibus arvis.

Liv. ab Vrbe, In magna inopia pro domesticis copiis unusquisque ei aliquid fraudans se ipse victu suo contulit. Velleius, Fraudare cum vero testimonio noluit. Aliquando autem solo accusativo contentum est, omissa re qua quis fraudatus dicitur. Cicero. pro Rose. Com. Æquè enim perfidiosum & nefarium est fidem frangere quæ continet vitam: & pupillum fraudare qui in tutelam pervenit: & socium fallere, qui se negotio conjunxit. ¶ Interdum etiam invenitur cum accusativo rei. Cæsar 3. bell. civil. Fraudare stipendium militum, & prædam omnem domum avertere. ¶ Fraudare genium, est non satisfacere appetitui & voluptati. Nam Genius apud veteres habebatur naturæ & voluptatis deus: unde Geniales homines dicti sunt, qui dapiles essent, & ad excipiendos convivas liberales. Plaut. in Aulul. Perditissimus ego sum omnium in terra. Nam quid mihi opus vita est, qui tantum auri perdidit, quod custodivi sedulo, ego met me fraudavi, animumque meum, geniumque meum. Hujus contrarium est, Curare genium, id est, lautè vivere.

Frāudātōr, is: Inficiator. § ψυψη ψυψήκ. δόπορσητή, ψυψηκτία, ψυψηκτία. GALL. Trompeur, fourbe. ITAL. Ingannatore. GERM. Ein betrieger/ vbelister. HISP. Engañador. ANGL. A deceive, a disapoynter. § Cicero. pro Flacco, Nolite existimare, judices, non unam & eandem omnibus in locis esse fraudatorum & inficiatorum impudentiam. Fraudator, & interceptor prædæ. Liv. 4. ab Vrbe, Item Quintil. cap. 8. lib. 1.

Fraudātōrūs, fraudulentus. ἄπατητός, δόλιος. ANGL. Deceitfull, full of guyle. § Valens D. lib. 36. tit. 1. l. 67. §. 2. Vix fraudatorio interdico locus erit.

Frāudātō, nis: Fraudandi actio. § ψυψη ψυψήκ, μαψηψη μαψηψηκία. ψυψηψηκία, ψυψηψηκία. GALL. Tromperie, fraude, fourberie. ITAL. Inganno, esso ingannare. GERM. Betrug. HISP. Engaño, obra de engañar. ANGL. A deceiving, a beguyling, a disapoynting. § Cicero. 3. Offic. Inter bonos bene agere oportet, & sine fraudatione. Idem in Catil. Ex hac enim parte pudor pugnat, illinc petulantia: hinc pudicitia, illinc stuprum: hinc fides, illinc fraudatio. Plaut. in Asin. sc. 1. a. 2. Qui ad heri fraudationem callidum ingenium gerunt.

Frausūs, antiquum est participium, activæ significationis, quo significatur is qui fraudem commisit, ut Festus & Nonius notaverunt. Plaut. in Asinar. Metuo in commune, ne quam fraudem frausūs fiet.

¶ Fraxinella, herba: polygonatum. ¶

FRAXINŪS, i, à frango, frago. § ברב berósch. μέλιον. GALL. Fresno. ITAL. Frassino. GERM. Ein eschen/ oder eschenbaum. HISP. Fresno, arbol conocido. ANGL. An asche tree. § Genus arboris est notissimæ, cujus umbra, teste Plin. lib. 16. cap. 13. usque adeò invisa est serpentes, ut citius in ignem confugiant, quàm ad fraxini umbram. Fraxinus in sylvis pulcherrima. Virg. 7. Eclog.

Frāxīnēūs, a, um: quod est ex fraxino. § μέλιον, μέλιον. GALL. De fresno. ITAL. Di frassino. GERM. Eschin / von eschinent holz gemacht. HISP. Cosa de fresno. ANGL. A shen or of ashe. § ut, Frondes fraxinæ. Col. lib. 11. cap. 1. Iisdem temporibus si sit, fraxineam: si minus, orneam: si nec hæc sit, iligneam frondem rectè præbebimus.

Frāxīnūs, a, um: per tres syllabas, aliud adjectivum: ut Virga fraxina. Ovid. epist. 11.

Vt quatitur tepido fraxina virga not ho.

Frāxō, as: Vigiliæ circumeo, quòd eo labore homo frangatur, auctore Festo.

¶ Frea, æ, vel mundiana de parente suo relicta. Vox est Germanica, freis/ libera, quæ parente orba, sub tutoris potestate est, qui mundus valdus. Fredum, vox frequens in veteribus legibus Longobardorum, & Gloss. ver. 11. Longob. Freda bannum. Fredum regalibus compoicis pacis. ¶

FRĒGĒLLA, arum, φρέγγα Stephan. Vulgò Ponte corvo, olim civitas fuit clarissima inter Formias & Sinuessam sita, non procul à Liri amne, quem nunc Garilianum vocamus. Cujus etiam hodie non obscura extant vestigia, ex quibus facillè potest æstimari, quanta olim fuerit ejus urbis amplitudo. Hæc quum à Romanis defecisset, diruta fuit, & ad vicum jam usque à Strabonis tempore redacta. Sil. lib. 8.

— obsessa campo squallente Fregolla.

Idem alio loco,

Et qua fumantem texere gigantâ Fregellâ.

Inde Fregellani populi dicti, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5. Fregellânus, adjectivum: ut Fregellana vitis. Col. lib. 3. cap. 2. Fregellanus, nomen proditoris, cujus meminit Cic. 5. de finib. Quis Fregellanum proditorem, quanquam Reipub. nostræ profuit, non odit.

Fremitium, herba de genere anemónis. || Frenio, is, ui, itum: Sonitum edo, qualis fit à fluctibus maris, murmurato, indignationem voce ostendo. { שׁוּר רָגָשׁ, הַמִּתְּרָה } GALL. Fremir, murmurer, faire bruit. ITAL. Fremere, fare strepito. GERM. Zösen/ein gerôß machen. Item, Mit grimmen murren. HISP. Bramar, hazer ruydo hasta prumpir en bozes. ANGL. To murmur, to mak a noise or tore lik a Lyon. { Virg. 1. Aeneid. de ventis, Circum claustra fremunt.

Cic. ad Attic. Fremitu sibi crepuit consularum. Suet. in Galba, Præcipue Germanicæ gentes fremebant, se fraudari stipendio. Idem Sueton. in Tiber. cap. 73. pro contempto se habitum fremens, &c. Quint. Cum omnia clamoribus fremere. Tibul. lib. 4.

Nam seu diversi fremat inconstantia vulgi. Lactant. lib. 7. Fremunt ubique bella: omnes gentes in armis erunt. Hujus composita sunt, Adfremo & Infremo: quorum significata vide suis locis.

Fremitus, us: Sonus fluctuum, & in populo indignante murmur & strepitus. { שׁוּר רָגָשׁ, הַמִּתְּרָה } GALL. Grand bruit, fremissement, murmure. ITAL. Strepito, romore. GERM. Ein gerôß. Item, das murren oder brummen. HISP. Bramido, y ruydo. ANGL. A murmuring, a noise as of waters or of a Lyon. { Virg. 2. Georg.

Fluctibus & fremitu assurgens Benace marino. Cic. ad Attic. Qui fremitus hominum? quam irati animi? Idem 5. de finib. Quo in loco ad fluctum aiunt declamare solitum Demosthenem, ut fremitum assuesceret voce vincere. Gell. cap. 14. lib. 5. Terrifico fremitu leo. Liv. lib. 10. dec. 4. Fremitus ortus cum assensu. Plaut. Amph. sc. 1. a. 1. Boat cælum fremitu virum.

Fremebundus, i: Valdè fremens, indignatione plenus, furens. { הַמִּתְּרָה } GALL. Qui fremit, qui fait grand bruit. ITAL. Strepitoso. GERM. Zornig/brummend. HISP. Cosa que mucho brama. ANGL. That roreth much. { Cic. 2. de nat. deor. ex Accio Poëta, Tanta moles labitur Fremebunda ex alto ingenti sonitu & strepitu. Ovid. 12. Metam.

Tum verò præcepit curru fremebundus ab alto.

Fremitus, lege fremitus. || Frenio, & Frenio, es, ui, in lupino fressum, à βρέχω, vel ῥίχω, vel frango dente, auctore Festo, significat frango. { שׁוּר שׁוּבָר } GALL. Rompre, briser. ITAL. Frangere. GERM. Brechen. HISP. Fresar. ANGL. To break or bruise. { Unde faba fresa dicitur quæ mola leviter fracta est, & βραμα. Col. lib. 2. cap. 11. Cicera bubus erui loco fresa datur in Hispania Bætica. Varro 2. de re rust. cap. 4. Amisso nomine lactentis, dicuntur nefrendes, ab eo quod nondum fibam frendere possint, id est, frangere. { Frendeo item est præ iracundia simul concussis, & strictis dentibus vocem emittere, fremere, sævire. { חָרַק } GALL. Grincer les dents, rugir. ITAL. Battere i denti, fremere con denti. GERM. Mit den zänen hiten vor zorn. HISP. Regañar. ANGL. To gnashe or grind the theeth. { Plaut. in Caprius, Nimsque hercle ego illum malè formidabam: ita frendebar dentibus. { Hinc Infrendeo, id est, valdè frendeo. Virg. lib. 3. Aeneid.

Dentibus infrendens gemitu, graditurque per aquor iam medium.

Legitur & Frenio, is, tertie conjugationis. Plaut. in Truc. Traxit ex intimo ventre suspicium: hoc vide, dentibus frendit, icat femur.

Frendens, participium. { חָרַק } GALL. Grincer les dents, rugissant, fremissant. ITAL. Cosa che rugge. GERM. Brummend/ und vor zorn die zahn auff ein ander beißend. HISP. Cosa che rugaña. ANGL. Grinding or gnashing. { ut, Frendens leo, Frendens aper, hoc est, ex ira dentes concutiens. Ovid. 1. de Arte.

Frentani, populi sunt Italiae, non procul à Dauniis & Picentinis, diversi ab iis, quos alibi Ferentinos, & ab iis, quos Ferentines dicimus appellati. Horum regionem Plin. lib. 3. cap. 11. Frentanam vocat, à Frenone vicino fluvio deducto nomine.

Frenum, vide Frenum. || Frenio, nis, omnis generis, Varroni à ferendo: Scaligero filio à fraxo, id est, obo vigiliis, à frago: frequens enim dicebatur, qui sapius fraxabat vigiliis. Creber, multus, plenus, celebris. { שׁוּר } GALL. Frequent, assidu, continual, fort hanté. ITAL. Frequente, spesso. GERM. Embsig/ dict in grosser zal. HISP. Lo que muchas vezes se haze, muy frequentado. ANGL. Often, resorted much, hanted. { Valla lib. 4. cap. 96. Frequentem locum dicimus, quem frequentare multi solent: ut, Urbs frequens, Oppidum frequens, Platea frequens, ubi multi homines aut habitant, aut divertantur. Quando autem de persona, aut de re animata loquimur, duobus modis dicitur: vel de sola, sic: Sit miles frequens spectator preliorum: id est, creber & assiduus. Gell. cap. 15. lib. 6. Homo frequens in opere bonarum disciplinarum. Varro lib. 6. de L. L. Vel de turba, sic: Frequens populus, Frequens Senatus: id est, copiosus, & multus. Et id quidem cum nomine colectivo in singulari, cum cæteris verò in plurali: ut, Frequentes cives, frequentes Senatores: hoc est, multi, & numerosi. Verumtamen quum dico, Sis frequens, inno actionem: quum dico, Frequens locus, passionem: ille frequentat, iste frequentatur. Hæc ille. Cic. ad Lent. Causam enim frequenti Senatui obtinebamus. Plin. in epist. Proximè frequenti auditorio inter se coram multi ordinis nostri clarè jocabantur: intravi, conticuerunt. Cic. de sen. At caret epulis, extruatisque & frequentibus poculis, id est, non versatur inter pocula. Plaut. Mil. se. 6. a. 2. Frequens senatus poterit nunc haberier. Conviva frequens, id est, multi convivæ. Ovid. 2. Amor. Eleg. 5.

Iamque frequens iterat mensâ conviva relicta.

Quibuscum si frequentes sunt, opinionem afferunt populo, eorum se fore similes, quos sibi delegerunt ad imitandum, apud Cic. 2. Offic. id est, si sæpe versantur. Frequentes fuimus ad ducentos. Cic. ad Quint. Fratr. lib. 2. Frequentissimi venerunt mercatores, id est, plurimi. Idem 7. Ferr.

Frequentia, a, qualiscunque hominum multitudo, crebritas, multitudo, copia. { רַב } GALL. Frequenté, hantise continuelle, grande assemblée, concours de peuple. ITAL. Sovvenienza, concorso, moltitudine. GERM. Ein menge oder vile. HISP. Muchedumbre, quando se ayunta y concurre mucha gente. ANGL. A great assemblée or very many, a companie of folke. { Cic. de Amic. Atque hoc maxime judicatur, si quid tale possit contingere, ut aliquis nos Deus ex hac hominum frequentia tolleret, & in solitudinem uspiam collocaret. Idem initio Philipp. 4. Frequentia vestrum incredibilis, concioque tanta, quantam meminisse me videor. Salust. in Catil. Reliquos cum custodibus in ædem Concordiæ venire jubetis eò Senatui advocat: magna frequentia ejus ordinis erat. Frequentia autem differt à turba, quòd angustus locus facit turbam, frequentiam multitudinem.

Frequentèr, adverb. Sæpe, crebrò. { רַב } GALL. Souvent. ITAL. Frequentamente. GERM. Embsiglich / oft und diet. HISP. Frequentamente. ANGL. Often times. { ad Heren. lib. 4. Ut frequentèr & assidue consequamur artis rationem studio, & exercitatione. Cic. in Orat. Translatione fortasse crebrior, qua frequentissimè sermo omnis utitur non modo urbanorum, sed etiam rusticorum. Gell. lib. 11. cap. 12. Frequentèr ventitate. { Frequentius, Liv. lib. 9. dec. 4. Frequentius arx, quam urbs habitabatur.

Frequentio, as: Frequentèr adeo. { הַחֵרֶת } GALL. Frequentare, hantere. ITAL. Frequentare, continuare. GERM. Embsig an ein ort kommen/ vil mahl oder stetig an einem ort sein. HISP. Continuar alguna cosa, y hazerla muchas vezes. ANGL. To hant, to resorte and go of ten unto. { Salust. in Catil. Juventutem quæ domum Catilinæ frequentabat. Sueton. in August. Officia cum multis mutuo exercuit, nec prius dies cujusque solennes frequentare desit, quam grandior jam natu, & in turba quodam sponsaliorum die vocatus. Frequentari domus dicitur, quæ à multis aditur, vel cum multis. Cic. 1. Offic. & Liv. 1. ab Urbe. Suet. in Tib. cap. 32. Frequentate exequias usque ad rogam. Idem in Aug. cap. 31. Frequentate spectaculum nocturnum prohibuit. Idem in Cas. cap. 84. frequentate bustum. Idem in August. cap. 72. Frequentate secessus. { Frequentari, pro visitari, dixit Sueton. in Tib. cap. 12. Vitansque præternavigantium officia, quibus frequentabatur assidue. Item Quintil. frequentabant ejus domum Juvenes: & Senec. cap. 3. de consol. ad Marc. Frequentare memoriam alicujus (i. crebra mentione facta de aliquo, celebrem eum reddere.) Livius 6. dec. 4. Ad frequentandum triumphum milites addicere. { Frequentare. { שׁוּר } GALL. Frequenté. ANGL. Much hanted and resorted. { Cic. de clar. Orat. Alterum genus est non tam sententiis frequentatum.

Frequentatio, nis: Crebritas, multitudo, coacervatio. { רַב } GALL. Frequentation, hantise, action souvent réitérée. ITAL. Frequentatione, continuatione. GERM. Ein embfige übung/ ein stätiger brauch. HISP. Obra de hazer muchas vezes, continuacion. ANGL. Hanting or assembling. { Cic. in Partit. Frequentatio argumentorum, & coacervatio universa. Author ad Heren. lib. 4. Densa & continens frequentatio verborum. Et pauld post, Frequentatio est, quum res in tota causa dispersæ coguntur in unum locum, quòd gravior, aut acrior, aut criminiosior oratio sit.

Frequentativus, a, um. Gell. cap. 6. lib. 9. Verba sunt, quæ appellant Grammatici frequentativa, ut Actito, as.

Frequentamentum, i. { שׁוּר } GALL. Frequentation, hantise, action souvent réitérée. ITAL. Frequentatione, continuatione. GERM. Ein embfige übung/ ein stätiger brauch. HISP. Obra de hazer muchas vezes, continuacion. ANGL. Hanting or assembling. { Cic. in Partit. Frequentatio argumentorum, & coacervatio universa. Author ad Heren. lib. 4. Densa & continens frequentatio verborum. Et pauld post, Frequentatio est, quum res in tota causa dispersæ coguntur in unum locum, quòd gravior, aut acrior, aut criminiosior oratio sit.

Frequentarius, a, um, veteres dixerunt pro frequente, Festo auctore.

Frequentum, fricenti. V. E. regni Neapolitani, sub A. Beneventano: cuius loci Episcopatus cum Abellinate est conjunctus. || Frensâ faba, vide frendeo.

Fretum, i, quasi servetum, à servendo dictum, ut Varro inquit, à similitudine ferventis aquæ, quòd in fretum sæpe concurrat æstus, atque fervescat. { שׁוּר } GALL. Vn desroit de mer, un petit bras de mer. ITAL. Mare. GERM. Das meer/ eigentlich heist es ein enge des meers. HISP. Estrecho del mar entre dos tierras. ANGL. The sea, the narrow seas, an arme of the sea. { Proprie enim significat loca maris angustiora, quæ quòd aqua minus liberum habeat fluxum, vehementius solent concitari. Unde angustias illas, quibus Atlanticum mare irrumpit terras, Latini Fretum appellant. Ad eundem etiam modum,

modum, angustum illud mare quod Siciliam ab Italia dirimit, Fre-
tum appellatur. Cic. 7. Verr. Hi ne in freto ante sua tecta, & domos
navigarent. Ibidem, Te jubere in ea parte figere, quæ ad fretum
spectaret. Loquitur de C. Verre, qui in Sicilia iussit cruces figi in
ea insulæ parte, quæ fretum spectabat, ut qui se cives Romanos
esse dicerent, ex cruce Italiam possent aspiciere. Plaut. Amphitr.
sc. 4. a. 4. Per freta Ionium, Ægeum, Creticum. Tibull. lib. 4.

Adversis hyberna licet tumeant freta ventis.
Gell. cap. 3. lib. 10. Quod, & quæ invidia atque acerbitatis fretum
effervecit? (in oratione Ciceronis, sup.) Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.
Si tibi tale fretum quondam Leandro fuisset,
Non foret angusta mors tua crimen aqua.

¶ Apud Veteres legitur & fretus, genere masculino, quartæ declinat.
Ennius, Crassa pulvis oritur, omnem pervolat cæli fretum, Lucet.
lib. 6.

Nam fretus ipse anni permiscet frigus & æstus.
Cic. in Verrem, act. 7. Ut ille in dolore cruciatuque moriens, petan-
gusto fretu divisa servitutis ac libertatis jura cognosceret. Sic enim
Gellius legit cap. 19. lib. 13. ¶ Fretum etiam latius patet, diciturque
de mari interno, id est, magno, vel secundo, vel mediterraneo, cæ-
terisque fretis & sinibus, etiam de Oceano. Salust. Injurth. 65. Ea
fines habet ab Occidente, fretum maris nostri, & Oceani. Isidor.
lib. 13. cap. 18. Æstus ad Oceanum pertinet, fretum ad utrumque
mare. ¶ Hinc transfreto, de quo suo loco.

Frētūs, a, um: vide Fretor.

Friābillis, vide Frio, as.

¶ Friburgum Brisgoiz, provinciæ Metropolis, Freiburg, urbs & Aca-
demia Catholica, gentis Austriæ, apud Helvetios.

Friburgum in Misnia, oppidum argenti metallis fœcundum. ¶
Fribusculum, dissentiancula conjugum non diuturna. Ulp. l. 3. 2. D. de
donat. int. vir. & uxor. Quod si divortium non intercesserit, sed
fribusculum, profectò valebit donatio, si fribusculum quievit.

FRICO, as: Notæ significationis est. ¶ גרד garadh. פרוץ, פרוץ. GALL.
Frotter. ITAL. Fregare. GERM. Ficken/ reiben/ reiben/ jucken/ kratzen.
HISP. Fregar ó tratar una cosa con otra. ANGL. To rubbe or frette to
gether. ¶ Virg. lib. 3. Georg.

fricat arbore costas.
Plaut. Asin. sc. 3. a. 3. Quid vis? egestas imperat, fricentur. Idem
ibidem paulò infra, Nunquam hercle facerem, genua ni tam nequi-
ter fricare. Plin. in Epist. Quinetiam (fœdum, miserandumque di-
ctu) dentes lavandos fricandisque præbebat. Præteritum facit fri-
cui, & supinum frictum. Hinc manserunt verbalia Frictio, & Frictus.
Olim fricavi, & fricatum. Unde adhuc in usu sunt Fricatio, & Fri-
catus. Sic etiam duo manserunt participia præteriti temporis, Frictus
& Fricatus. Juvenal.

si prurit frictus ocelli Angulus.

Macer,

Vrtica foliis revocatur vulva fricata.

Sed hoc in simplici rarum, frequens in compositis. Cic. lib. 12. epist.
ad Attic. Quæ res forsitan sit refricatura vulnus meum. Plin. lib. 8.
Pantheras per carnes affricatas aconito venantur Barbari. ¶ Hujus
composita sunt Affrico, ad aliquid frico, αφοψάξω, αφοψίβω. Col.
lib. 8. Pecudes aut morlu scalpunt, aut cornu, aut ungula radunt,
aut arbori affricant, parietibusque detergant. Plin. Marathro herba
sele affricat. ¶ Confrico, simul frico, συνψίβω. Plaut. in Asin. Atqui
pol hodie non feret, ni genua confricentur. Colum. lib. 2. Boves
quam ab opere dimiserit substrictos, confricet, manibusque compri-
mat dorsum, & pellem revellat. ¶ Defrico, fricando purgo, δειψί-
ζω. Author ad Heren. Nam ut fortè hic in balneas venit, cœpit
postquam defusus est, defricari. Columell. lib. 2. Solida in So-
le siccat, & radice silphii trita cum aceto aspergatur, defriceturque.
Infrico, intus frico. Idem lib. 6. Maximè proderit fuligo ex
alieno ulcere infricata. ¶ Perfrico, περιψίβω. Idem ibidem, Deinde
nares perfricato, ut homines discant odorari. Plin. in Prolog. Perfri-
cui faciem, nec tamen profeci. Non est enim eorum qui cum pudore
aliquid agunt, ut faciem perfricent, natura ipsa ad id impellente,
quasi ad abigendum sanguinem, qui ex præcordiis ad faciei superfi-
ciem confluit. Propter quod querit Aristoteles, cur pudore facies
hominis rubescat, metu palleat, quum pudor nihil aliud sit, quàm
timor futuræ reprehensionis. Hinc ergo ortum est proverbium, ut
quoties dicere volumus nos pudorem deposuisse, dicamus, Perfricui
faciem: hoc est, Pudorem expuli. ¶ Refrico, fricando aperio, ἀνα-
ψάξω. Perfricare vulnus, vel cicatricem. Cic. contra Rull. Ne refri-
care jam obductam Reipubl. cicatricem videret. Idem pro Flacc.
Quum illud vulnus dicendo refricuisset. Per translationem item di-
cimus, Refricare dolorem, refricare desiderium, pro eo quod est
renovare, sive revocare. Cic. lib. 2. Epist. Verebar ne refricarem
meis literis desiderium ac dolorem tuum. Habent autem hæc omnia
penultimam correptam.

FRICTUS, us, est ipse fricandi actus. ¶ τριψάξω, τριψίβω. GALL. Frottement.
ITAL. Fregamento. GERM. Rührung / sichtung. HISP. Fregadura.
ANGL. Rubbing, fretting. ¶

Frigire, & frictum, à Græco venit φριγείν. Felt.

FRICTIO, nis, idem. τριψάξω. Celsus lib. 1. In ipso quoque itinere frequens
frictio. Plin. lib. 23. Frictiones inhibeat oculorum.

FRICTIO, idem. Col. lib. 6. cap. 12. Sed si sanguis adhuc supra ungulas
in cruibus est, fricatione assidua discutitur.

FRICATUS, us, idem. ψνάψωσις, τριψάξω. Plin. lib. 23. cap. 7. Luscosos ex
oleo illitus emendar, dentiūmque vitia crebro fricatu.

¶ Fridaria, Albhazen Haly de judiciis astrorum, part. 6. cap. 4. agit de
judiciis super fridariis. Vox est ex Arabum astrologorum φριδαρια.
Est autem Fridaria, seu φριδαρια, certus quidam annorum
terminus & notus, in quo planeta gubernans vitam nati, dat & infert
ei bonum vel malum, pro sui natura. ¶

FRIGILLA, æ, avis sic dicta, quod frigore canter & vigeat. ¶ αρίδα. ITAL.
Freguelo. ¶ Martial. lib. 9.

Nunc sturnos inopes, frigillarumque querelas
Audit, & arguto passere vernat ager.

Vide Fringilla.

FRIGO, is, xi, xum, & frictum, significat Torreo. Diomedes lib. 1. φριγί-
καλάβ, כרר ריבב'ech. φριζω, φριζω. GALL. Frire, fricasser. ITAL.
Frigere. GERM. Rosten/ brahten. HISP. Freir. ANGL. To frye. ¶ Feltus,
Frigere: & Accius, Frigit æstas rubore ex oculis fulgens flammeo. Et
frictum à Græco. Inde frictorium, & Frixorium, in quo quid frigi-
tur. ¶ מרחהשבת marchéscheth. מרחב'ach. φριζω. GALL.
Vne poile à frire. ITAL. Padella. GERM. Ein brahtpfann. HISP. La
sarten para freir. ¶ Plaut. in Bacch. Tam frictum ego illum reddam,
quàm frictus est cicer. Idem in Pæn. Nil nisi laterculos, sesamum,
papaverūmque triticum, & frictas nuces. Plin. lib. 18. cap. 7. Post-
ro die frigunt, deinde molis frangunt. Corn. Celsus, Tum res ea-
dem magis alit jurulenta, quàm asla: magis asla, quàm friza.

¶ Frixorium, vas in quo aliquid frigitur. ¶

FRIGUS, oris: Vis frigoris & Calor. ¶ קר kor, קרה karáb, קרה tin-
náb. פריז, פריז. GALL. Froid, froidure. ITAL. Freddo. GERM.
Kälte. HISP. Frio ó frescura. ANGL. Colde. ¶ Virg. lib. 1. Georg.

— Frigusque, calorēque

Inter.

Idem, — aut Borea penetrabile frigus adurat.

Plaut. Men. sc. 6. a. 5. Lassitudo, fames, frigusque dura. Ovid. Eleg.
10. lib. 3. Trist. Et percussa frigore folia. Ibid. eleg. 8.

— percussis frigore primo
Est color in foliis.

Apud Probum lib. 2. reperitur etiam frigor, frigoris: secundà pro-
ducta. ¶ Frigus, cum minus amatur quis, quem antè alius ardebat.
Vide Lipsium in Vell. pag. 72. & 73. ¶ Aliquando sumitur pro me-
tu, ab eo quod præcedit, ad id quod sequitur. Virg. 1. Æneid.

— Extremis Æneæ solvuntur frigore membra.

SEV. Frigore, id est, timore. Reciproca translatione, & timor pro
frigore, & frigus pro timore ponitur: ut apud Terentium, Uxorem
tuam pavitate aiunt, hoc est, non timere, sed laborare frigitibus.
Rursus frigus dicitur ipsa aëris natura. Virg. lib. 2. Georg.

— at sceleratum exquirere frigus

Difficile est.

¶ Frigus id etiam appellatur, quum pro risu, & gratia, vel favore
sperato, res in diversum exit. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. Prædie
idus quum Appius Senatū infrequentem coëgisset, tantum fuit
frigus, ut populi convivio nos coactus sit dimittere. Quintil. lib. 6.
Nam & imperitia, & rusticitas, & rigor, & deformitas affectunt inte-
rim frigus, diligentēque actori hæc sunt providenda. Frigus his in
locis (ut Budæus docet) absurdam rei speciem significat, quam in-
commodus eventus consequitur. ¶ Frigus argumentorum. Quintil.
cap. 12. lib. 2. Item frigus non leve interrogantis testem. Idem. ¶ Fri-
gus etiam ponitur pro ipsa morte, ut Horat. Serm. lib. 2. Sat. 1.

— o puer ut sis

Vitalis metuo, & maiorum ne quis amicus

FRIGEO, es, frigui, teste Prisciano, à φριζω. Frigidus sum, algo & Ca-
lico. ¶ φριζω εἰς ψυχρότητα, φριζω. GALL. Avoir froid. ITAL. Raffre-
darsi. GERM. Frieren/ kalt sein. HISP. Enfriarse. ANGL. To be colde. ¶
Virg. lib. 11. Æneid.

— corpusque lavant frigentis, & unguunt.

Fit autem frigeo (ut quibusdam placet) δειψίβω & φριζω; horreo. Unde
φριζω, horreo, seu frigus dicitur. Sive (ut alii malunt) φριζω το φρι-
ζω. Sic enim Græci frigus & rigorem vocant. ¶ Frigere etiam di-
cuntur qui segnes sunt, languidi & remissi. Terent. in Eunuch. Hæc
homines frigent, id est, languidi sunt, & nequaquam fervidi: quales
esse solent quibus res parum succedunt ex sententia. Cic. 4. Verr.
Quum omnia judicia frigerent admonitu istius. Terent. in Eunuch.
Sine Cerere & Baccho friget Venus, hoc est, languida est, & remissa.
Cic. ad Attic. lib. 1. Quum Romæ à iudiciis forum frixerit, ¶ Hu-
jus compositum est Refrigeo, quod est calorem amittere, & ex ca-
lido frigidum fieri. Vide infra suo loco.

FRIGESCO, cis: frigidus fio. ¶ δειψίβω. GALL. Devenir froid, se refroidir.
ITAL. Divenir freddo. GERM. Entalten / ansehym frieren. HISP.
Enfriarse. ANGL. To waxe colde. ¶ Cato de re rust. cap. 65. Ubi erit
tam crassum quàm viscum, finito frigescat. Cælius ad Cic. Si Parthi
nihil vos calefaciunt, nos hæc frigore frigesimus. Ubi metaphori-
cè accipitur frigescere, pro otiosum esse, & languescere. Quint. Non
debet frigescere hoc opus (i. movendi sunt affectus.) Lactant. lib. 7.
Quos autem morbus interimat, spiritum diutius exhalant, ut pau-
latim frigescentibus membris anima effletur.

FRIGEFACIO. ¶ φριζω. GALL. Refroidir. ITAL. Far freddo, freddare.
GERM. Ertälten/ kalt machen. HISP. Enfriar otra cosa, resfriar. ANGL.
To mak colde. ¶ A quo Frigefacio notæ significationis, & Frigefactio,
as, are, frequentativum. Plaut. in Pæn. Calidum prandisti prandium
hodie? dic mihi. A. Quid jam? L. Quia hoc nunc frigefactas, quum
rogas.

FRIGERO, as: Frigefacio, φριζω. Composita ejus magis sunt in usu, ut
Refrigero, quod est rem aliquam calidam, frigidam facio. Perfrige-
ro, vehementer frigefacio, περιψάξω. Plinius, Omnium earum vis ea-
dem perfrigerare est, & astringere.

FRIGENS, frigentis, participium à frigeo, apud Virg. lib. 6. Æneid. poni-
tur pro mortuo:

— Corpūsque lavant frigentis, & unguunt.

FRIGIDUS, a, um: quod habet frigus: gelidus, algidus. ¶ קר kar. ψυχρότητα
GALL. Froid. ITAL. Freddo, qualcumque cosa che ha freddo. GERM.
Kalt. HISP. Cosa fria ó fresca. ANGL. That is colde. ¶ Plaut. Curc. sc. 1.
a. 4. Quasi aquam ferventem frigidam esse ita putatis leges. Quintil.
cap. 4. lib. 2. Frigidi & repositi cibi fastidium movent. Ovid.

— Frigidius glacie pectus amanti erat.

¶ Quandoque dicitur segnis, languidus, & remissus. Virgil. 11.
Æneid.

Largus opum, & lingua melior, sed frigida bello
Dextera.

Sic frigidum hominem dicimus, qui omnia nimis remissè agit: cui
oppoſit

opponitur fervidus & vehemens. Cic. 3. in Verrem, Alii etiam frigidiores: sed quia stomachabantur, ridiculi videbantur esse. Ad hunc etiam modum joci dicuntur frigidi, qui parum habent salis ad excitandum risum. Quint. Frigidus in salibus Cic. Gell. cap. 15. lib. 6. Frigidæ rationes, frigidi versus. Idem cap. 16. lib. 6. Item Quintil. Frigida affectio. Item, frigidi joci. Suet. in Claud. cap. 21. Idem in Calig. cap. 26. Leve ac frigidum sit, his addere, quo propinquos amicisque pacto tractaverit. GALL. Ce seroit peu de fait & auroit peu de grace, &c. Frigidus, perniciosus, inquit Serv. in hunc Virg. locum,

Frigidus, o pueri, fugite hinc, latet anguis in herba.

Frigidus quandoque pro mortuo à bonis authoribus ponitur, ut Virg. 9. Æneid.

Volvitur ille vomens calidum de pectore flumen

Frigidus.

Quem locum in hac significatione expendit Nonius Marcellus. Vide Quint. in proæmio lib. 6. Tuum corpus frigidum ex sanguine asperxi, &c. Frigida, vocabulum per se positum, accipitur pro aqua quæ calida non est, aut tepida. Plaut. in Mostell. sc. 3. a. 1. Jam pridem me castor frigida non lavi magis libenter. Plin. in Epist. Per solem plerumque frigida lavabatur. Unde, Frigidam suffundere, proverbio dicimus, pro rem aliquam inflammare. Tractum est proverbium à fabris ferrariis, qui igni frigidam aspergunt, quo vehementius ardeat. Plaut. in Cist. sc. 1. a. 1. Eas si adeas, abutum quam aditum malis, ita nostro ordini palam blandiuntur: clam si occasio usquam est, aquam frigidam subdolè suffundunt: id est, instigant clanculum. Conqueritur enim in ea fabula meretrix de matronis maritos suos in meretricum odium quoad possunt inflammantibus. Tractum apparet ab iis, qui certaminibus equestribus aquam equis aspergebant, quo refocillati currerent actius, atque hoc pacto ad cursum instigabant. Ex Erasmo.

Frigidè, adverb. Frigidè. GALL. Froidement, avec peu de grace. ITAL. Freddamente, senza gratia. GERM. Ganz kalt/ ohne gnad vnd billigkeit. HISP. Fria y frescamente, sin donaire. ANGL. Barely, be anely, coldly. Quint. lib. 6. cap. 1. Tum ille, alioqui vir facundus, inopinata rei casu obmutuit, & infantem suum frigidissimè reportavit. Et alibi idem Quint. Frigidissimè id fecit. Gell. lib. 13. cap. 2. Ineptè & frigidè.

Frigidulus, diminutivum, Frigidulus. Gell. lib. 3. cap. 10. Sed alia quoque ibidem congerit frigiduluscula.

Frigidulus, diminutivum: Subfrigidus, aliquantulum frigidus. Frigidulus. GALL. Froidelet, frilleur. ITAL. Freddarello. GERM. Kältelecht. HISP. Cosa un poquillo fria, o fresca. ANGL. Somewhat colde. Call. Argon.

Frigidulus adeo singultus ore cientem.

Frigido, inis, antiqui dicebant pro frigore. Karab. Frigidus, Frigidus. GALL. Froid, froidure. ITAL. Freddo. GERM. Nelte. HISP. Frio, o fresca. ANGL. Coldness. Varr. Atque in igne fervido, medullitus Aquiloniam servat frigidinem. Ex Nonio.

Frigidarium, ii. Ahenum in balneis, quo frigida aqua continebatur. Frigidarium: sicut caldarium, quo calida: & tepidarium, quo tepida. Frigidaria cella, locus erat in balneis, in quo frigida lavabantur. Plin. lib. 5. Epist. Frigidaria cellæ connectitur media, cui Sol benignissimè præsto est: caldaria magis, prominet enim.

Frigitum, mitra.

Frigitifcus, a, um: quod frigus inducit. Frigitifcus. GALL. Refrigeratif. ITAL. Che induce freddo. GERM. Das kalt/ das teite bringt. HISP. Cosa que haze frio, o fresco. ANGL. That causeth or maketh colde. Sicut à calore, Calorificus. Gell. lib. 17. cap. 8. Acetum autem omnium maximè frigorificum est, atque id tamen nunquam concrevit.

Frigitio, is, ivi, frigitite: Minutim subsilire: quod verbum à frigilla avicula putatur deductum. Frigitio. GALL. Frissonner, trembler de froid. ITAL. Tremere di freddo. GERM. Zittern/ oder schallen vor frost. HISP. Temblar de frio. ANGL. To quake or shiver for colde. Plaut. in Cas. Nam quid frigitis, quid istuc tam tepidè cupis?

Frilingi. Nithard. histor. Francor. lib. de Saxonibus: Gens omnis in tribus ordinibus divisa consistit. Sunt enim inter illos, qui Adhlingi, sunt qui Frilingi, sunt qui Lazzi illorum lingua dicuntur. Latina verò lingua hoc sunt, nobiles, ingenui, atque serviles.

Fringilla, sive fringilla, avis. Avis est passeris magnitudine, albo, viridi, rufoque colore distincta. Maris pectus rubescit, fœminæ pallidius ac dilutius. Vermiculis victitat, æstate tepidis locis degit, hieme frigidis. Avienus,

Si matutino fringilla resultat ab ore.

Est & fringilla montana, cui collum cæruleum, Aristoteli ogyris, hist. lib. 8. cap. 3. cujus sunt plures species.

Fringultio, fortè idem quod frigitio: Subtiliter garrus. Apuleius in Apologia, At ego illi contrà justius exprobaverim, quod qui eloquentiæ patrocinium vulgò profiteatur, etiam honesta dictu sordidè blateret, ac sæpè in rebus nequaquam difficilibus fringultiat, vel omninò obmutescat. Idem Flor. lib. 3. Metulæ in remotis tesquis fringultiant.

Frio, as: à φριζω, terendo comminuo. Frion. GALL. Froisser, frier, émier, briser & mettre en poudre en frottant. ITAL. Tritare. GERM. Reiben/ zerreiben. HISP. Quebrar o desmenuzar entre los dedos. ANGL. To crumme smalto, break in smal pieces. Plin. lib. 13. cap. 4. In ipsa quidem Æthiopia break hæc (tanta est siccitas) & farina modo spissatur in panem. Varr. 1. de re rust. cap. 9. Si sit terra alba, si nigra, si levis, quæ quum fodiat, facile frictur. Hujus composita sunt Afrio, quod est, terendo aliquid digitis leviter inspergo, suffrio, paululum contero.

Frillibilis, e, quod facile friatur, & digitis minutim teri potest. Frillibilis. GALL. Aisé à émier, facile à mettre en poudre. ITAL. Friabile, che facilmente si può fregare. GERM. Das leicht zu zerreiben ist. HISP. Cosa que se puede desmenuzar. ANGL. That may be easily broken in pieces. Plin. lib. 28.

Optimæque est, quæ candidissima, & friabilis, minimèque ponderosa, quum teratur inter digitos.

Fritus, est Fremitus, strepitus. Cic. de nat. deor. ex Accio, Tanta moles labitur fremebunda ex alto ingenti sonitu & fritu. Sic enim in quibusdam libris legitur, & in nonnullis fremitu.

Frisinga, frisinga, vel frising, in historiis barbari sæculi est tener (edilis tamen) fetus porci, aut ovis, &c.

Frisia Occidentalis, West/ Drieslandt/ una ex XVII. provinciis Germaniæ inferioris: cujus Metropolis est Leovardia, Leeuwarden; Episcopali dignitate anno 1559. à Paulo IV. aucta, sub A. Ultrajectino. Est in eadem provincia & Franquetra/ Stancter/ oppidum Academiæ celebre.

Frisia Orientalis, Ost/ Drieslandt/ cujus caput est Embda, emporium nobile, ad Amisæ fl.

Frisii, populi sunt ad Oceanum Septentrionalem siti, Batavis & Sicambri finitimi, etiam hodie nomen retinentes. Frisland.

Frisinga, Frisinghen. V. E. Bavaricæ, sub A. Salisbargensi, medio ferè itinere inter Monachum & Landshuetam sita.

Frit, dicitur illud in summa spica jam matura, quod est minus quam granum. Varr. lib. 1. de re rust. cap. 48.

Fritilis, e, olla in qua sal torretur.

Fritilla, pultis genus.

Fritillum, stillicidium stercoris in sterquilinum.

Fritillus, i. Tabula lusoria, in quam tesserae conjectæ, agitataeque mittuntur, inquit Porphyrio. Frisillus. GALL. Taillier à jouer aux dez. ITAL. Tavogliero per giocare à dadi. GERM. Ein Bretspiel. HISP. La salsereta a donde se echan los dados. ANGL. A payre of tables to playe at the dice. Solent enim tesserae conjici in fritillum, tanquam vasculum, quo agitatae deinde mittuntur in alveolum. Juvenal. Satyr. 14.

parvòque eadem movet arma fritillo.

Dicitur fritillus (ut quidam putant) à crepitu ipso tesserarum, vel quòd super eo tesserae ferantur. Martial. lib. 4.

Dum blanda vagus alea December

Incerta sonat hinc & hinc fritillis.

Fritinnio, is, ire: Hirundinum proprium est, quemadmodum annotavit Scaliger in Varronem, cujus ego versus ex Nonio collectos adscribam.

Et pullos peperit fritinnientes,
Quos non lacte novo levata pascat:
Sed pancarpneo cibo coacto,
Libamenta legens caduca veris:
Ad quos tum volucres venit pusillos,
Vsque ad limina nidita esca vilis.

Item apud Varr. lib. 6. de L. L. Fritinnit suaviter.

Friviculum, i, (ut quibusdam placet) est levis offensivacula inter virum & uxorem, quam sequitur secessio. Ulp. l. quum hic, de donat. inter vir. & ux. Quod si divortium non intercesserit, sed friviculum intervenit: donatio profecto valebit, si friviculum quievit. Quò tamen in loco malim legere fribusculum: ut fribusculum intelligas, quando ex conjugali more dissidio enato, aliquid remittitur, vehementerque ille ardor refrigescit. Sunt etiam qui fribusculum legant, quod tamen vocabulum nusquam credo reperiri.

Frivola, auctore Festo, sunt vasa fictilia casta. Unde dicta verba frivola, quæ minus sunt fide subnixæ. In Pandect. in l. solum, de pign. action. Non enim credibile est hoc convenisse, ut ad universam pensionem insulæ frivola mea teneantur. Ubi frivola, pro supellectili tenui, & vili accipiuntur: qualis eorum esse solet, qui in cœnaculis habitant: quo modo & Sartyricus usus est Satyr. 5.

Et ne te teneam, Romanorum omnia regum

Frivola.

Quibus verbis paupertatem Regum Romanorum significavit: quos etiam Samiolis vasis usos esse constat. Idem in 3.

Vivendum est illic ubi nulla incendia, nulli

Nocte metus: jam poscit aquam, jam frivola transfert

Vcælegon, tabulæ tibi jam tertia sumant.

Senec. c. 1. de tranquill. Frivola mea, dixit pro vasis non magni pretii. Suet. in Calig. cap. 39. Nescio quid frivoli emere. A Græcis γεινία dicuntur, id est, πικρὰ τὴν εὐκταὶ οὐδὲν ἀγαθὸν ληψία. Unde & γεινιόπολα ab eis dicuntur, qui hujusmodi supellectilia venditant, quos Latine vocamus Frivolarios. Budæus in Annotat.

Frivolius, a, um, quasi frivolis: quæ vox usurpatur de vasis fictilibus: dicitur quod est inane, leve, nulliusve momenti, quasi friabile. Frivolis. GALL. Frivole, de petite valeur & estime. ITAL. Leggiero, vano, de niun momento, frivolo. GERM. Nichts lossend/ leichtlich/ vnnus. HISP. Cosa vana y de poca precio. ANGL. Vaine, trifling, of ne value. Plin. lib. 7. cap. 7. de generatione hominis loquens, Miseret atque etiam pudeat æstimationem, quàm sit frivola animalium superbissimi origo, quum plerumque abortus causa fiat odor à lucernarum extinctu. Frivolam originem pro fragili, & infirma dixit, & veluti friabili. Gell. lib. 15. cap. 30. Oppidò quàm sunt in litterarum ostentatione inepti & frivoli. Idem lib. 16. cap. 12. Quædam futilia & frivola. Quint. lib. 7. cap. 3. Eoque fatius est omni se antea vitæ abstinere convitio, quàm levibus, aut frivolis, aut manifestò falsis reum incescere. Senec. cap. 12. de conf. ad Marc.

Frivola oblectamenta animorum.

Frondator, Frondes, Frondosus: vide Frons, dis.

Frōns, tis, à ferendo, ut quibusdam placet, quòd indicia animi ræ se ferat. Frōns. GALL. métsach. μέτωπ. GALL. Le front. ITAL. Fronte. GERM. Die stirn. HISP. Frente. ANGL. The forehead. A dextra & sinistra temporibus, à superiori angillorum radice: ab inferi vèro parte superciliis terminata: corrugatur in tristitia, & in lætitia dilatatur. Hinc factum est, ut frons accipiatur pro vultu, & pro animi nostri affectu, quem ex fronte perspicimus. Martialis,

Nec matutinâ sè mihi fronte venit.

Idem lib. 1.

Illâ fronte pæcor carmina nostra legas.

Cic. ad Atticum lib. 4. Pompeius fremit, queritur, Scauro studet: sed

utrum fronte, an mente, dubitatur: id est, vultu, an animo. Senec. cap. 15. de tranquill. Flere, & frontem suam fingere. Idem cap. 1. de consol. ad Marc. Fronte hilari tegere gemitus. Idem cap. 8. al. 37. de consol. ad Polyb. Fronte remissa aliquid facere. Plaut. Aul. sc. 1. a. 4. Herile imperium ediscat, ut quod frons velit, oculi sciant. Idem Aul. sc. 3. a. 2. Truculentis oculis, tristi fronte. Gell. cap. 1. lib. 19. Fronte falsa terete (i. specie inani.) Plaut. Menach. sc. 2. a. 5. Ex temporibus & fronte viridis exoritur color. Quint. Frons imbecilla sustineretur magna conscientia (i. nimia verecundia.) Idem, Plus habet in recessu, quam in fronte. ¶ Frontem explicare, vel exporrigerre dicimur, quum hilarescimus: contrahere, quum ringimur, hoc est, ubi quid molestum est. Plaut. in Prolog. Amphitr. Quid contraxistis frontem? Frons enim (inquit Plin. lib. 11.) homini tristitiæ, hilaritatis, clementiæ, severitatis index est. Terent. in Adelph. Exporrige frontem (hoc est, vive hilariter.) Horat. lib. 3. Carminum.

Sollicitam explicuere frontem.

Plaut. in Cas. Porrectiore fronte mecum loquaris oportet. Sic etiam dicimus, Frontem exporrectam, vel explicatam, pro hilari vultu. Contrà, Obductam frontem, corrugatam frontem, contractam frontem, caperatam frontem, pro nubilo & mæsto vultu. Idem, Caperata frons severitudine. Nubila frons, setena frons, explicata frons. Sic, Adducta frons, mollis, asperior, conficta. Quintil. Frontis adductæ: & alio loco, Animi jacentes res, & mollis frontis: & alibi, Frontis asperioris. ¶ Frons severa. Plaut. Milit. sc. 2. a. 2. Vide ut astitit severa fronte, curas cogitans. ¶ Frontem perfricare, pro depone pulmonem. Plin. Perfricui frontem, & nihil profeci. Calvus apud Quintil. lib. 9. cap. 2. Perfrica frontem, & dic te digniorem, qui Prætor fieres, quam Catonem. Persius, Exclamet Melicerta perfrisse frontem de rebus. ¶ Dicitur frons etiam de rebus inanimatis pro principio, vel anteriore parte cuiusque rei. Viig.

Fronte sub adversa scopulis pendentibus antrum.

Ovid. Eleg. 2. lib. 1. Trist.

Nunc noctes adversa pralia fronte gerit.

¶ Et licet frequentissime generis fæminini proferatur, à Cæcilio tamen masculino genere ponitur. Hi sunt, inquit, inimici pessimi, fronte hilario, tristi corde. De quo Gell. lib. 15. cap. 9. ¶ A fronte atque à tergo, ἀπὸ τοῦ ὀπίσσω. Proverbii vice receptum, pro eo quod est diligenter inspicere, & præterita cum præsentibus & futuris conferre. Ex Homero. ¶ Interdum metaphoricè usurpatur. Senec. cap. 9. de tranquill. Frontes tituli que voluminum. Ovid. Eleg. 1. lib. 1.

Cæcilius turba (librorum) palàm titulos ostendit apertos:

Et sua detecta nomina fronte gerit.

Idem Eleg. 6. lib. 1. Trist.

In prima fronte libelli

Sex versus.

Quint. prima fronte non dijudicandum. Idem, Frons causæ, ubi non est. Idem, Fronte directæ (aliàs directæ) pugnare. Senec. cap. 5. de consol. ad Helv. Ea nihil habent intra se fronti simile. (Loquitur de bonis fortunæ.) ¶ Item, Frontem dirigere & cornua promovere. Quint. Frons castrorum, Cæf. 3. de bell. civ. In frontem naves instruere. Livius lib. 7. dec. 4. Acta fronte acies. Idem lib. 6. dec. 4. Item, Frons in acie cornua utrimque promoveat. Et Liv. lib. 6. dec. 4. Fronte pugnam accedere. Tibull. lib. 4.

Rectus ut aequatis decurrat frontibus ordo.

Sueton. in Claud. cap. 4. Expolitus in prima fronte spectaculorum conspicietur. ¶ A fronte præcipitium, à tergo lupi, ἡμῶν ὀπίσθεν κερήμενός, ὀπίσθεν λόγος. Quum aliquis hinc atque hinc duobus maximis premitur malis, ut in utrum incidit, percundum sit. ¶ Frontem ferire dicuntur, qui supra modum & impotenter indignantur. Cic. ad Attic. Puto te in hoc aut risisse, aut ingemuisse, ut frontem ferias: sunt qui etiam Cæsonium putant, &c. ¶ Frons occipitio prior. Quo significavit antiquitas, rectius geri negotium, ubi præsens ac testis adest is, cujus agitur negotium. Prior dictum est pro melior. Cat. de re rust. cap. 4. ¶ Vera fronte fieri dicuntur quæ ex animo citràque fucum dicuntur gerunturve.

Frons masc. gen. apud Non. cap. 3. Tilius fimbriatum frontem gestat.

Cato, Fronte longo, quadrato exercitu, Catel. Fronte hilario. Plaut. Coloratum frontem.

Frōntālē, is. Est ornamentum frontis, præcipuè in equis & elephantis.

¶ ἡντιπάλω, καὶ φάλοδω. GALL. Fronteau, frontiere de bride. ITAL. Frontale. GERM. Ein stirnengürtel / stirnengeräd. HISP. El frontal, ornamento de la frente. ANGL. A forehead clothe. ¶ Plin. lib. 47. c. 12. Quandoque tantæ magnitudinis fecere, ut equis regum in Oriente frontalia, atque pro phaleris pensilia facerent. Liv. 37. Ingentes ipsi erant, addebant speciem frontalia & cristæ, & tergo impositæ turres.

¶ Frontaria, barbara vox, nempe quod Gallis frontiere, GERM. Frontier / tanquam frontes regionum, ubi primum aspiciuntur limites, termini. Et adsonat grevæ.

Frōntāeus, a, um: quod frontem habet, vel quod in fronte positum est. ¶ μετώπιδος, ἐξήκω. GALL. Qui a front. ITAL. Che ha la fronte. GERM. Das etn stirnen hatt. HISP. Lo que tiene frente. ANGL. That hath an forehead. ¶ Frontati lapides, à Vitruvio dicuntur, quos Græci ἀγρότους appellant, quia per latitudinem totam porrecti, utramque parietis frontem conficiant. Plin. lib. 35. cap. 12. Vel testæ coctilibus laterculis, frontatisque, hoc est, ab ea parte continuatis, qua opus lateritium conspici debebat. Budæus in Annot.

¶ Frontispicium, inspectio frontis: unde & anterior pars Ecclesiæ frontispicium dicitur.

Frōntō, nis, qui latam habet frontem. ¶ μετώπιος. GALL. Qui a grand front. ITAL. Che ha gran fronte. GERM. Der ein breite stirn hatt. HISP. Hom re de grande frente. ANGL. That hath a brode forehead. ¶ Cic. 1. de nat. deor. Ecquos nævum habere, ecquos silos, flaccos, frontones, capirones, quæ sunt in nobis?

¶ Frontosus, ἀμύμων.

FRONS, dis, generis fæminini, à fero, quod frondes arborum huc atque illuc à vento ferantur. ¶ הלף haléh, מרע hophā, פורר puráb. φάλας, πάλω. GALL. Feuilles d'arbre, rameaux. ITAL. Fronda,

foglia. GERM. Ein laubst / ein grüner zweig. HISP. La hoja del arbol. ANGL. The leave of a tree. ¶ Proprie autem frondes arborum dicuntur, teste Valla, folia verò tam arborum, quam herbarum, & florum. Ovid. 13. Metam.

¶ sine frondibus idem (stabit.)

Varro 1. de re rust. Quod Cato ait circa fundum ulmos & populos, unde frons ovibus & bubus sit. Interdum metaphoricè, frondem immatutam distingere. ¶ Antiqui fros, sine n, quàm frons dicere maluerunt, ne faceret, ut inquit Plin. frontis. Varro rei rustic. lib. 1. Ulmos & populos unde est fros. Item Antiqui. Rom. lib. 15. Fros, fœnum, messis. Ennius lib. 7. Frundes, pro frondes dixit, tanquam à nominativo frus. Rurefcant frundes.

Frōndēūs, a, um: quod torum ex frondibus est. ¶ φάλας. GALL. De feuilles ou rameaux d'arbres. ITAL. Di frondi. GERM. Aufs laubstien gemacht. HISP. Cosa de materia de hojas. ANGL. Of leaves or branches. ¶ ut, Torus frondeus, Frondea corona. Plin. lib. 6. cap. 4. Ovid. 3. Fast.

Sunt quibus à ramis fronden facta casa est.

Frōndōsūs, a, um: quod frondibus abundat. ¶ ῥαβανάν, πάλω φουά, φουάδης. GALL. Feuillu, branchu. ITAL. Frondoso, che abunda di frondi. GERM. Astechtig / das vil grüner asten hatt. HISP. Cosa llena de hojas. ANGL. Full of leaves. ¶ ut, Lucus frondosus, Frondosus ramus. Livius 10. ab Vrbe, Et frondosi montes. Varro 2. de re rust. cap. 5. Virg. 4. Georg.

Corpora que ipsa boum frondoso desere luco.

Idem 3. Georg.

dum mox frondosa reducitur aestas.

Frōndārūs, a, um: quod ad frondes pertinet, sive quod ex frondibus est. ¶ φάλας. GALL. Servant, ou appartenant aux feuilles des arbres. ITAL. Cid che si fa di frondi. GERM. Das zu den zweigen oder laubstien gehört. HISP. Cosa perteneciente à las hojas. ANGL. Of belonging to leaves of trees. ¶ ut, Frondaria fiscina. Plin. lib. 12. cap. 31. Unus frondator quatuor frondarias fiscinas complere in diem justum habet.

Frōndēō, es, ui: Frondes habeo. ¶ ῥαβανάν, φουά φουά. GALL. Avoir ou porter feuilles, produire feuilles. ITAL. Far foglie, divenir fronzuto. GERM. Grüne bletter haben. HISP. Echar hojas el arbol. ANGL. To have leaves, to bring forth leaves. ¶ Virg. 3. Eclog.

Nunc frondens sylva, nunc formosissimus annus.

Idem 2. Georg.

nemorū que iovi qua maxima frondet.

Æsculus.

Sic frondens vitis. Colum. lib. 3. cap. 1.

Frōndēico, cis, cere, est frondes emitere. ¶ φουάδω. GALL. Produire feuilles. ITAL. Produrre le frondi. GERM. Grünen / grün laub abgeben kommen. HISP. Echar hojas el arbol. ANGL. To spring, to bring forth leaves. ¶ Colum. lib. 5. Nihilominus enim paucis frondescere pampinis. Idem lib. 4. cap. 9. Namque defluens humor cæcat oculum, nec patitur frondescere.

Frondo, as: frondes amputo. ¶ ἀγδ σελήφ. φουά φουά. GALL. Couper & ôter les feuilles. ITAL. Sfrondare, sfogliare. GERM. Die ast abhauen. HISP. Quitar las hojas del arbol. ANGL. To loppe or sired boughes of trees. ¶ à quo Frondator, Frondatio: & Defrondo, quod est frondes dejicio.

Frōndārōr, is. ¶ ἀγδδ μεσάβηφ. κλάδ ὀπίσθεν, φουά φουά, φουά φουά. GALL. Esmondeur, & qui coupe le bout des branches des arbres, poieur. ITAL. Potatore, che taglia i rami de gli alberi. GERM. Der die ast erharvt vnd seubert / oder das laub abstreift. HISP. El que quita las hojas del arbol. ANGL. A lopper, that cutteth of superfluous boughes. ¶ qui arborum ramos supervacuos amputat: & qui è frondibus manipulos facit hyemis tempore animalibus ad pastum offerendos: & qui manibus folia vitium vellit, quo ardor Solis uvam maturiorem reddat: aut avis quæ in frondibus habitat, & his vescitur: vel etiam palumbes quæ in frondibus nidificant. Hæc Servius, Plin. lib. 18. cap. 31. Unus frondator quatuor frondarias fiscinas complere in diem justum habet. Virg. Eclog. 1.

Hinc alta sub rupe canet frondator ad auras.

Catullus,

Non fax attenuat frondatorem arboris umbram.

Frōndārīō: Frondium & ramorum redundantium resectio. ¶ φουά φουά. GALL. Coupe des bouts des branches, amas de feuilles des arbres. ITAL. Il tagliare le foglie, il raccogliere le foglie d'alberi. GERM. Erharvung der asten. HISP. Aquella obra de deshojar. ANGL. A sredding of boughes of trees. ¶ Colum. lib. 5. cap. 6. Atque in frondatione cavendum, ne aut prolixiores pollices fiant, qui ex amputatis vitigis relinquuntur.

Frōndīfēr, a, um: Frondes ferens. ¶ ῥαβανάν, φουά φουά. GALL. Portant feuilles. ITAL. Che produce frondi. GERM. Das bletter oder laub tregt. HISP. Cosa que trahе hojas. ANGL. That beareth leaves, or braunches. ¶ Luciet. lib. 1.

Frōndīfērāsque domos avium.

Ibidem,

Frōndīfērāsque novis avibus canere undique sylvam.

Nemus frōndīfērū, apud eundem lib. 2.

Frōntō, nis: vide Frons, frontis, Frōntō, Philosophiæ simul, & dicendi præceptor M. Antonini principis adeo ab illo dilectus, ut ille statuat ei à Senatu statui decernendum curavit. Author Capitolinus. ¶ Frōntōnis alterius sub Nerone meminere Tacitus, Juvenalis, & Martialis.

Clavum militia Frōntō, toga que decus.

Frūctūs, vide post Fruor.

Frūgālīs, Frugalitas, Frugiperda: vide in Fruges.

Frūcūs, is, vel hæc Frux, frugis, secundum Priscianum, dicitur generaliter quicquid ex fructu terræ in alimoniam vertimus, neque solum quod ex frumentis & leguminibus, verum etiam quod ex vino, vel ex sylvis cædvis, cretæfodinis, lopicidinis capitur. ¶ שבר sebel'ér, רצף habúr, תבואה teb'áh, בר bar. καρπός. GALL. Toute sorte de fruit propre à se nourrir, soit de grains, ou autrement. ITAL. Il frutti della terra

terra che convertiamo in nostro nutrimento. GERM. Allerley fruch des erdrichs zu unser auffenthalt dienlich. HISP. El fruto de la tierra. ANGL. All kind of fruite that the earth bringeth forth. F. Fest. Servius, & Donatus de frugibus verbum à frumina eminenti sub mento gutturi, seu curculionis parte, qua cibus in alvum demittitur, à ferendo cibo appellatum dicunt. Varro lib. 4. de Lingua Latina, à fruendo. Etant igitur qui discernunt legumina à frugibus. Nam Cicero ait, Olei & frugum minutarum; quum de leguminibus diceret, ut ostenderet, etiam legumina, fruges vocari. Livius lib. 5. ab Vrbe, Eam gentem traditur fama, dulcedine frugum, maximè vini, novatum voluptate captam. Virg. 3. Ecol.

Quum faciam vitulâ pro frugibus ipse venio.

Ibidem,

Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres, Arboribus venti, nobis Amaryllidis ira.

Tibull. lib. 4.

Nec frugem segetes præbent, nec pabula terra.

Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Bis frugibus area trita est.

Quintilian. doctrina à frugibus id generare, & ad frugem perducere potest. Recipere sine ad usum bonam. Cicero pro Calio, Corrigere aliquem ad frugem, hoc est, ita emendare, ut frugi homo evadat. Plaut. Trinum. Quin cum restituis? quin ad frugem corrigis? Evadere ad frugem bonam, de eo dicitur qui antè nequam fuerat. Redire ad frugem bonam. Lamprid. in Heliogab. Milites se parafuros dixerunt, si ad frugem bonam rediret. ¶ Nominativo singulari frux, usus est Aufonius in monosyllabis.

Antè equidem campis quàm spica suppeteret frux.

Frugamenta à frugibus appellata. F. Fest.

Frugi, nomen à fruge denominatum, omnis generis, & indeclinabile est.

Moderatus, prudens, sobrius, modestus, abstinent, temperans, innocens. חַבְרִים *chachâm*, חַבְרִי *chachâm*, חַבְרִי *chachâm*, חַבְרִי *chachâm*, חַבְרִי *chachâm*, חַבְרִי *chachâm*. GALL. Bon ménager, qui se gouverne bien, qui ne dépense que par raison, épargnant, sans excès, homme de bien. ITAL. Buono, necessario, virtuoso, moderato. GERM. Nuzlich/gut, gemäß. HISP. Bueno y de provecho, templado, moderado, virtuoso. ANGL. wylse, sober, modest, a good man, thrifstie. ¶ Quint. taxat eos à quibus dicitur frugalitas, & non frugi, tanquam frugalitas sit dictio parum proba: quum tamen (quod mirum videri potest) frugalior, & frugalissimus à Terentio & Cicerone religiosissimis linguæ Latinæ custodibus usurpentur. Donatus in illud Eunuhi, Frugi es: Frugi, inquit, id est, utilis, & necessarius: à frugibus, quæ quod his fruamur, dictæ sunt. Unde antiqui servum laudare volentes, frugi dicebant, tanquam sobrium, utilem & necessarium. Plaut. in Amph. Ita servum par videtur frugi sese instituire. Pro eodem etiam apud veteres legimus, Bonæ frugi servus, quæ quidem compositio etiam si duriuscula videtur, frequentius tamen occurrit, quàm ut mendum videri queat. Ulpian. l. Neratius, ad legem Aquil. Sed si frugi bonæ servus intra annum, mutatis moribus, occisus sit. Cicero. Attic. lib. 4. Permodestus ac bonæ frugi homo. Plaut. in Trinum. Is probus est, quem non pœnitent quàm probus sit, & frugi bonæ. Apud Gellium, frugis bonæ legitur. Hujus autem vocis significationem latius exprimit Cicero. lib. 3. Tuscul. Sed quia, inquit, nec qui propter metum præsidium relinquit, quod est ignavia, nec qui propter avaritiam clam depositum non reddit, quod est iniustitia, nec qui propter temeritatem malè tem gessit, quod est stultitia, frugi appellari solet, eo tres virtutes, fortitudinem, iustitiam, & prudentiam frugalitas complexa est. Ergo frugi hominem bonum, & virtute præditum intelligimus. Plaut. Mostell. sc. 2. a. 5. Ad id usque frugi & probus fui. Idem Ps. sc. 3. a. 1. Dum vivam, nunquam eris frugi bonæ. Ibid. sc. 5. a. 1. Cupis me esse nequam, tamen ero frugi bonæ. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Nunquam bonæ frugi fient, noctes dièscum potent. Idem Cure. sc. 2. a. 4. Nec quisquam frugi vobiscum (id est, cum lenonibus) consistere auder. Idem Asin. sc. 6. a. 4. Qui vestitu & creta occultant sese quasi frugi fient. Idem Asin. sc. 2. a. 5. Siccum & fruga, continentem, mox madidum, nihili, incontinentem. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Fecit hominem frugi. Idem sc. 4. act. 2. Frugi sum, nec potest peculium enumerari. ¶ Ante fruges novas fieri cœptas porca mactabatur. Gell. cap. 6. lib. 4. ¶ Frugi & Nequam opponuntur. Cicero pro M. Fronteio, Qui tanta virtute atque integritate fuit, ut etiam illis optimis temporibus, quum hominem invenire nequam neminem posses, solus tamen frugi nominaretur. ¶ Accipitur etiam frugi pro eo, qui in victu, vestitu, similibusque temperans est, & oingvovµia κατωρθωσις, σωφρων, σωφροσύνη. Sic contra luxuriosus, nequam, ἄσωτος. Horat.

Parcius hic vivit, frugi dicatur.

Frugifer, a, um: Fructus ferens. חַבְרִי פֶרֶחַ *chachâm poréh*, καρποφόρος. GALL. Portant fruit, fertile, profitable. ITAL. Che produce fruit. GERM. Fruchtbar/das frucht tregt. HISP. Cosa que trabe fruto. ANGL. Fruitesful, that beareth fruit. ¶ ut, Arborea frugifera quæcunque fructum ferunt, quæ & fructifera dicuntur. Lucan. lib. 3.

Viraque frugiferis est insula nobilis arvis.

Ovid. 5. Metam.

Frugifera messes alimentaque mitia reddat.

Plin. lib. 15. cap. 2. Vicina bonitas provinciis, excepto Africa frugifera solo. Frugifera quercus. Sueton. in Galba, cap. 4. dicitur, quasi fruges sint glandes. ¶ Per translationem usus est pro eo quod utilitatem affert, Cicero. 3. Offic. Sed quum tota philosophia, mi Cicero, frugifera & fructuosa, nec ulla pars inculta ac deserta sit, &c. Livius in præfat. ab urbe. Hoc illud est præcipue in cognitione rerum salubre ac frugiferum, exempli documenta in illustri posita monumento intueri.

Frugiferentis, ris, poëticum epitheton, pro frugifero, καρποφογίων. Lucet. lib. 1.

Qua mare navigerum, qua terras frugiferentes Concelebras.

Frugilligus, a, um: Frumicarum epitheton est, à granorum colligendotum consuetudine tractum. ἄβλογος. GALL. Qui amasse & remueille les fruits. ITAL. Che raccoglie il grano. GERM. Ameyßen/die

corn zusammen tragen. HISP. Cosa que coge fruto y dello vive. ANGL. That gathereth fruit. ¶ Ovid. 7. Metam.

Hic nos frugilegas aspeximus agmine longo, Grande onus exiguo formicas ore legentes.

Frugiperda salix, ἀλισκοαρπη. Plin. lib. 19. cap. 26. Ocyssimè autem salix amittit semen, antequam omnino maturitatem sentiat: ob id dicta ab Homero frugiperda. Non inveniunt etiam hoc nomine appellari possunt homines nullius pretii, neque alii rei, quàm consumendis frugibus nati.

Frugalis, e, moderatus, prudens, frugi, abstinent, temperans. חַבְרִי תוֹב, חַבְרִי *chachâm*, חַבְרִי *chachâm*, חַבְרִי *chachâm*, חַבְרִי *chachâm*, חַבְרִי *chachâm*. GALL. Bien & sagement vivant, & sans reproche. ITAL. Temperato, moderato, sobrio. GERM. Maßig/zimlig. HISP. Templado, util. ANGL. Sobre tristie. ¶ Frugalior, pro temperantior. Terent. in Heaut. Dedo me patri nunc jam, ut frugalior sim, quàm vult. Varro 3. de re rust. cap. 2. Sed non hæc, inquit, villa, quamquam ædificaverint majores nostri, frugalior & melior est, quàm tua illa perpolitata in Reatino. Et frugalissimus, quasi experimentissimus & prudentissimus. Columella lib. 1. cap. 9. Magistros pecoribus oportet præponere sedulos ac frugalissimos. Cicero. 4. Verr. Nihil aliud in eo quod reprehendi possit, invenio, nisi quod homo frugalissimus atque integerrimus, te hominem plenum stupri, flagitii, sceleris, domum tuam invitavit.

Frugalitas, modestia, temperantia, abstinentia. חֶסֶד *chokmah*, σωφροσύνη. GALL. Sobriété, contentement de peu. ITAL. Temperanza, frugalità. GERM. Maßigkeit/abbruch des überflusses und wollusts. HISP. Aquella utilidad, modestia y templanza. ANGL. Triftnesse huswoy-fery. ¶ Senec. Luxurioso frugalitas pœna est. Cicero. pro Dejot. Hæc sunt regie laudes, illa privata est: ut volet quisque accipiat: ego tamen frugalitatem, id est, modestiam & temperantiam, virtutem esse maximam judico. Idem 5. Tuscul. Verisimile etiam illud est, quod sit temperans, quem Græci σωφρονα appellant, eamque virtutem σωφροσύνη vocant, quam soleo equidem tum temperantiam, tum moderationem appellare, nonnunquam etiam modestiam: sed haud scio an rectè ea virtus frugalitas appellari possit. Et paulò post, Frugalitas (ut opinor) à fruge, qua nihil melius è terra oritur. Quintilian. Frugalitas quædam Eloquentiæ in Atticis Oratoribus.

Frugaliter, adverb. Sobriè & modestè. σωφρονας. GALL. Sobriement, en bon ménager. ITAL. Frugalmente, temperatamente. GERM. Maßiglich/gezümlich. HISP. Vilmente y modestamente. ANGL. Huswoisely, tristellie. Plaut. in Epid. Ille eam rem adco sobriè & frugaliter accuravit, ut alias res: est impensè improbus. Cicero. pro domo sua. Itaque omnia signa, tabulas, ornamentum quod superfuit in fanis & communibus locis, tota è Græcia atque insulis omnibus honoris populi Romani causa sanè frugaliter domum suam deportavit.

Frugonia, vestimenta sunt ea, quæ Ricamata vocant Itali, dictione Syriaca: in quibus tramae diversis modis retortæ, & perplexi mandri sunt. Meminit Varro lib. 4. de L.L. Trama, quod trameat frugionis vestimentum. Ita enim legendum esse doctissimè ostendit Scapiger.

Frugo, esse puto, frugem carpo, καρπίζω: unde frugamentum, supra ¶ Fruscôr, vide Frustor.

Frumentis, inis: Summa pars gulae interior, per quam cibum lingua demittit in ventrem, λαρυγγίς. Servius in 1. Æneid. Frumen eminens sub mento gutturi pars, laryngem Græci vocant: Latini, & Celsus, fauces.

Frumentum, i, dictum est à fruendo, quasi frumentum, aliis quasi frugamentum, à fruges. חַבְרִי שֶׁבֶר, חַבְרִי *chachâm*, חַבְרִי *chachâm*, חַבְרִי *chachâm*, חַבְרִי *chachâm*, חַבְרִי *chachâm*. GALL. Toute sorte de grain, soit blé, froment, seigle, orge, avoine, mil, ou autre. ITAL. Ogni sorte di biada, frumento, orzo, avena, miglio, & altri. GERM. Allerley Korn. HISP. Los panes, trigo, cevada, &c. ANGL. All corne beitt wheat, rye, barley or other. ¶ Horatius 2. Serm. Satyr. 3.

Si quis ad ingentem frumenti semper acervum Porrectus vigilat.

Idem 1. Epist. 15.

Major utrum populum frumenti copia pascat.

Frumenti genera (ut scribit Plin. lib. 18. cap. 7.) hæc vulgarissima sunt, far, quod adoretum dixerunt, siligo, triticum, hordeum. Frumenta dici putat Servius quæcunque emittunt aristas. Varro 1. de re rustica. cap. 48. In segetibus autem frumentum quod culmus extulit. Frumenti montes, & frumentum deferre. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. ¶ In ficis item frumenta dicuntur grana illa exigua, quibus sunt fertæ. Plin. lib. 15. cap. 19. Ficis mollis omnibus tactus: maturis frumenta intus: succus maturefcentibus lactis; percoctis mellis.

Frumentacæus, a, um: quod ex frumento est. σιλωπός. GALL. De froment. ITAL. Di frumento. GERM. Auf Korn gemacht. HISP. Cosa de materia de aquellos panes. ANGL. Of corne. ¶ Hicronym. Major turba hordeaceis panibus, minor frumentaceis pascitur.

Frumentarius, a, um: quod ad frumentum pertinet. σιτωπός. GALL. Appartenant au fait de blé. ITAL. Cid che à frumento si conviene. GERM. Das zu dem Korn gehöret. HISP. Cosa que pertenece à aquellos panes. ANGL. That belongeth to corne. ¶ Frumentarius ager, frumentarius negotiator, frumentaria lex, quæ tractat de frumentis. Cicero. 5. Verr. Neminem vestrum præterit, judices, omnem utilitatem, opportunitatèque provinciæ Siciliae quæ ad commoda populi Romani adjuncta sit, consistere in re frumentaria maximè: in cæteris rebus adjuvamus ex illa provincia, hæc verò alimur, ac sustinemur. Plin. lib. 18. cap. 6. Sylvestris pyrus, malusque, frumentarii soli nota. Sic lib. 17. cap. 5.

Frumentarius mercator. σιτωπώτης, σιλωπώτης, σιτωπώτης. GALL. Marchand de blé. ITAL. Mercante de biada. GERM. Ein fûrtäuffer des korns. HISP. Mercador de aquellos panes. ANGL. A merchant of corne. ¶ Qui frumenta comparat, ut inde lucrum faciat. Plaut. in Pseud. sc. 2. a. 1. Quæ amica es frumentariis, quibus cunctis montes, maximi acervi frumenti sunt domi. Cicero. 3. Offic. Non igitur videtur nec frumentarius ille Rhodius, nec hic ædium venditor celare emptores debuisse.

Frumentos

Frumentor, aris : Frumentum colligo. { פרום *schabár. σβλογία.* GALL. *Aller au fourrage de blé, faire provision de blé.* ITAL. *Raccogliere frumento.* GERM. *Korn sammeln / omb Korn lugen.* HISP. *Ir à buscar aquellos panes, coger trigo.* ANGL. *To provide or gather corn.* Cic. *ad Atticum lib. 8.* Neque solus cum ista copia tantam multitudinem sustinere poteris, ut frumentatum eas. Liv. 1. *belli Macedonici, Quam in propinquo agro frumentarentur Romani.*

Frumentatio, verbum est castrense, quo significatur egressio militum ad frumentum in castra congerendum. { σβλογία. GALL. *Fourrage-ment de blé.* ITAL. *Raccolta di frumento, distribuzione di frumento.* GERM. *Kornsammlung.* HISP. *Obra de ir à buscar aquellos panes, cogimiento de trigo.* ANGL. *A taking in of corne, a foraging.* Cæsar 7. *bell. Gall.* Omnes nostras pabulationes, frumentationeque observabat. Liv. 1. *bell. Maced.* Quia ex tam propinquis stativis parum tuta frumentatio erat. ¶ Frumentatio etiam dicebatur distributio frumenti, quæ Romæ fiebat, ubi principes receperant curam publicæ annonæ. σβλογία. Sueton. *in Aug.* Impetum se cepisse scribit, frumentationes publicas in perpetuum abolendi. Idem *cap. 40.* Ac ne plebs frumentationum causa frequentius à negotiis avocaretur, &c.

Frumentator, qui frumentatum profectus est. { σβλόγος. GALL. *Celuy qui va au fourrage de blé, qui fait provision de blé pour une commune, fourrageur.* ITAL. *Raccoglitore di frumento.* GERM. *Einer der Korn zusamen außgangen oder außgefaren ist.* HISP. *El que va buscar aquellos panes.* ANGL. *A fourrageour or purveyor of corne.* Liv. 1. *bell. Macedon.* Improviso impetu Gallorum, cum frumentatoribus est circumventus.

¶ Frondes, frondes. ¶

Frūiscōr, vide *Fruor.*

Frūōr, eris, fructum in supino secundum Priscianum, sicut in struo, structum, à feror. Cic. *in Hortens.* Et amenitate summa fructus est. Nonnunquam etiam fruitum. Unde fruitus est. Nævius apud Gell. *cap. 2. lib. 17.* Quod magnopere quæsierunt, id fruisi non queunt. Qui non par sit, apud se fruitus est. Et Ulpian. 1. *Pomponius. D. de usufruct. ear. rer. qua usu consum.* Licet proprietarius mihi pensionem solverit, tamen usum fructum admittit, quia non meo nomine, sed suo fruitus est emptor. Est autem fruor, potior fructu, voluptatēque capio. { פרוה *hohil, פרוה acház. ἀπολαύω, καρπύωμαι, εὐφραίνω.* GALL. *louyr.* ITAL. *Godere, fruire, usare.* GERM. *Nutzen/niessen/ brauchen.* HISP. *Alcançar lo desseado, gozar del fructo.* ANGL. *To enjoye, to tak the profite or pleasure of a thing.* Terent. *in Adelph.* Agelli hic sub urbe est paululum, quod locitas foras: huic demus, qui fruatur: id est, unde fructum capiat, & alatur, non proprietate potiarur, inquit Donatus. Virg. 7. *Æneid.*

Et varias audit voces, fruiturque Deorum Colloquio.

Ubi Servius, Fruitur, pascitur: quod de rebus tantum bonis dicitur. Ovid. *Eleg. 8. lib. 4. Trist.*

Nunc haminum visu rursus & urbe frui.

Idem *Eleg. 7. lib. 4. Trist.*

Ingenio tamen ipse meo comitorque fruorque.

Idem *Eleg. 6. lib. 3. Trist.*

— *salvo fruere sodali.*

¶ Cum accusativo, apud Plaut. *in Asin. sc. 2. a. 5.* Argyrippus exorari spero poterit, ut sinat sese alternas cum illo noctes hanc frui. ¶ Composita hujus verbi sunt, Defruor, & Perfruor, quæ significant in totum fruor, seu omnem fructum percipio.

Frūturus, participium. Cic. *lib. 3. Tusc.* Zeno Stoicorum acutissimus contendere, & magna voce dicere solebat, eum esse beatum, qui presentibus voluptatibus fruere, consideretque sese fruiturum.

Frūendus, a, um. Cic. *de senect.* Agro bene culto nihil potest esse nec usu uberius, nec spe ornatus: ad quem fruendum non modò non retardat, verum etiam invitat atque allecat senectus. Senec. *cap. 10. de consol. ad Marc.* Fruendos vos liberis date, & rapite ex iis voluptates. Idem Livius *lib. 2. dec. 5.* Fruendum agrum locare.

Frētus, confusus, nixus, fultus. { פרוח *batuach. פרוח, פרוח, פרוח, פרוח.* GALL. *Se confiant, assuré, appuyé.* ITAL. *Confidato.* GERM. *Vertwähend/ sich verlassend.* HISP. *El que tiene confianza.* ANGL. *That trusteth, that hath confidence.* Nomen participium, quum verbi originem non habeat. Nam à fruor non derivari, diversitas significationis ostendit. Cic. *de nat. deor.* Fretus intelligentia vestra, disseto brevius, quam causa desiderat. Idem *Appio,* Fretus conscientia officii mei, benevolentiaque, hæc ad te scripsi liberius. Idem 1. *de invent.* Tum ingenio freta malitia pervertere urbes, & vitas labefactare assuevit. Ovid. *Eleg. 3. lib. 4. Trist.*

Vtere temporibus, quorum nunc munere freta es.

Et Plaut. *Men. sc. 2. a. 5.* Dote fretæ, feroces. Idem *Amph. sc. 1. a. 1.* Freti virtute & viribus, superbi. Idem *in Asin.* Virtute ulmorum freti. Idem *Aul. sc. 5. a. 3.* fretus tuâ fide, fiducia. Idem *Pseud. sc. 5. a. 2.* Majorum meorum fretus virtute dicam.

Frūiscōr, eris, à fruor deducitur, ejusdemque significationis est. { פרוה *hohil, פרוה acház. καρπύωμαι.* GALL. *louyr paisiblement, avoir à commandement.* ITAL. *Godere, fruire, usare.* GERM. *Niessen / ein genuss haben.* HISP. *Aver lo desseado, gozar del fructo.* ANGL. *To enjoye, to tak pleasure of a thing.* Metellus ad Domitios, Illi verò omni jure & honestate interdicti, ego neque aqua, neque igni careo, sed summa gloria fruiscor. Plaut. *in Rud.* accus. junxit. Hinc tu nisi malum, fruisci nihil potes. Vide Gell. *lib. 17. cap. 1.*

Frūiscōr, eris, pro fruor, Cato posuit, authore Festo: & frunitum dixit prudentem, hoc est, eum quo perfrui liceret: sicut è contrario, infrunitum, κακός, ἀπειθαρχος: Hermolaus insipientem, ac stolidum, qui nulli usui esset. Quanvis alii fronitum, per o, legendum putent. Nam Græci φρονίμος, prudentem dicunt: ἀφρονία verò dementem. Lucil. *lib. 18.* Æquè frūiscor ego, ac tu. Cælius *lib. 2.* Domus suas quosque ire jubet, & sua omnia fruisci. Nonius *in Par.* Eo quòd magnopere quæsierunt, id fruisci non quærent. Gellius citans hoc exemplum, fruisci legit. Quicquid id est, fruiscor, nisi fortè apud obsoletos illos, non legitur.

¶ **Frunitus.** Frunitum dixit Cato prudentem, h. e. eum quo perfrui liceret: sicut è contra, infrunitum, insipientem ac stolidum, qui nulli usui esset. ¶

Frūctus, us, apud antiquos fructi, & fructuis: fruges, fœtus, partus: & translata, commodum, utilitas. { פרוי *peri, פרוה תבוואב. καρπός.* GALL. *Fruist.* ITAL. *Frutto.* GERM. *Frucht.* HISP. *Fruito ò fructa.* ANGL. *Fruite.* A fruendo, teste Varrone, quia fructibus fruimur. Cic. *cont. Rull.* Ut esset locus comparandis condendisque fructibus. Varro, Quæro an fructus, an delectationis causa vendatis. Cic. *de Amic.* Et amicos tanquam pecudes, eos potissimum diligunt, ex quibus sperant se maximum fructum esse capturos. Idem *pro Sext.* Præsentes fructus negligamus: posteritati & gloriæ serviamus. Ovid. *Eleg. 2. lib. 4. Trist.*

At mihi fingenti tantum longèque remoto

Auribus hic fructus percipiendus erit (id est, voluptas.)

Plaut. *Pseud. sc. 1. a. 3.* Cras mihi potandus est fructus fullonius. Quintil. Fructum studiorum viridem & adhuc dulcem promi decet. Idem, Non flosculos, sed fructus deformatos vendebat. Item Cæsar *lib. 3. de bell. civili,* Fructus vocat, quæ paulò antè vocat folia. ¶ Fructus etiam non raro ponitur pro usufructu, & præsertim apud Jurisconsultos, quanquam & Cicet. in hac significatione posuerit, *De legibus:* Pecudes partim sunt ad usum, partim ad fructum procreata.

Frūctifēr, a, um: quod fert fructum, hoc est, fœcundum & fertile. { פרוה *poréh. καρπώδης.* GALL. *Qui porte fruit.* ITAL. *Fruifero, che produce frutti.* GERM. *Frucht tragend/ fruchtbar.* HISP. *Cosa fructuosa.* ANGL. *That beareth fruite, fruitefull.* Plin. *lib. 12. cap. 3.* Quæ ex his incolarum numero esse cœpere, dicentur inter fructiferas.

Frūctificus, a, um: idem quod fructuosus, qui facit fructum: hoc est, utilitatem præstat. { καρπύω, γόνιμος.

Frūctuarius, dicitur cujus est fructus, vel qui fructum alicujus rei percipit. { פרוה *poréh. καρπύωδης.* GALL. *Fruictier, qui joint du fruit.* ITAL. *Fruuario, chi gode il frutto, usufruttuario.* GERM. *Der der frucht vnd nutzbar ist einnimpt/ nuzet.* HISP. *Aquel à quien pertenece aquel fructo.* ANGL. *He that enjoyeth the fruite, or takech the profite of.*

Frūctuarius, a, um: quod fert fructum, seu quod ad fructum pertinet. { פרוה *poréh. καρπύω, ἰπιναγέρος, ἰγχερος.* GALL. *Fruictier, réservé pour porter fruit.* ITAL. *Fruuttuario.* GERM. *Fruchtbar/ oder das zu der frucht dient.* HISP. *Cosa que trabe fructo.* ANGL. *That belongeth to fruit.* Colum. *lib. 1.* Pars autem fructuaria dividitur in cellam oleariam, & cellam vinatiam. Palladius, Decisis malè natis omnibus, & veteribus, novellos, & fructuarios serves. Varr. 2. *de re rust. cap. 24.* Parete tot oportet porcos, quot mammas habeat: si minus pariat, fructuariam idoneam non esse. Agri fructuarii. Cælius *Cic. lib. 8.*

Frūctuosus, a, um: Fœcundus, utilis, frugifer. { פרוה *poréh. πολυκαρπός.* GALL. *Fruictueux, qui rend beaucoup de fruit.* ITAL. *Fruittoso.* GERM. *Fruchtbar/ das vil fruchtbringt.* HISP. *Cosa que trabe fructo.* ANGL. *Very fruitefull, profitable.* Cicet. 2. *Tusc.* Ager quanvis fertilis, sine cultura fructuosus esse non potest. Idem 1. *de frugibus.* Eas ergo artes persequeretur, vivendi attem tantam, tamque operosam, & perinde fructuosam relinqueret? Fructuosissima ars medicina, hoc est, utilissima, haud parum fructus atque utilitatis afferens. Plin. *lib. 29. cap. 1.* Cic. 2. *Offic.* Est enim non modò liberale, paulum nonnunquam de jure suo decedere, sed interdum etiam fructuosum.

Frusino, is: civitas Campaniæ, à qua Frusinates populi ad Falernum, quorum meminit Plin. *lib. 3. cap. 5.* Juvenal. *Sat. 3.*

— *optima Sora.*

Aut Fabrateria domus, aut Frusnone paratur.

Silius *lib. 12.* Bellator Frusino. Sed hic populum significat. Ptolemæus Frusinum inter Latii oppida enumerat *lib. 3. cap. 1.*

Frūstrā, adverb. incassum, nequidquam. { פרוה *chinnam. פרוה, פרוה, פרוה.* GALL. *En vain, pour neant.* ITAL. *In vano.* GERM. *Umb sunst vergäbenlich.* HISP. *En vano.* ANGL. *In vaine, to no effect or purpose.* Cic. *de senect.* Nec me vixisse pœnitet, quando ita vixi, ut non frustra me natum existimem. Terent. *in Adelph.* Nemo dabit, frustra ego nec mecum has rationes deputo. Plaut. *Pseud. sc. 3. a. 1.* Sine argento frustra est quod postulas. Idem *Curc. sc. 3. a. 2.* Mactum me illò frustra devenisse. Apuleius *Apolog. 1.* Erras, & hujus animi frustra es. Plaut. *Aul. sc. 4. a. 1.* Præsigibat animus frustra me ire cum exibat domo. Idem *Men. sc. 3. a. 4.* Frustrā me ductare non potes (id est, sine mercede.) Idem *Capit. sc. 1. a. 4.* Nihil hic edes, ne frustra sis. (i. ne fortè frustreris.) Idem *Men. sc. 3. a. 4.* Huc pedem non feres, ne frustra sis (id est, ne te frustrere, vel ne erres.) Idem *Pseud. sc. 3. a. 2.* Stulti haud scimus, ut frustra simus: i. nescimus ut fallamur, ut decipiamur. Vide dictionem sequentem, ubi eo verbo Ennius ludit. Frustrā esse dicitur, quod exitum speratum non habet, quòdque non ex sententia evenit. Salust. Cujus neque consilium ullum, neque inceptum frustra erat. Idem, Ea res frustra erat, id est, expectationem frustrata est: ut interpretatus est doctiss. Bud. Plaut. *in Amphit.* Hi jam ambo, & servus & hera frustra sunt duo, hoc est, uterque fallitur. ¶ Frustrā habere aliquem, pro decipere & circumvenire. *lib. 1.* Is advenientis servum & dominum frustra habet.

Frūstro, as: Decipio, fallo. { פרוה *chizzeb, פרוה, פרוה.* פרוה *rimmah. פרוה, פרוה, פרוה.* GALL. *Frustrer, abuser & decevoir, tromper.* ITAL. *Ingannare, defraudare.* GERM. *Betruegen.* HISP. *Faltar en lo prometido, enganar.* ANGL. *To deceive, to dove in vaine.* Cæsar, Non frustrabo vos milites. Invenitur etiam in eadem significatione Frustror, verbum commune, secundum Priscianum. Plaut. *in Amph.* Nescio quis præstigiator hanc frustratur mulierem. Idem *Asin. sc. 4. a. 3.* Ut consuevere, homines salus frustratur & fortuna: (id est, fallit, destituit homines.) Constructio enim talis est, ut consuevere, (sup. facere salus & fortuna) homines salus frustratur, & fortuna quoque. Passivo usus est Plin. *de vir. illustr.* Et quam ad tertium ab urbe lapidem castra posuisset, tempestatibus repulsus, primum à Fa-